HORIA TECUCEANU

CĂPITANUL APOSTOLESCU ȘI DUBLA ENIGMĂ

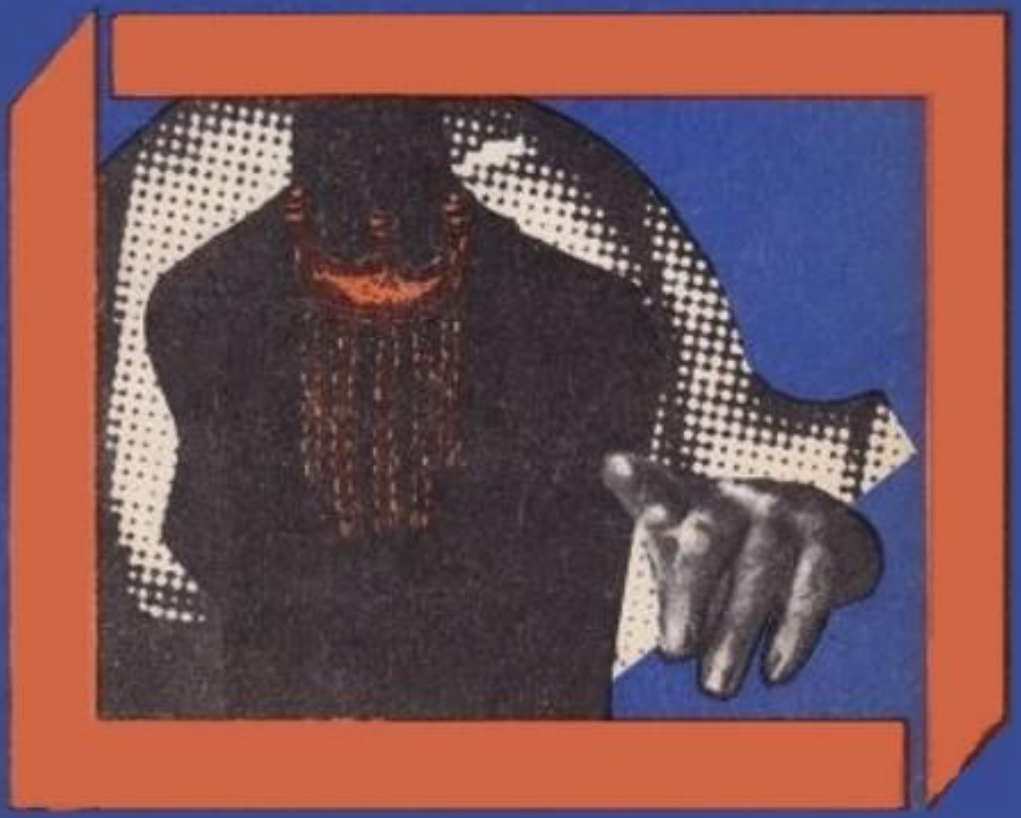

Horia Tecuceanu

Căpitanul Apostolescu și dubla enigmă

NOTĂ: Având în vedere faptul că această carte a fost concepută ca o ficțiune românească, precizez că orice asemănare cu situații, persoane sau nume reale trebuie să fie considerată ca întâmplătoare.

Partea întâi

Capitolul I
Primul colet

— Alo! Vă rog, cu căpitanul Apostolescu…

— Să trăiți, eu sunt.

— Lasă totul baltă și vino imediat la mine… spuse șeful Direcției judiciare, colonelul Alexandrescu, lăsând receptorul să cadă în furcă.

Două-trei minute mai târziu, Apostolescu bătu la ușa șefului său și intră. Acesta începu să vorbească cu laconismul și precizia care-l caracterizau:

— Acum câteva minute am primit un telefon de la șeful Gării de Nord, care mă anunța că, într-o sală de așteptare, a fost descoperit un colet în care se află un

corp omenesc depesat[1]. Coletul este depus la biroul de colete găsite sau așa ceva… Ia-ți oamenii de care ai nevoie și du-te la gară… Să mă ții la curent… adăugă el, în timp ce Apostolescu închidea ușa în spatele său.

*

— Îmbracă-te! spuse Apostolescu unui bărbat tânăr care stătea la biroul opus celui spre care se îndreptă el pentru a ridica receptorul telefonului.

— Alo…! Alo! Spuneți-i lui Vartanian să vină cu mașina în față… Nu, imediat! Cobor acum…

— Ce-i, șefu' arde? zise Simionescu ridicându-se de la birou și apucându-și haina de tercot care era așezată pe spătarul scaunului.

Apostolescu, fără să-i mai răspundă, se îndreptă spre ușă și ieși lăsând-o deschisă.

Locotenentul Simionescu mai ezită un moment, apoi dând cu nemulțumire din umerii săi lați cât un dulap, mormăi supărat: „Hm, ce chestie! Vin la birou cu un sfert de oră mai devreme, special, pentru a putea bea o cafea în liniște, și… gata, arde!" Apoi, aducându-și aminte că Apostolescu a ieșit, se decide să-și pună în mișcare picioarele, și din câțiva pași îșI ajunse șeful, care începuse să coboare treptele scării de beton.

Văzând că până la etajul întâi nu i se acordă nicio

---

[1] A ciopârți pentru a împiedica identificarea.

atenție, zise supărat:

— Și cu cafeaua, pe care am cerut-o de la bufet, ce se întâmplă?

— În cazul cel mai bun o s-o bem rece, deși mă îndoiesc că vom mai avea timp de ea… se hotărî să-i răspundă Apostolescu, când ajunseră la parter.

Apoi, în timp ce pășeau spre Dacia de serviciu, adăugă, lovindu-l ușor cu degetul arătător peste tocul pistolului care-i atârna la subsuoara stângă.

— Vezi, poate te hotărăști să-ți îmbraci haina… Sau, dacă ai de gând s-o faci pe cowboy-ul, fă-ți barem rost și de un cal…

— E cald, șefu' – mormăi îmbufnat Simionescu, în timp ce-și îmbrăca haina printr-o mișcare scurtă a umerilor.

— Dă-i drumul cu toată viteza la Gara de Nord – ceru Apostolescu șoferului, în timp ce se așeza pe bancheta din spate a mașinii, alături de Simionescu.

— Ei bravo, șefu'! Ni s-a aprobat – în sfârșit – plecarea în concediu și o faci pe misteriosul…

— Ascultă, Dane – îl întrerupse Apostolescu ai văzut vreodată un om căsăpit?

— Nu. Numai pe unul căruia îi scurtase picioarele un tren. În rest, împușcați, înjunghiați…

— Atunci, mai stăpânește-ți curiozitatea câteva minute…

— Pentru ce peron opresc, domnule căpitan? interveni Vartunian, șoferul, un băiat subțirel, brunețel nevoie mare și cu ochii vioi.

— Oprește la clasa întâi.

Vartunian mai acționă o dată sirena, pentru a zori un șofer care pilota cu mașina prin fața treptelor gării, și opri scurt la locul indicat.

— Stai aici până la noi ordine! mai spuse Apostolescu, trântind portiera mașinii și începând să urce scările, câte trei trepte odată.

— Știi unde-i biroul obiectelor găsite, Dane?

— Da, lângă bagajele de mână… De altfel, „marca e depusă" zise acesta arătând un subofițer de poliție feroviară postat în fața unei uși.

După ce-și flutură legitimația pe sub nasul cerberului, pătrunseră într-o încăpere cu pereții acoperiți cu rafturi, în care erau expuse cele mai diferite obiecte, de la serviete și umbrele la putini de brânză și landouri pentru copii.

Când se auzi deschizându-se ușa, patru bărbați, care stăteau în picioare în jurul unei mese, neobișnuit de mari, se întoarseră către noii veniți. În încăpere erau un ofițer și un plutonier de poliție, șeful de gară, după chipiul său roșu, și un impiegat.

— Suntem de la brigada omucideri – a zis Apostolescu prezentându-se atât pe el cât și pe

însoțitorul său. Ce s-a întâmplat?

— Domnule căpitan, vă raportez că am fost sesizat de șeful de gară despre găsirea acestui monstruos pachet… zise locotenentul major, arătând un colet care stătea în fața lor, pe masă.

Apostolescu își aruncă privirea spre masă și văzu un pachet, de fapt mai mult o boccea, cu un diametru de aproximativ 50 de centimetri, învelit într-o pătură gălbuie, în jurul căreia era înfășurat un ziar. Pătura, care fusese cusută îngrijit, cu o sfoară de cânepă, era desfăcută la cusătură, pe o lungime de vreo 20 de centimetri. Când se apropie de masă, zări prin deschizătura practicată în pătură, câteva coaste, dintr-un torace omenesc. Nu mai exista niciun dubiu asupra originii oaselor din colet. Dacă Apostolescu mai sperase să vadă un schelet vechi, pentru studii anatomice, abandonat de studenții la medicină pentru a se distra pe socoteala poliției, trebuia să-și mărturisească că s-a înșelat de departe. Rămășițele din colet aparțineau unui om care cu cel mult 24 de ore mai înainte era încă în viață.

Tocmai se pregătea să întrebe în ce împrejurări a ajuns coletul pe masă, când ușa se deschise și intră un bărbat cu o servietă mare în mână. Era de statură mijlocie, rotofei și în vârstă de aproximativ 55 de ani. Se grăbi să dea bună-ziua celor prezenți. Apoi, văzându-l pe

Apostolescu, se duse spre el și-i strânse mâna.

— Da' ce s-a întâmplat, căpitane? întrebă noul venit, medicul legist Gheorghe Capolide.

Fără să-i răspundă, Apostolescu îi indică pachetul care se afla pe masă.

Medicul Capolide se apropie ușor de colet, parcă măsurându-și pașii și, după ce privi câteva secunde, ca hipnotizat, oasele ce se vedeau, se decise să pună pe masă servieta pe care o ținea în mână. Apoi o deschise și începu să caute ceva înăuntru.

Obiectul scos din trusă fu un bisturiu. Când i-l arătă detectivului, și acesta își înclină aprobator capul, lăsă servieta pe podea și, revenind la colet, începu să taie sfoara de cânepă.

Curând pătura căzu, ca o cortină, în jurul conținutului pe care-l ascundea. Sub pătură, urma o învelitoare de hârtie albă.

După ce și acest ultim accesoriu al ambalajului fu înlăturat, apăru un trunchi omenesc, ciopârțit, cu oasele aproape complet dezgolite de carne. În coșul pieptului se aflau introduse oasele femur, iar capul, mâinile și partea inferioară a picioarelor lipseau.

După ce termină cu examinarea resturilor omenești din colet, Capolide își ridică privirea spre Apostolescu și-i zise:

— De aproape trei decenii numai cu de-astea mă

ocup, dar atâta monstruozitate, mărturisesc, n-am văzut niciodată! Nu mi-aș fi putut imagina că este posibilă atâta bestialitate.

— Ce poți să-mi spui? întrebă Apostolescu cu un glas nefiresc.

Fața lui colțuroasă și de obicei bronzată, era albă ca hârtia.

— Deocamdată, nimic! răspunse Capolide, ridicând neputincios din umeri.

— Barem vârsta sau sexul – insistă Apostolescu.

— Până nu-l examinez la institut mi-e imposibil să-ți dau vreo precizare.

— Bine. Acum e ora nouă. Când am primele indicii?

— Sper ca în două ore să-ți pot spune ceva, deși, dacă nu găsim celelalte părți ale corpului, și mai ales organele interne, nu trebuie să-ți pui prea multe speranțe în precizările mele!…

Capitolul II
Începerea investigațiilor

— În ce împrejurări s-a descoperit coletul? întrebă Apostolescu după ce ajunse în biroul șefului de gară.

— Un hamal a remarcat că pachetul n-are stăpân și a cerut unui portar să-l ducă la biroul obiectelor găsite. Aici, au început să-l desfacă pentru a afla cine-i

păgubașul. Când au văzut conținutul, portarul a dat fuga la mine și m-a anunțat. Am făcut și eu același lucru, anunțându-vă pe dumneavoastră… Apoi m-am dus și eu să văd despre ce-i vorba. Asta-i tot ce pot să vă spun.

— Bine, vă rog să-i chemați pe cei care au găsit coletul.

— Dă-mi o țigară, Dane – ceru Apostolescu, după ce șeful gării părăsi încăperea.

— Scârboasă treabă, șefule – comentă Simionescu, întinzându-i pachetul de Snagov.

Apostolescu luă țigara, o aprinse și trase câteva fumuri din ea, apoi, privindu-și colaboratorul, zise dezgustat:

— Am văzut multe porcării în meseria mea, dar ceva atât de odios, încă n-am întâlnit…

— O fi vreun dement, șefu'…

— Indiferent de faptul că și-a comis fapta în mod conștient sau nu, reprezintă un pericol pentru societate și nu-mi voi găsi liniștea până ce nu voi pune mâna pe el…

Ușa se deschise și intră șeful de gară însoțit de doi bărbați.

Apostolescu îi măsură cu privirea pe însoțitorii omului cu chipiu roșu și se decise:

— Dumneata ești hamalul care a găsit coletul? întrebă el pe cel care avea pe piept o cocardă metalică indicând cifra 305.

După ce primi confirmarea hamalului, se adresă celuilalt:

— Te rog să aștepți afară până ce termin de discutat cu colegul dumitale.

— Dacă credeți că vă puteți dispensa de serviciile mele, am să plec și eu. De altfel, nu mai am nimic de adăugat la ce v-am spus – zise șeful de gară.

— De acord. Vedeți-vă de treburi. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, o să vă căutăm.

— Ia loc și spune-mi cum te numești? îl invită Apostolescu pe martor.

Apoi, văzând cum își învârtește emoționat cascheta în mână, îl întrebă dacă fumează. Primind un răspuns afirmativ, îi făcu semn lui Simionescu să-l servească cu o țigară și i-o aprinse el.

În timp ce trăgea cu aviditate primul fum din țigară, Apostolescu îl privi sub gene. Era un bărbat voinic, în vârstă de aproximativ 40 de ani, cu ochii limpezi și inteligenți.

— Ei, ia spune-mi, lucrezi de mult aici, la gară? îl întrebă el, când consideră că s-a mai liniștit puțin.

— De cinșpe' ani, domnule ofițer.

— Cum te numești?

— Vasile Stratulat.

— Bravo. Ia povestește-mi acum cum ai găsit coletul acela învelit în pătură? Dar vezi, încearcă să-ți amintești

toate amănuntele.

— Da' e simplu! Trecând prin sala de clasa a doua, am văzut rezemat de o bară, sub balustrada de la casa de abonamente, coletul acela învelit într-un ziar și am întrebat pe călătorii care erau acolo, cui aparține. Dacă am văzut că nu-mi răspunde nimeni, l-am chemat pe portarul Ioniță Gheorghe și i-am spus să-l ducă la obiecte găsite. Asta-i tot!

— Nu prea-i tot. Te rog să-mi spui cum ți-a atras atenția coletul acela și nu altul, doar gara e plină cu pachete?

— Păi, să vedeți, eu l-am mai zărit o dată pe la șapte și jumătate, când duceam geamantanul unui călător… Știți, la ora șapte jumătate e lume multă la casa de bilete, pentru că pleacă o cursă spre Ploiești și, zărindu-l lângă balustradă, m-am întrebat cine o fi deșteptu' care l-a pus acolo, în mijlocu' drumului. Când am trecut înapoi, la ora opt, și l-am zărit din nou tot acolo, mi-am zis că l-o fi uitat cineva și i-am spus lui Ioniță să-l ducă la obiecte pierdute.

— Ai mai trecut prin sala clasei a doua și înainte de ora șapte și jumătate?

— Nu.

— Deci la șapte și jumătate era acolo. Ești sigur?

— Sunt foarte sigur, domnule ofițer.

— Ce au răspuns călătorii când i-ai întrebat al cui e

pachetul?

— S-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri. Toți spuneau că pachetul era acolo când au venit ei.

— Bine, îți mulțumesc, poți pleca. Roagă-l pe colegul dumitale să intre – ceru Apostolescu, când martorul puse mâna pe clanța ușii.

Urmă o scurtă bătaie în ușă și portarul își făcu apariția în birou.

Era un bărbat de aproximativ 55 de ani, cu o figură comună.

— Ia loc, te rog, și spune-mi ce știi despre pachetul pe care l-ai dus la biroul de obiecte găsite.

— Mă aflam la intrarea din Calea Griviței, unde controlam biletele de peron, când a venit la mine hamalul Stratulat și mi-a spus că, în sala de la a doua, a uitat cineva un pachet. L-am însoțit până în sală și, după ce mi l-a arătat, l-am luat și am plecat cu el la biroul de obiecte găsite. Acolo, impiegatul a început să-l desfacă pentru a-și da seama, după conținut, cine poate fi păgubașul. Eram numai noi doi în birou și când am văzut ce-i înăuntru, mai întâi am crezut că e carne tăiată clandestin. Apoi, când am văzut coastele, am înlemnit de frică și am alergat la domnu' șef și i-am spus ce-am găsit…

— Spui că ai fost de serviciu la intrarea din Calea Griviței, nu-ți amintești, ai văzut pe cineva intrând cu

pachetul găsit?

— Nu. De altfel, trece atâta lume pe acolo și toți cu pachete…

— Știi cumva cine face curățenie în sala unde s-a găsit pachetul?

— Stan Ion, un coleg de-al meu, dar e învoit astăzi.

— Și cine i-a ținut locul?

— Eu.

— La ce oră ai făcut curățenie, acolo, în sala de clasa a doua?

— Conform programului, la ora șapte dimineața.

— Pachetul era acolo când ai făcut curățenie?

— Nu, dacă ar fi fost acolo, nu se putea să nu-l văd.

— Bine, îți mulțumesc, poți pleca. Sau, nu, mai bine caută-l pe șeful de gară și spune-i că-l rog să vină aici.

— Ce dracu' o fi fost în capul asasinului de-a lăsat pachetul într-un loc atât de aglomerat? Nu pare prea isteț dacă a riscat să se lase văzut de cineva – zise Simionescu, când rămaseră singuri.

— Din contră, nu-i deloc prost! A ales locul cel mai potrivit pentru a scăpa de un pachet. Acolo unde toată lumea circulă cu colete, putea fi sigur că nu-l va remarca nimeni.

— Crezi că va mai abandona și restul corpului?

— Sunt sigur! Gestul lui a urmărit o logică elementară. Acum, la sfârșit de mai, temperatura se

ridică până la 35 de grade, și, în aceste condițiuni, nu putea păstra cadavrul în casă mai mult de 24 de ore, fără să atragă atenția vecinilor prin mirosul cărnii intrate în descompunere… Apropo, așteaptă un moment – se întrerupse Apostolescu și ridică receptorul care se afla pe biroul șefului de gară.

— Alo, dispeceratul? Brigada omucideri. Un apel general pentru descoperirea unui pachet abandonat, care conține resturile unui cadavru mutilat. Orice descoperire de acest gen să fie comunicată de urgență la brigadă.

— Dar cine-l obligă să aibă vecini? Poate locuiește undeva la marginea Bucureștiului, singur în curte! reluă Simionescu, după ce Apostolescu închise telefonul.

— Ipoteza e greșită! Dacă presupunerea ta ar fi corectă, n-am fi văzut resturile omenești găsite. Era mai simplu și mai puțin riscant să-și îngroape victima în curte. Sau, – continuă gânditor Apostolescu – să-l ducă cu o mașină, la o oarecare distanță de casa lui, și să-l arunce aiurea. Transportul l-ar fi făcut noaptea și riscul era aproape nul.

— Nu-i așa! După cum a hăcuit cadavrul, apare evident faptul că asasinul e un psihopat! În aceste condiții, de ce n-am admite că, în megalomania lui, s-a hotărât să-și dovedească „geniala-i superioritate”?

— Dă-mi o țigară, Dane.

Trase câteva fumuri, și, după ce și-o aprinse zise:

— Nu-i exclus să avem de-a face, așa cum spui tu, cu un schizofrenic. Totuși, eu rămân la părerea mea. Asasinul nu-i un sadic! Oare pentru un dement nu ți se pare curios faptul că n-a cruțat nicio parte a resturilor cadavrului, care ar fi putut duce la identificarea victimei? A „lucrat" atât de bine încât chiar Capolide, care prin specificul muncii sale a văzut mii de cadavre mutilate, n-a fost în stare să ne indice nici măcar sexul victimei…

Se întrerupse când se deschise ușa pe jumătate, pentru a lăsa să se strecoare înăuntru umerii și capul negricios ale lui Vartunian.

— Domnule căpitan, veniți repede la mașină. Vă caută centrala.

Când trecură pragul ușii, le ieși în față șeful gării.

— M-ați căutat, domnule căpitan?

— Da, am o rugăminte la dumneavoastră. Vă rog să-i adunați pe toți subalternii dumneavoastră și să încercați să aflați dacă există cineva care ne poate da unele amănunte cu privire la persoana care a adus coletul găsit. Același apel vă rog să-l faceți și către călători, prin difuzoarele gării. Ținând seama de faptul că la ora abandonării pachetului, circulă o mulțime de curse cu navetiștii – care, cunoscându-se între ei, ar fi putut remarca un străin –, cred că ar fi bine să faceți apelul

amintit, între orele șapte și opt dimineața, mai multe zile la rând. Dacă aflați ceva, vă rog să-mi dați un telefon la aceste numere – zise Apostolescu, lăsându-i cartea sa de vizită.

Capitolul III
Al doilea colet

Apostolescu se îndreptă spre mașină, deschizând portiera din față, opusă șoferului, și, stând cu picioarele pe treptele scării de beton, își băgă capul înăuntru. După ce manevră un buton, aduse lângă gură microfonul radiotelefonului.

— Alo… Alo, stația?… sunt căpitanul Apostolescu… Aveți vreun mesaj pentru mine?

— Da, domnu' colonel Alexandrescu a ordonat să vă duceți imediat la podul Șerban Vodă, unde s-a găsit ceva care v-ar putea interesa.

— Primit mesajul, plecăm spre locul indicat – zise Apostolescu, punând microfonul la locul lui.

Apoi, urcându-se lângă șofer îi făcu semn lui Simionescu să ia loc pe bancheta din spate.

— Ai auzit destinația, Vartunian? Dă-i drumul cât poți de repede.

După o cursă de câteva minute, în acompaniamentul sirenei, Dacia opri pe podul Șerban Vodă, unde un grup

de curioși, sprijiniți de balustrada podului, priveau cu insistență spre apa murdară a Dâmboviței, care se scurgea alene spre aval.

Când coborâră din mașină și se apropiară de balustradele laterale ale râului, văzură jos, lângă picioarele podului, un subofițer de poliție care se uita spre un pachet agățat în perdeaua de zăbrele lăsată peste arcada podului.

După ce mai întâi privi cu atenție pachetul, care fiind împins de curentul Dâmboviței, se blocase, pe mijlocul râului, în grila metalică care închidea accesul sub pod, îi recunoscu ambalajul. Era învelit într-o pătură similară cu cea în care fusese împachetat și coletul găsit în Gara de Nord. Apostolescu avu certitudinea că au apărut și celelalte resturi ale victimei și începu să coboare spre picioarele podului.

— Cum l-ai descoperit? întrebă Apostolescu, după ce ajunse lângă subofițer și-și declină calitatea.

— M-a anunțat un cetățean despre existența acestei boccele și cum mi s-a ordonat să fiu atent la pachetele care n-au stăpân, am anunțat secția mea. Mai mult nu știu – spuse el ridicând din umeri.

— Trebuie să-l scoatem de acolo.

Câteva minute mai târziu, subofițerul reuși să pescuiască pachetul și să-l ducă pe mal.

— Acum ce facem cu el? întrebă subofițerul care-l

pescuise.

— Îl ducem la morgă – zise Apostolescu, arătând spre clădirea Institutului Medico-legal, care se zărea la vreo sută de metri de ei.

Traversară podul – printre curioșii care-i priveau ducând un pachet, cu un diametru de aproximativ 30 centimetri, din care șiroia apa murdară și urât mirositoare a Dâmboviței. Puțin mai târziu, Apostolescu și Simionescu îl priveau pe doctorul Capolide desfăcând pachetul, pus pe o masă de ciment.

După ce fu tăiată pătura, pe masa de disecție apărură, înfășurate într-o hârtie albă, la fel cu cea care se afla și în primul colet, țesuturile cărnoase ce fuseseră îndepărtate de pe toracele descoperit cu câteva ore mai înainte în sala de așteptare a gării.

— Odios! exclamă enervat Capolide, trântind pe masă bisturiul cu care desfăcuse pachetul, și întorcându-se spre cei doi detectivi care, livizi, făceau eforturi pentru a-și înlătura repulsia și senzația de vomă.

— Să mergem! mai spuse Capolide, părăsind grăbit sala de disecție.

Cei doi detectivi îl urmară tăcuți. Când trecuseră prin curticica ce ducea la biroul medicului, deși afară era o căldură toridă, Apostolescu avu impresia că respiră cel mai curat și proaspăt aer de munte. Își umplu de câteva ori plămânii, cu aviditate, și încercă să schițeze un

zâmbet de încurajare pentru colaboratorul său, dar acesta, scârbit și îngrozit de ce văzuse mai înainte, nu păru să-l remarce.

Fața lui Simionescu, de obicei zâmbitoare, era palidă și încruntată, iar ochii săi albaștri, de obicei șireți și ironici, ilustrau, prin felul nesigur în care priveau în jurul lui, cât era de răvășit.

— Luați loc, îi invită Capolide, după ce, intrând în biroul său, scoase o sticlă și trei pahărele pe care le umplu repede.

— Beți câte un coniac, băieți! O să vă simțiți mai bine – zise el, grăbindu-se să și-l golească pe al lui dintr-o dată.

Ceilalți doi îi urmară exemplul. Apostolescu simți cum arsura alcoolului îi liniștește stomacul, și un val de căldură binefăcătoare i se ridică până în obraji.

— Cum te simți, Dane? întrebă îngrijorat Apostolescu.

— Cred că dacă mai stăteam un minut acolo… leșinam.

— N-ai de ce te scuza, băiete – interveni Capolide. Eu numai cu treburi din astea mă ocup, dar ce-am văzut astăzi, depășește orice imaginație… Cred că cel puțin trei ore a chinuit cadavrul până l-a adus în starea în care l-ați văzut.

— E o fiară dementă, dezlănțuită! exclamă indignat

Simionescu.

— Desigur, e o fiară, dar nu dementă, ci conștientă… Dementul distruge la întâmplare, asasinul „nostru” a făcut-o metodic… Atât de metodic, încât cred că e un specialist, poate chiar un medic. Nu te văd bine, căpitane – se adresă Capolide lui Apostolescu. Ai tot atâtea șanse să identifici victima, câte ai să deosebești un pumn de nisip de altul luat de pe aceeași plajă.

— Sunt de acord, doctore. Asasinul și-a hăcuit victima, în primul rând, pentru a împiedica identificarea ei. Ceea ce mă intrigă însă, sunt spusele dumitale cu privire la faptul că „ucigașul ar fi un specialist, poate chiar un medic”. Pe ce-ți bazezi afirmația? Pe faptul că a știut să distrugă acele părți ale corpului care permit individualizarea, respectiv, identificarea victimei?

— Nu numai asta, căpitane. Felul în care au fost extrase inima, ficatul și pulmonii indică o mână de medic. Nimic smuls, totul secționat, exact acolo unde aș fi tăiat și eu.

— Doctore, poți să ne spui ceva în legătură cu cauzele decesului?

— Întrucât lipsesc organele interne, aproape nimic.

— Sexul?

— Feminin.

— Vârsta?

— Aproximativ 35 de ani.

— Ora decesului?

— Cred că azi noapte, în jurul orei zece.

— Doctore, mai există ceva care ți-a atras atenția?

— Exceptând niște fire de păr alb și negru, nimic!

— Când primesc un raport complet?

— Când îmi vei da capul și celelalte organe esențiale.

— Dacă ar depinde de mine, ți le-aș da imediat. Așa însă, suntem condiționați de furnizorul nostru, ucigașul. Fii, te rog, amabil și dă-ne corpurile delicte găsite în colete.

— Rămâneți aici câteva minute, până le adun și pe cele de la pachetul al doilea. Până atunci, mai serviți-vă cu un coniac.

— Mulțumim, dar ajunge! Acum trebuie să avem capul mai limpede ca oricând. Mai dă-mi o țigară, Dane. Astăzi am uitat să-mi cumpăr țigări.

— Nu-i nimic șefu'. Servește-te cu încredere, că începând de mâine cred că, cel puțin o chenzină, am să „uit" și eu să-mi iau țigări.

— Sunt sigur că ai fi în stare s-o faci… încercă el să glumească.

— Șefu', cum dracu' ne descurcăm?

— Te referi la cadavrul ciopârțit? Dar e foarte simplu! Nu trebuie decât să răspundem la patru întrebări și cazul e rezolvat: 1. Cine e victima? 2. Care-i mobilul? 3.

Unde s-a comis omuciderea? 4. Cine-i criminalul? Crezi că am scăpat ceva? întrebă maliţios Apostolescu.

— Da, să-mi dai mandatul de arestare completat cu numele şi adresa asasinului – replică pe acelaşi ton Simionescu.

— Hm, ai prins glas?

— De ce, l-am pierdut vreodată?

— Acum vreo jumătate de oră, când am fost de faţă la desfacerea celui de-al doilea colet, păreai cam indispus.

— Aoleu! Şefu', nu-mi mai aminti de ce-am văzut că-mi iau concediu medical! zise Simionescu, punându-şi în mod semnificativ mâna pe abdomen.

— Uite, astea sunt toate piesele pe care le-am putut aduna – zise Capolide, după ce intră în birou şi-i întinse un pachet mărişor băgat într-un sac din masă plastică.

— Doctore, dacă mai scoţi ceva interesant, anunţă-mă imediat. La revedere!

Capitolul IV
Primele măsuri de identificare

— Dane, zise Apostolescu, după ce intrară în biroul lor – mai întâi, dă-i un telefon căpitanului Maier şi poftește-l aici.

— S-a făcut, vine imediat – zise Simionescu, închizând telefonul.

— Bine! Acum, dă-mi și mie aparatul.

Formă un număr cu trei cifre:

— Alo, Dispeceratul?… Căpitanul Apostolescu la telefon, am de dat două circulare… Notați, vă rog… Către toate posturile de poliție: O femeie a fost ucisă și secționată în mai multe părți. Până în prezent s-au găsit două colete conținând părți din cadavru, în diferite puncte ale capitalei. Se presupune că asasinul va mai abandona cel puțin încă unul. Vă rugăm cercetați pachetele care sunt fără stăpân, precum și toate persoanele suspectate că ar avea asupra lor un pachet ce ar putea conține capul unui om". Terminat, trec la mesajul al doilea: „Către toate posturile de poliție: S-a descoperit un cadavru dezmembrat. Întrucât după resturile găsite nu se poate face identificarea victimei, vă rugăm să cercetați și să ne informați asupra tuturor femeilor care v-au fost semnalate ca dispărute de la domiciliu în ultimele două săptămâni".

— De ce în ultimele două săptămâni, când victima a fost ucisă azi noapte? întrebă mirat Simionescu, după ce Apostolescu termină convorbirea telefonică. O să ne trezim cu sute de cazuri și, până-l depistăm pe cel ce ne interesează, vom pierde un timp prețios…

— Mai bine așa, decât să ne asumăm un risc și mai mare. Nu rezultă de nicăieri că victima trebuie să fi fost ucisă, neapărat, chiar în ziua când a dispărut de acasă

sau că este obligatoriu ca dispariția ei să fie sesizată imediat de familie sau cunoscuți. Nu uita că suntem în perioada concediilor de vară. În aceste condiții nu este exclus ca victima, plecată spre vreo stațiune de odihnă, să fi ajuns pe mâna criminalului. Deci, știindu-se că e plecată în vilegiatură, nimeni nu-i va semnala lipsa. În schimb, două săptămâni ar putea reprezenta o perioadă suficient de lungă pentru ca victima, nescriind acasă, să-și îngrijoreze familia sau cunoștințele…

Se deschise ușa și un respectabil abdomen își făcu apariția odată cu stăpânul lui: căpitanul Maier.

— Ia loc, Gelule – îl invită Apostolescu, ridicând receptorul telefonului.

După ce formă încă o dată trei numere pe disc, acoperi pâlnia cu mâna și zise:

— Am uitat ceva… Alo, oficiul de presă? Căpitanul Apostolescu la telefon… Exact, de la „omucideri”… Am o rugăminte la dumneavoastră. Vi s-a adus la cunoștință cazul victimei ciopârțite, nu?… Perfect, vă rog să luați legătura cu redacțiile ziarelor și să le furnizați toate amănuntele cu privire la conținutul coletelor, precum, și împrejurările în care au fost descoperite… Întocmai, să se ceară concursul tuturor cetățenilor pentru identificarea victimei și, eventual, a asasinului. Mulțumesc.

— Ce dracu mai e și chestia asta? Tot Inspectoratul e

în alertă… Ce s-a-ntâmplat? întrebă Maier.

Apostolescu îl puse la curent cu toate particularitățile cazului în anchetă.

— Atâta timp cât nu identifici victima, ești departe de asasin – zise Maier, gânditor. Eu cu ce-ți pot fi de folos?

— Am făcut apel la toți cei care, într-un fel sau altul, ne-ar putea ajuta. Dar, până la primirea sprijinului solicitat, trebuie să începem activitatea noastră de detecție criminalistică. Vreau să examinăm împreună anexele cadavrului. Dane, curăță un birou să putem privi mai îndeaproape ambalajul coletelor – zise Apostolescu, în timp ce începu să desfacă săculețul din masă plastică dat de doctorul Capolide.

— Acesta-i ambalajul coletului numărul unu: mai întâi ziarul în care a fost înfășurat coletul.

Luară ziarul și-l examinară cu atenție pe toate fețele. Nu remarcară nimic deosebit, în afară de faptul că era cotidianul „Dimineața" și era datat cu o zi mai înainte, adică, pe 26 mai.

Trecură la examinarea păturii celui de-al doilea ambalaj al coletului. Era o pătură de culoare gălbuie. În formă dreptunghiulară, dimensiunile ei depășeau cu puțin o jumătate dintr-o pătură obișnuită.

Pe suprafața ei se observau două pete gălbui, asemănătoare cu cele provocate de un fier de călcat încins. Când începură s-o examineze cu lupa, găsiră mai

multe fire de păr, unele de culoare închisă. Mai remarcă, ca o particularitate, faptul că pătura avea la fiecare din cele patru colțuri câte o gaură; cele patru găuri erau simetrice. Cel de-al treilea ambalaj, și ultimul, era format din mai multe coli de hârtie albă de mărimea unui ziar. După toate aparențele, o hârtie care se folosește de obicei în comerț, pentru ambalaje.

— Acum să trecem la al doilea colet – zise Apostolescu. Strângând cu grijă lucrurile de pe birou și așezându-le pe covor. Apoi începu să etaleze pe biroul eliberat ambalajele coletului găsit în Dâmbovița.

Pătura era din același material ca și precedenta, dar de dimensiuni mai mici. Era evident că a doua bucată completa partea care lipsea din prima. Ultima parte a ambalajului era formată din aceeași hârtie albă de împachetat pe care o mai văzuseră și la coletul numărul unu.

— Asta-i totul – zise Apostolescu, strângând ambalajul de pe birou.

Se așezară cu toții pe scaunele din jurul biroului lui Apostolescu.

— Ce părere aveți? întrebă căpitanul, după ce se rezemă de spătarul scaunului.

— Mai întâi, ținând seama de firele de păr găsite, după ce vom afla culoarea părului victimei, vom ști și ce culoare are părul asasinului – zise Simionescu.

— E foarte posibil să ai dreptate, cu condiția ca părut victimei să nu fi fost încărunțit… și ambele nuanțe pe care le-am găsit să-i aparțină…

— Ceea ce mă preocupă pe mine, Nicule, este scopul la care ar fi putut să servească bucata cea mare de pătură. Mă refer la cele patru găuri simetrice – precizează Maier. Deși ambele bucăți fac parte din aceeași pătură, ele nu au fost rupte cu ocazia ambalării coletelor, cu mult înainte. Repet, cele patru găuri de la colțuri nu lasă niciun dubiu…

— Într-adevăr, Gelule – confirmă, Apostolescu. Crezi ca serviciul tehnico-științific ne poate ajuta să aflăm la ce a servit pătura înainte de a ne fi fost livrată nouă?

— Nu știu. Dar poți fi sigur că ne vom strădui să-ți răspundem la această întrebare.

— Bine, șefu', nu-i oare clar că a fost utilizată la călcatul rufelor sau a hainelor? zise mirat Simionescu. Cele două urme de arsură, cu fierul încins, nu lasă nicio îndoială în această problemă!

— Și cele patru găuri de la colțuri?

— Poate că pătura a fost fixată de o masă cu patru cuie – răspunse Simionescu.

— Atâta timp cât o masă are utilizări atât de variate, de ce trebuia să i le rezume numai la călcatul rufelor? Ar fi fost cu mult mai simplu să apeleze la serviciile ei numai atunci când trebuia să se calce pe ea.

— Păi asta-i, șefu'! Masa la care mă refer a avut un singur scop: să se calce pe ea! Asta ar însemna că fostul ei proprietar ar putea să fie un croitor, un lenjer[2] sau cam așa ceva.

— Nicule, nu-i exclus ca băiatul să aibă dreptate – zise Maier, dând aprobator din cap.

— De acord – confirmă Apostolescu – vom îndrepta cercetările și spre această categorie de meseriași. Asta nu te scutește însă pe tine, Gelule, s-o duci la oamenii tăi și să vă gândiți cu toții și la alte utilizări posibile.

— Bineînțeles – replică Maier.

— Vă veți ocupa de isprava asta până mâine dimineață.

— De ce atâta zor?

— Pentru că mâine intenționez să expun ambele bucăți pe pătură în curtea Poliției Capitalei, pe Calea Victoriei. Poate că reușim să-i stabilim paternitatea cu ajutorul cetățenilor, la care vom apela prin presă.

Capitolul V
Al treilea colet

Trecuseră trei zile de la descoperirea primelor două colete macabre și Apostolescu se plimba descurajat și

---

[2] Persoană care (confecționează sau) vinde lenjerie.

obosit prin biroul lui. Era tras la față și nebărbierit.

Ultimele trei zile fuseseră un coșmar pentru el. Telefonul suna neîntrerupt pentru a-i anunța că în cartierul X a dispărut o femeie sau în cartierul Y s-a găsit un pachet misterios. Când ajungea la locul respectiv, trebuia să constate că femeia dispărută, în loc să vină acasă de la serviciu, se dusese la o prietenă în vizită sau „se uitase" prin magazinele care expuneau ultimele modele de imprimeuri. În ceea ce privește coletele suspecte, în cazul cel mai bun, conțineau resturi menajere.

Simionescu, la fel de deprimat și de nebărbierit, stătea de-a-ndărătelea pe un scaun și cu bărbia sprijinită pe spătarul acestuia, urmărea cu o privire obosită mișcarea de du-te-vino a lui Apostolescu.

— Ar trebui să te duci și să te bărbierești, Dane – zise Apostolescu, oprindu-se și privindu-și cu milă colaboratorul.

— Nu știu, șefu' – spuse Simionescu, fără să pară că a auzit recomandarea lui Apostolescu –, cum e posibil să nu reclame nimeni dispariția victimei, când, de trei zile, toate ziarele vuiesc de amănuntele acestei crime?

— Asta dovedește că asasinul se bucură de niște circumstanțe deosebit de favorabile. Și că el a cunoscut această situație când și-a suprimat victima. În ceea ce privește ciopârțirea cadavrului – cu mult mai mult decât

era necesar pentru a-l băga în câteva pachete – a urmărit, în mod indubitabil, împiedicarea identificării victimei. El a știut că singura-i șansă de a scăpă de răspundere este să împiedice cât mai mult posibil, identificarea victimei. Și trebuie să recunoaștem că, până acum, a reușit destul de bine ceea ce și-a propus… spuse Apostolescu și își reluă mărșăluirea prin birou.

— Ah, dacă am fi găsit pe cineva capabil să ne identifice pătura pe care am expus-o în curtea Poliției Capitalei… mârâi cu necaz Simionescu.

Se întrerupse când începu să sune telefonul și întinzându-și mâna, ridică receptorul.

— Locotenentul Simionescu… Unde se găsește acest pachet? întrebă el plictisit, gândindu-se că iar sunt puși pe drumuri degeaba. Bine, venim…

— Ce, s-a mai găsit vreun pachet? întrebă Apostolescu. Unde?

— În lacul Herăstrău. Ăștia ne confundă cu întreprinderea de salubritate, nu pun mâna pe niciun pachet până nu-l vedem și avizăm că poate fi aruncat la gunoi…

— Lasă comentariile. Să mergem!

Zece minute mai târziu, se aflau la stăvilarul care deversa în lacul Floreasca. Aici, trei subofițeri de poliție se învârteau în jurul unui colet învelit într-o pânză albă și înmuiată de apă. Apostolescu se aplecă spre pachet și,

după ce-l pipăi cu degetele, ridică privirea spre cei trei oameni în uniformă și-i întrebă:

— Cine a găsit pachetul?

— Eu, domnule ofițer – răspunse unul dolofan și negricios, luând poziție reglementară de drepți.

— În ce împrejurări?

— Vă raportez că patrulam pe marginea lacului, când am zărit în apă acest pachet. Gândindu-mă că ar putea fi vreunul dintre cele semnalate, am rugat un pușți care înota pe lângă stăvilar să mi-l aducă la mal.

— Vă ocupați de acest sector? întrebă Apostolescu. Bine – zise el după ce i se confirmă. Am o treabă cu voi. Vă rog să mergeți pe la toți cetățenii care locuiesc prin împrejurimi și să vă interesați dacă poate cineva să dea vreo relație despre o persoană care s-a plimbat prin jurul lacului cu un pachet de dimensiunile acestuia. E clar?

— Da, să trăiți! răspunseră în unison polițiștii.

— Dacă aflați ceva, dați un telefon la Brigadă. Noroc bun!

— Face parte din familia celorlalte două colete? întrebă Simionescu, arătând spre pachetul care stătea pe podeaua mașinii.

— Da. „După" palpare, s-ar părea că, printre altele, înăuntru se află capul.

Într-adevăr, nu se înșelase. După ce medicul Capolide

despică pânza ce ambala pachetul, pe masa de necropsie apărură: capul unei femei, membrele superioare și picioarele de la genunchi în jos.

— Când primesc raportul complet, doctore? întrebă nerăbdător Apostolescu.

— Ți-l trimit în două ore.

— Mai bine vin eu după el.

— În sfârșit, după trei zile de alergătură, avem și noi o recreație! Să profităm de ea. Mergem să ne bărbierim și să ne schimbăm hainele, zise Apostolescu urcându-se în mașină.

— Vezi să fi gata la douăsprezece, când voi veni să te iau.

— Nicio grijă, șefu' – îl asigură Simionescu, coborând din mașină în fața locuinței sale.

*

— Dar punctuali mai sunteți, domnilor! Nu lăsați omu' nici să răsufle… zise Capolide, zâmbind și invitându-i să ia loc în jurul biroului său.

— …Noi de trei zile nu mai răsuflăm, în speranța că vom găsi capul victimei și vom putea, în sfârșit, trece la identificarea ei – mormăi Simionescu.

— Ținând seama de halul în care mi l-ați adus nu trebuie să vă așteptați la minuni – zise Capolide cu scepticism.

— Orice date în plus sunt bine venite. Mai bine puțin

decât nimic… așa că ascult – replică Apostolescu vizibil nerăbdător.

— Mai întâi, ceva despre ultimul colet – începu Capolide. La examinarea capului, s-a constatat că nu prezintă nicio fractură. Pe față se observă numeroase excortațiuni[3] și vârful nasului lipsește, lăsând să se vadă orificiile acestuia. Îi lipsește în întregime dantura de sus. Iar jos are numai 8 dinți, din care 4 înveliți în metal alb. Mâinile îngrijite, fără bătături, iar unghiile, fără manichiură, tăiate scurt. Amprentele digitale trimise serviciului central de identificare judiciară, nu prezintă fișă corespunzătoare în evidențele acestuia…

— Un moment – îl întrerupse Apostolescu. Dantura poate fi utilizată la identificarea victimei, prin consultarea medicilor stomatologi?

— Nu! Adică, vreau să spun că șansele sunt nule. Știi, marginea dinților din metal au materialul atât de tocit, încât trebuie să se fi scurs cel puțin douăzeci de ani de la montarea lor… și mă îndoiesc că ai să poți găsi un medic care să-și amintească, după atâta timp, de lucrarea făcută victimei. N-aș vrea să te descurajez, căpitane, dar asta e situația… Ar fi păcat să-ți pui oamenii să colinde pe la toți stomatologii, când șansele identificării pe această cale sunt minime. Acum să

---

[3] Piele jupuită ușor.

trecem la elementele de sinteză – continuă Capolide. Pachetele trimise spre examinare, conțin fragmente aparținând unei femei în etate de minimum 45 de ani și maximum 55 de ani, talia 150–160 cm. Grasă, podoaba capilară e formată din fire negre și albe. Pielea corpului e ușor arămie, în mod natural. La examenul de laborator s-a stabilit că aparține grupului II (A Beta). În ceea ce privește cauza morții, n-am putut stabili nimic – zise Capolide, ridicând neputincios din umeri –, lipsesc organele interne.

— Când a survenit decesul?

— Așa cum ți-am spus, în noaptea de 26 spre 27 mai…

— Prima oară ai apreciat vârsta victimei la 35 de ani, acum ne spui că ar avea aproximativ 50 de ani… Oare, n-ai impresia că ești derutant? În tot cazul, sper că n-ai intenția să mai faci și o a treia examinare a cadavrului! zise Apostolescu cu o malițiozitate nedisimulată.

Capolide nu se supără, înțelegea prea bine descurajarea interlocutorului său. După ce alergase timp de trei zile, Apostolescu trebuia să constate că s-a învârtit în cerc și-a revenit de unde a plecat, la punctul zero.

— Căpitane, îmi pare rău. Dar asta e situația… Ba, mai mult! Retractez și aprecierea pe care am făcut-o cu privire la faptul că asasinul ar fi un om de specialitate. Examinând fiecare os în parte, am constatat existența

mai multor crestături la încheietura membrelor inferioare și superioare, ceea ce denotă că asasinul nu cunoștea cu precizie locul de desfacere a acestora.

— Și cum rămâne cu aprecierea făcută asupra priceperii asasinului la secționarea organelor esențiale? întrebă Apostolescu, vădit deprimat.

— Nu vreau să te induc în eroare… dar îți mărturisesc, nici eu nu pricep care-i interpretarea corectă. Cel mai probabil este că, cu totul întâmplător, a pus cuțitul acolo unde trebuia…

— Bine, doctore. Dă-mi, te rog, „ambalajul" ultimului colet – ceru Apostolescu resemnat.

După ce primiră obișnuita pungă de masă plastică, în care se aflau învelitoarele celui de-al treilea colet, plecară.

Capitolul VI
Lipsa celui de-al patrulea colet

Ajunși la biroul lor, deschiseră punga primită de la doctorul Capolide și scoaseră afară conținutul ei. Mai întâi examinară un ziar mototolit și încă ud, de apa Herăstrăului. Era tot un ziar „Dimineața", dar din ziua de 25 mai.

— Interesant, avem totuși un indiciu…

— Care? se grăbi să întrebe Simionescu.

— Asasinul citește „Dimineața”! Apropo – zise Apostolescu zâmbind mânzește –, știi cumva câți cititori are acest cotidian?

— Nu! De ce? întrebă surprins colaboratorul său.

— Cum, de ce? Pentru că asasinul se află printre ei și trebuie să-i interogăm pe toți. Până-l găsim pe cel căutat!

— Hai, șefu’! Râzi de mine?!

— Nu atât de tine, cât de mine! Un caz atât de închis, încă n-am întâlnit. Prinde un asasin când habar n-ai cine-i victima. Se pare că singura modalitate de elucidare a cazului este trecerea la interogarea celor 23 de milioane de locuitori ai țării. Evident, fiecare luat pe rând…

— Exagerezi, șefu’! Lucrurile nu stau chiar așa de prost. Din populația țării trebuie scăzuți copiii până la 7 ani și bineînțeles, pe noi. Deci, e cu totul altceva!… încercă să glumească și Simionescu.

Fără să-i răspundă, Apostolescu vârî din nou mâna în pungă și scoase pânza albă care reprezentase învelișul exterior al ultimului colet.

După ce o întinse pe masă, constatară că, de fapt au de-a face cu o față de pernă. Continuară s-o examineze și remarcară că într-un colț al acesteia, avea aplicată o ștampilă, cu tuș negru care imprimase trei inițiale: „M.A.N.”.

— Când o să aflăm cine-i victima, va trebui să vedem ce cunoștințe avea printre militari.

— Și printre șoferi – completă Simionescu. Ai uitat ce-a spus căpitanul Maier despre cele 4 găuri ale păturii în care a fost împachetat primul colet?

— …Că „este posibil ca pătura găsită să fi fost utilizată ca husă pe bancheta din spate a unui autoturism". Dacă mașina la care se referă Maier o fi vreun „Page" sau vreun „Ford cu mustăți", mulțumesc pentru indiciu. Astea nu mai circulă de mult… Dacă ne-ar fi spus barem tipul mașinii, era altceva! Așa… putem să ne pierdem timpul mult și bine. Dar să lăsăm toate acestea! Ce-ar fi dacă ai cere niște cafele de la bufet? Închipuiește-ți că m-am hotărât să-mi cumpăr și eu țigări și n-ar fi exclus să te „mal-tratez" și pe tine – adăugă Apostolescu, strângând fața de pernă de pe birou și vârând-o înapoi în sacul din masă plastică.

Cafelele veniră repede și, după ce-și aprinseră țigările, începură să le soarbă îngânduraţi.

— Eu nu înțeleg! Cum se poate ca, după toată popularizarea care s-a făcut în ziare, să nu fi sesizat nimeni dispariția victimei?! se revoltă, brusc, Simionescu.

— Asta mă întreb și eu. Concluzia care se impune este că cei care cunosc victima o cred plecată într-o călătorie sau în concediu. Astfel, că absența ei apare ca firească.

— N-ar fi posibil ca victima să fie vreo turistă străină?

— Hm, interesant! La o astfel de posibilitate nu m-am gândit.

— Șefu', mai e ceva. Oare punctele în care au fost plasate cele trei colete nu ne-ar putea ajuta să tragem o concluzie asupra zonei în care a fost ucisă victima, respectiv asupra domiciliului criminalului?

— Nu, Dane. M-am gândit și eu la această posibilitate, dar am abandonat-o. Cele trei puncte la care te referi se rezumă, de fapt, la unul singur: Gara de Nord. Celelalte două nu sunt semnificative.

— Cum asta? întrebă Simionescu contrariat.

— Coletul numărul trei a fost găsit în lacul Herăstrău la stăvilarul de deversare în lacul Floreasca, dar de unde să știm că acolo a fost abandonat? Crezi că este exclus să fi fost aruncat să zicem, din lacul Mogoșoaia sau Băneasa și să fi fost purtat de curentul apei până la locul pescuirii sale? În ceea ce privește coletul numărul doi, nici nu mai avem ce discuta, de la Uzina „Semănătoarea", până la podul Șerban Vodă sunt aproape 3 kilometri… Deci, numai asasinul poate ști locul de unde l-a abandonat pe acest parcurs. Dar apropo de coletul doi, e ceva care mă intrigă! Unde-s organele interne ale victimei?

— Poate nu le-a abandonat!

— De ce?

— Fiind vorba de carne și pentru a nu-și complica existența făcând un al patrulea colet, o fi preferat, de exemplu, s-o toace și s-o evacueze prin instalațiile sanitare.

— Nu m-ai convins! Și coletul numărul doi, prin conținutul pe care-l avea, putea fi înlăturat printr-o instalație sanitară, nu? Și totuși… el a fost expediat!

— Atunci?…

— Atunci cred că asasinul a livrat și al patrulea colet, dar n-am reușit să-l interceptăm…

— Cum așa?

— Știind ce organe lipsesc victimei, nu-i greu să apreciem că pachetul numărul patru trebuia să fie cel mai mic dintre toate. În această situație, dacă aș fi fost în locul criminalului, pentru coletul trei și patru aș fi făcut o singură cursă. Le legam pe amândouă într-un sac de sport – care nu putea să atragă atenția nimănui deoarece în jurul lacurilor roiesc o grămadă de sportivi – și, când consideram că am găsit un loc potrivit, răsturnam sacul. Asta-i tot!

— Bine, și atunci de ce nu l-am găsit?

— Pot fi mai multe cauze. Astfel: 1. Pachetul s-a încurcat pe undeva, în brădișul lacului; 2. Ambalajul pachetului s-a desfăcut, și peștii l-au „terminat”; și 3. Pachetul fiind mic, s-a strecurat prin deschizătura stăvilarului și acum o fi navigând undeva la dracu-n

praznic! Dar, lăsând la o parte toate aceste speculații, este aproape ora zece seara și ar trebui să mergem și noi la culcare…

Capitolul VII
Declarația unei martore

În ziua de 9 iunie, adică treisprezece zile de la descoperirea primelor colete. Pe la ora două după amiaza, Apostolescu și Simionescu se aflau în biroul lor, deprimați de insuccesul pe care-l înregistraseră toate demersurile făcute pentru identificarea victimei.

Mai ales în ultimele zile care se scurseseră de la descoperirea victimei, amețiseră colindând zeci de adrese în căutarea persoanelor anunțate ca dispărute. Urmare a articolelor apărute în presă, printre cititori se crease o adevărată psihoză a necesității stabilirii identității victimei, respectiv a descoperirii odiosului criminal. Era suficient ca o gospodină să nu-și vadă vecina două zile și pierzând noțiunea timpului, ajungea la concluzia că n-a mai văzut-o din ziua descoperirii primului colet, drept care anunța organele de anchetă. În alte cazuri li se anunța dispariția unor femei care făcuseră imprudența să plece în concediu sau delegații de serviciu fără a-și fi anunțat chiar toți prietenii, ceea ce ducea la situația că mai mulți cetățeni indicau drept

victimă aceeași persoană.

Toate aceste informații fuseseră cercetate, dar nu avură decât un singur rezultat: epuizare lui Apostolescu și Simionescu, care urmăreau fiecare caz în parte. Soneria telefonului îi făcu să tresară cu o nouă licărire de speranță în priviri.

— Da. Apostolescu la telefon… Bine, doctore, venim acum…

— Hai, Dane. Iar e cineva care crede că recunoaște în resturile victimei o cunoștință…

Simionescu își îmbrăcă haina și-l urmă, fără alte comentarii.

Câteva minute mai târziu, intrară în cabinetul doctorului Capolide, unde acesta stătea de vorbă cu o doamnă îmbrăcată modest, în etate de aproximativ 30 de ani.

— Doamna Vasilica Constantinescu – începu Capolide – a văzut victima și crede că recunoaște în ea pe o vecină a dânsei.

— Care e numele și adresa acestei vecine? întrebă Apostolescu în timp ce în mâinile lui Simionescu apărură un carnețel și un pix.

— Lina Gligorescu și locuiește în strada Dr. Marcovici, la numărul 5.

— Ce vă face să credeți că victima este persoana la care vă referiți?

— Păi, să vedeți, eu am fost ieri la soțul ei, la spitalul 9, unde-i internat pentru reumatism, să-i duc ceva de mâncare, deoarece m-am gândit că dacă coana Lina e plecată la țară, trebuie să aibă cineva grijă de el.

— Cum se numește soțul doamnei Gligorescu?

— Ghiță Petrescu.

— De ce au nume diferite, nu sunt căsătoriți?

— Nu, trăiesc în concubinaj. De mulți ani…

— Vă rog să continuați. Ați fost la spital… și?

— Am discutat cu nea Ghiță și când i-am spus că n-am mai văzut-o pe coana Lina de multișor, n-a rămas prea surprins și mi-a răspuns că o fi plecată la țară după alimente, ca de obicei. Eu însă am insistat și i-am spus că mă tem să nu i se fi întâmplat ceva…

— Ce-ar fi putut să i se întâmple? o întrerupse Apostolescu.

— De, știu eu… la un om în vârstă se pot întâmpla multe… Poate chiar și o criză cardiacă.

— Ce vârstă are vecina dumneavoastră?

— Cred că, a trecut de 63 de ani.

*

În timp ce Simionescu își clătina capul cu scepticism, spunându-și: „Iar pierdem timpul de pomană”, Apostolescu continua chestionarea martorei:

— Cum a reacționat domnul Petrescu la insistențele dumneavoastră?

— Mi-a răspuns că se va învoi de la spital și o să treacă mâine, adică astăzi, pe acasă, să vadă despre ce-i vorba.

— Și a venit?

— Da, a venit, pe la ora douăsprezece, cu un prieten de-al lui, și după ce-am deschis ușa, am văzut că nu era nimeni în casă.

— După ce-ați intrat în casă ce-ați făcut?

— Dacă am văzut că nu-i nimeni în casă, n-am mai intrat. Prietenul lui a spus că trebuie să se ducă la serviciu, iar nea Ghiță a zis că, dacă nevasta lui e la țară, el se întoarce la spital.

— Și dumneavoastră cum v-ați decis să veniți aici?

— După ce-am rămas singură, m-am tot întrebat unde o fi plecat coana Lina fără să spună nimic, nici chiar soțului ei. Apoi, mergând pe stradă, am auzit vorbind doi oameni despre femeia ciopârțită și m-am gândit că… poate… Atunci am venit aici și domnul doctor mi-a arătat-o.

— Ați putea preciza când ați văzut-o ultima oară pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu.

— Da, răspunse martora, după o mică ezitare, era într-o duminică. Știu asta deoarece am rămas fără oțet și pentru că la magazine era închis, m-am dus să împrumut de la dânsa.

— La ce oră?

— Pe la prânz.

— Când v-ați dus la doamna Gligorescu, era singură?

— Da.

— Locuiți aproape de doamna Gligorescu?

— Da, trei case mai departe.

— Bine, vă rog să ne lăsați adresa dumneavoastră și vom verifica sesizarea pe care ați făcut-o.

În timp ce martora părăsea biroul doctorului Capolide, Simionescu închise carnetul în care stenografiase depozițiile martorei.

— Crezi că e ceva serios, căpitane? întrebă Capolide.

— De două săptămâni am renunțat să mai cred ceva. Mă rezum numai la verificări. Dane, hai!

Capitolul VIII
Soțul presupusei victime

Autoturismul condus de Vartanian intra în curtea spitalului 9. Rulă vreo douăzeci de metri, pe-o alee cu dale din beton, și opri în fața unei clădiri pe al cărei frontispiciu era o firmă care informa că acolo este „Administrația".

După ce pătrunseră în clădire, se îndreptară spre un birou în dosul căruia stătea o funcționară mai în vârstă, care avea pe nas o pereche de ochelari cu un număr însemnat de dioptrii și zgâria de zor niște hârți.

Mai întâi păru să n-a auzit întrebarea lui Apostolescu

și continuă să-și vadă netulburată de treabă. Apoi, pe când detectivul se pregătea să repete întrebarea, ridică spre el o figură de domnișoară bătrână și-i luă în primire:

— Dumneata nu vezi că-s ocupată? Te rog să aștepți la rând…

— La care rând? o întrerupse Apostolescu, mirat.

— Și apoi, cine v-a dat drumul în spital? Astăzi nu-i zi de vizită! turui ea, fără să răspundă la întrebarea interlocutorului.

— Doamnă, vă rog să mă iertați – zise Apostolescu, încercând să-și ascundă zâmbetul care i se conturase în colțul buzelor – dar n-avem timp de pierdut. Suntem de la Poliție și dorim să stăm de vorbă cu pacientul Ghiță Petrescu. Vă rog să ne spuneți în ce pavilion îl putem găsi – ceru el, arătându-i legitimația.

Funcționara rămase un moment surprinsă, apoi la fel de repede, zâmbi cu o bunăvoință slugarnică.

După ce le indică pavilionul, anchetatorii se suiră în mașină și porniră pe aleea centrală spre pavilionul F.

Asistenta care le ieși în cale – de astă dată o femeie tânără, frumușică și binevoitoare – aflând ce doresc, se oferi să-i conducă la persoana căutată.

După ce urcară la primul etaj și pătrunseră într-un salon cu șase paturi, asistenta se opri în fața unui pacient care chinuia un aparat de radio cu tranzistori.

— Domnule Petrescu – se adresă ea pacientului – aveți vizitatori.

Apoi, ridicând doi ochi albaștri și mari spre detectivi, adăugă:

— Vă rog să nu întârziați prea mult, deoarece peste o jumătate de oră are loc vizita medicală și s-ar putea să am neplăceri din partea domnului doctor. Știți, astăzi nu-i zi de vizită…

— Sunteți prea drăguță pentru a vă dori neplăceri – se grăbi să o asigure Simionescu, bineînțeles fără să uite să-și arate sănătoasa-i dantură, într-un zâmbet care nu-i dezmințea spusele.

— Domnule Petrescu – începu Apostolescu, după ce luară loc pe scaunele aduse de asistenta medicală – suntem de la poliție și am fost înștiințați că soția dumneavoastră lipsește de mai multe zile de acasă. Știți cumva unde poate fi?

Pacientul, un bărbat de aproximativ 70 de ani, cu fața suptă și foarte ridată, îi privi un moment surprins, apoi începu să vorbească cu o voce hârâită, de bronhotabacic.

— Nu știu cine v-a pus pe drumuri, soția mea e la țară cu treburile ei…

— Unde anume e plecată?

— Asta numai ea poate să știe, că e o femeie foarte secretă și nu-mi spune pe unde umblă.

— Ce profesie aveți, domnule Petrescu?

— Am fost chelner, acum sunt pensionar.

— Și soția dumneavoastră cu ce se ocupă?

— Cu ce să se ocupe? E casnică, mai face și mici afaceri…

— Ce fel de afaceri?

— Păi, io știu? Cumpără haine vechi și le vinde la țară pe alimente…

— Și cu ce alte afaceri se mai ocupă?

— Păi. Mai ghicește în cărți și în cafea, pe ici pe colo. Dar să știți că farmece sau alte chestii d-astea băbești nu face – precizează el repede.

— De când n-a mai venit la dumneavoastră?

— Ultima oară a fost acum două duminici, când o însoțea o prietenă a ei, doamna Maria Munteanu, și mi-a adus ceva d-ale gurii.

— Și nu v-a spus când mai vine?

— Ba da! A rămas să vină duminica următoare, adică aia care a trecut, dar n-a mai venit…

— Această lipsă de punctualitate nu vă surprinde?

— Nu, pentru că știe ce face. Probabil că are treabă la țară.

— Cu toate că nu păreți prea îngrijorat de absența soției dumneavoastră, v-ați dus totuși acasă s-o căutați. De ce?

— Pentru că au venit la mine două cunoștințe și m-au bătut la cap că ei crede că s-a întâmplat ceva cu nevastă-

mea, că n-au văzut-o de demult.

— Când au venit aceste persoane la dumneavoastră?

— Ieri, și le-am zis că am să mă învoiesc și am să vin astăzi acasă la ora unșpe… Știți, ei spunea că poate e moartă în casă, dar când am descuiat ușa, n-am găsit pe nimeni.

— Cine sunt cele două cunoștințe care v-au sugerat această eventualitate?

Întrebările și răspunsurile se succedau cu repeziciune, și Simionescu care le stenografia, îi făcu semn lui Apostolescu s-o lase mai ușor, că nu-l mai poate urmări.

— Vasilica Constantinescu, o prietenă a nevesti-mii. Și Ion Sfetculescu, un fost coleg de-al meu.

— Domnule Petrescu. Ați citit ziarele în ultimele săptămâni?

— Da, am citit câteva gazete…

— Și articolele care se refereau la femeia ciopârțită. Nu v-au dat de gândit?

— De ce să-mi dea de gândit? Acolo se vorbea de o femeie de 45 de ani, iar nevastă-mea a împlinit de multișor 63 de ani.

— Domnule Petrescu, având în vedere faptul că soția dumneavoastră n-a fost văzută de nimeni de aproape două săptămâni, eu cred că ar fi bine să mergeți și s-o vedeți pe femeia care a fost ucisă. Ce părere aveți?

— Dacă spuneți dumneavoastră, eu merg… numai să

mă învoiesc de la spital.

— Lăsați, asta aranjăm noi – zise Apostolescu, ridicându-se de pe scaunul său.

În acel moment, își făcură apariția în salon doi bărbați în halate albe, însoțiți de asistenta care le oferise scaunele și le atrăsese atenția că nu trebuie să zăbovească prea mult.

Apostolescu se îndreptă spre medici și, explicându-le în câteva cuvinte situația, obținu aprobarea ca pacientul să-i însoțească, cu condiția ca tot ei să-l readucă la spital.

Zece minute mai târziu, mașina opri în fața Institutului medico-legal.

— Dane, dă fuga și spune-i doctorului Capolide că-l așteptăm în sala de disecții.

Datorită faptului că domnul Petrescu mergea foarte încet, când intrară în sală doctorul Capolide și Simionescu îi așteptau.

— Doctore, te rog să ne arăți victima, ceru Apostolescu.

Capolide se îndreptă spre peretele frigorific și după ce trase un sertar mare, scoase o tavă pe care se afla capul femeii depeșate.

Apostolescu, care-l ajutase pe martor de la mașină până acolo, susținându-l de subsuoară, instinctiv îl strânse mai tare de braț când doctorul puse pe masă în fața lor funesta tavă.

Dar reacția de care se temuse nu s-a produs. Cu excepția unui fior de oroare, firesc în fața unei astfel de priveliști, martorul n-avu reacția celui care a recunoscut pe cel drag.

— Capul acestei femei vă este cunoscut? întrebă Apostolescu.

— Nu. Nu poate să fie Lina – răspunse martorul, ezitând.

— E adevărat, în halul în care a fost mutilată, e greu de recunoscut… Dar poate recunoașteți dantura – zise Capolide, arătându-i mandibula cu cei opt dinți, din care patru îmbrăcați în metal alb.

Martorul clătină din nou din cap.

— Părul vă spune ceva? interveni Apostolescu.

— Parcă seamănă cu al nevesti-mii, dar nu sunt sigur – răspunse el, după o meditație îndelungată.

— Domnule Petrescu, dacă ne mai spuneți unde poate fi găsit Sfetculescu, prietenul dumneavoastră, nu ne rămâne decât să vă conducem înapoi, la spital.

Un sfert de oră mai târziu, mașina se îndrepta spre restaurantul „Moldova", după ce în prealabil îl lăsase pe Petrescu la spital.

Capitolul IX
Confruntarea continuă

Apostolescu, însoțit de Simionescu, intrară în restaurant și se adresă unui bărbat tânăr care desfunda o sticlă de țuică în dosul barului:

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Sfetculescu, unde-l putem găsi?

— Țața Mița – se adresă el, peste capul detectivilor, unei femei grase, care-și făcea niște socoteli, numărând un teanc de bancnote mototolite, – cheamă-l pe nea Ionică! Vezi că-i în grădină…

— Lasă-mă în pace că n-am timp – răspunse ea morocănoasă – trebuie să predau schimbul și încă n-am făcut socoteala încasărilor…

Apoi, văzând un picolo, care se îndrepta spre ușa grădinii cu un vraf de farfurii în brațe, strigă după el:

— Mă, spune-i lui nen-tu Ionică că-l așteaptă cineva… Aici, la bar – mai adăugă ea, reluându-și activitatea.

Deși puștiul nu lăsă să se vadă că a recepționat mesajul, în următorul minut își făcu apariția un bărbat înalt și uscățiv, de aproximativ 50 de ani, îmbrăcat cu un halat caracteristic profesiei, care se interesă de persoana care-l căuta.

— Domnul Sfetculescu? întrebă Apostolescu și când primi confirmarea se prezentă și-i spuse: Domnule Sfetculescu, o cunoașteți pe Lina Gligorescu?

— Bineînțeles! E soția unui fost coleg de-al meu, Ghiță Petrescu. Dar ce-i cu ea? I s-a întâmplat ceva?…

— Se bănuiește că ar fi una și aceeași persoană cu femeia căsăpită. Ați citit în ziare despre acest caz, nu?

— Da, desigur… dar nu poate fi ea…

— De ce credeți asta?

— Pentru că în ziare scria că victima are în jur de 40 de ani… iar coana Lina a trecut de 60…

— S-ar putea să aveți dreptate, totuși noi suntem obligați să cercetăm toate posibilitățile.

— Și cu ce v-aș putea fi de folos? întrebă el, făcând un pas lateral pentru a lăsa să treacă un coleg de-al lui să ia o baterie de la bar.

— Vreau să vă rog, dacă este posibil, să ne însoțiți până la morgă pentru a vă arătă victima. Dacă nu-i posibil acum, putem lăsa pe mâine dimineață.

— Ba nu! Putem merge chiar acum, deoarece când m-a chemat picolo-ul tocmai terminasem cu predarea meselor schimbului meu.

— Perfect. Vă așteptăm afară până vă îmbrăcați – zise Apostolescu.

În următoarele minute, reîncepu cursa spre morgă, unde martorul Sfetculescu pus în fața capului victimei, recunoscu dantura și părul Linei Gligorescu.

*

— Acum e acum, șefu'. A fi sau a nu fi… E coana Leanța victima „noastră"? Soțul că ba, și doi martori că da! Cum ne descurcăm? întrebă Simionescu, în timp ce,

rămași singuri, se îndreptau spre mașina poliției.

Apostolescu se opri în fața mașinii și cu un aer meditativ își aprinse o țigară. Mai ezită un moment, apoi se decise:

— Urcă-n mașină, mergem înapoi la soțul presupusei victime…

*

Jumătate de oră mai târziu, mașina opri în fața casei cu numărul 5, din strada doctor Marcovici; un imobil dosnic și dărăpănat. În mijlocul curții, o cișmea și în juru-i o băltoacă de apă. Iar pavajul de ciment era spart și invadat de bălării. Aripa dreaptă a imobilului era surpată și, de asemenea, fusese invadată și acoperită de vegetație parazită. Pe partea opusă se afla o clădire veche și urâtă, numai parter.

Apostolescu aruncă o privire spre pereții coșcoviți și lipsiți de tencuială, spunându-și că, „casa asta n-a mai văzut un zugrav de când a fost construită, iar partea dărâmată trebuie să fie opera bombardamentelor din ultimul război”.

Contemplarea lui fu curmată de intervenția unei doamne, îmbrăcată într-un capot de casă, care, evident, în ultimul sfert de secol fusese întrebuințat numai în bucătărie.

— Pe cine căutați dumneavoastră?

— Pe doamna Lina Gligorescu.

— Nu-i acasă, e plecată în provincie.

— De când n-ați mai văzut-o?

— Cred că sunt vreo două săptămâni. Dar cine sunteți dumneavoastră?

— Suntem de la Poliție, și vă rugăm să ne arătați care-i locuința doamnei Gligorescu.

— Aici! zise ea mirată, arătându-le una din cele patru uși care se deschideau spre curte.

— Avem cheia doamnei Gligorescu, de la soțul dânsei, și am dori să aruncăm o privire înăuntru. V-ar deranja dacă v-am ruga să ne fiți martoră?

— N-am nimic împotrivă! zise ea surprinsă. Dar ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne convingem dacă există vreo legătură între doamna Gligorescu și o femeie care a fost ucisă.

Apostolescu străbătu cei câțiva pași care-l despărțeau de ușa indicată, scoase cheia pe care o primise cu puțin înainte de la Ghiță Petrescu, concubinul presupusei victime, o potrivi în lacăt, și după ce descuie, apăsă pe clanța ușii.

În fața lor apăru o încăpere întunecoasă, de vreo opt metri pătrați, mobilată cu modestie, însă sclipind de curățenie și ordine. Pe măsuța din mijlocul camerei se aflau o mămăliguță răsturnată pe un fund de lemn și neînceputâ, o crăticioară cu mâncare, probabil tocană, o farfurie și tacâmurile pentru o persoană, nefolosite, și

un castron cu salată verde.

*

Pe patul strâns și acoperit cu o cuvertură se afla un vraf de rufe călcate și așezate în ordine. Iar alături, pe o măsuță nucă, o vază de flori, plină de gladiole, veștejite.

Din clipa când deschise ușa, simțise un miros greu de putrefacție. Îi făcu semn martorei și lui Simionescu să rămână afară și păși înăuntru atent să nu distrugă vreo urmă de care poate, ar fi avut nevoie ulterior.

Mai întâi, puse mâna pe mămăligă și-i pipăi crusta tare. Apoi, mirosi pe rând mâncarea din crăticioară, salata din castron și vaza cu gladiole. Stabilind astfel cauza mirosului greu care pusese stăpânire pe încăpere, se îndreptă spre ieșire. După ce păși în curte, închise ușa după el și puse la loc lacătul, în belciuge, și-l încuie.

Își aruncă ochii pe ceasul brățară, sub privirile intrigate ale martorei, și-o întrebă.

— Cum vă numiți, doamnă?

— Munteanu Maria.

— Doamnă Munteanu, acum e târziu, mâine dimineață, ați, putea merge cu noi la morgă să vedeți femeia la care ne-am referit?

— Credeți că e doamna Gligorescu?! întrebă ea speriată.

— Dumneavoastră o să vă fie mai ușor s-o spuneți, doar o cunoașteți… zise Apostolescu ridicând din

umeri, apoi, înainte de-a pleca, continuă: „Dacă doriți, puteți să anunțați și alte persoane care o cunosc pe doamna Gligorescu și vor să vă însoțească. În acest fel, vom putea face o confruntare colectivă.”

*

— Șefu’, ce concluzii tragem, am dibuit identitatea victimei, ori ba? întrebă Simionescu după ce se suiră în mașină și Vartunian se grăbi să demareze.

— Chestia e a dracului de încurcată… zise gânditor Apostolescu. Doi martori ne asigură că au recunoscut dantura și părul, iar soțul, care ar fi cel mai autorizat să-și recunoască nevasta, are atâtea dubii, încât de fapt neagă depoziția celorlalți.

— Și atunci, ce facem?

— E simplu! Mâine ducem toate cunoștințele acestei „doamne Gligorescu” la morgă și le cerem opinia. Excludem răspunsurile nehotărâte, „cred” sau „poate”, și le înregistrăm numai pe cele sigure „da” sau „nu”. Apoi facem o statistică și… majoritatea decide… zise Apostolescu zâmbind în gând la reacția șefului său, colonelul Alexandrescu, dacă i-ar propune o soluție atât de „inteligentă”.

— Hai, șefu’… iar mă iei peste picior – spuse Simionescu mustrător.

— Nu de tine râd… ci de mine… pentru că nu știu cum să mă mai descurc. Atât timp cât nu putem proba,

în mod indubitabil, că Lina Gligorescu este femeia depeșată, suntem la fel ca la început. Ba, mai mult, avântându-ne pe această pistă, care nu-i exclus să fie eronată, riscăm să ne dispersăm forțele și să ne pierdem timpul aiurea, fapt care ar putea să-i acorde criminalului un răgaz suplimentar pentru a se pune și mai bine la adăpost.

— Și care-i soluția? întrebă Simionescu.

— Abia aștept s-o aflu! Dacă cumva o găsești tu, vezi să nu mă neglijezi…

Simionescu începu să privească bosumflat podeaua mașinii, iar Apostolescu reluă cu seriozitate:

— În orice caz, plecarea acestei „coane Leanța" la țară, nu prea-mi miroase a bine.

— Adică? zise Simionescu ridicându-și capul și devenind atent.

— Faptul că Lina Gligorescu și-a pregătit și așezat masa, pare să demonstreze dorința acesteia de a mânca imediat sau în următoarele ore… Ei bine, deși au trecut două săptămâni, încă nu și-a realizat această intenție. Nu crezi că această plecare precipitată e „nițeluș" suspectă?

— Poate a survenit ceva care a împiedicat-o să-și mai ia dejunul…

— Tocmai, Dane! Acest „ceva" ar putea să fie și moartea; eventualitate care ne obligă să cercetăm cu

atenție pista ce-o urmărim acum. Dar, pentru astăzi, e destul! Mâine vii în birou cu o jumătate de oră mai devreme, pentru a stabili planul de acțiune.

— Domnule căpitan, – zise Vartunian care, ca de obicei, trăsese cu urechea la discuția celor doi ofițeri – vă las la locuințele dumneavoastră?

— Asta da, perspicacitate! zise Apostolescu, parcă mai bine dispus decât atunci când plecaseră din strada Doctor Marcovici.

Capitolul X
Identificarea

Era ora șapte și jumătate, când Apostolescu începu să-i dea indicații lui Simionescu.

— Te duci în strada Doctor Marcovici și apoi, după ce umpli mașina lui Vartunian cu toți cei care o cunosc pe „coana Leanța", te duci la Capolide și îi ceri să le arate capul victimei.

— Șefu', după ce termin confruntarea, aplic metoda aceea infailibilă pe care mi-ai sugerat-o…

— Care metodă? îl întrerupse Apostolescu bănuitor.

— Fac o statistică și… majoritatea decide!

Apostolescu îl privi un moment, fără să pară că a înțeles aluzia, apoi realiză ironia și spuse pe un ton ce se voia serios:

— N-am nimic împotrivă… numai că susținerea acestui sistem de identificare absolut „științific” în fața șefului nostru va fi făcută de tine, în exclusivitate… Eu având grijă să mă aflu cât mai departe de Direcție… când îți vei demonstra această metodă sui-generis…

— …Ceea ce ar însemna că n-aș avea nici barem șansa să mă dea afară din birou pe ușă, ci direct prin fereastră… îl întrerupse râzând Simionescu.

— Și eu aș proceda la fel, dacă aș fi în locul șefului, numai că, înainte de a te arunca pe fereastră, ți-aș suci gâtul un pic… cu 720 de grade! Acum, când îți cunoști perspectiva, grăbește-te s-o iei din loc și să-mi vii cât mai repede înapoi! îl îndemnă amuzat Apostolescu.

*

— Cum a fost, Dane? întrebă nerăbdător Apostolescu, puțin mai târziu, când Simionescu se înapoie.

— M-am dus la doamna Munteanu, așa cum ne-am înțeles, și, cu ajutorul ei, am adunat patru persoane. I-am suit pe toți în mașină și, trăsnet, i-am dus la morgă și le-am arătat victima. Spre norocul meu, m-am orientat când am luat un număr impar de martori, altfel îmi făceau balotaj. Rezultatul: trei pentru „coana Leanța”. Doi împotrivă… Deci, majoritatea mai decide?

— Nu-ți bate capul, Dane! Decizia o vom lua pe cu totul altă cale decât cea a confruntării…

Nu mai termină fraza, deoarece ușa se deschise și

intră căpitanul Maier.

— Cum e, băieți? spuse noul venit în loc de bună ziua, apoi se instală pe un scaun liber, cu grația unui sac de cartofi căzut de la ultimul etaj al hotelului „Intercontinental”.

— De bine ce te-ai așezat, hai cu noi. Că avem puțină treabă împreună – îl îndemnă Apostolescu.

— Of, cu voi nu-i chip să-și mai tragă omu’ sufletul un pic… Ai multă treabă cu mine? întrebă el, în timp ce urmând exemplul lui Apostolescu și al colaboratorului său, se ridica de pe scaun.

— Cred că într-o oră terminăm. Ai luat impresiunile victimei?

— Bineînțeles, așa cum mi-ai spus la telefon.

— În regulă. Să mergem!

Nu trecură zece minute și Vartunian opri mașina în fața locuinței presupusei victime.

Apostolescu descuie lacătul și, deschizând ușa, îl invită pe Maier cu o voit exagerată politețe.

— Numai după dumneavoastră, domnule căpitan.

În timp ce Maier intra în încăpere, Apostolescu și Simionescu rămaseră în pragul ușii fumând și supraveghindu-i mișcările.

Maier la fel ca și Apostolescu cu o zi înainte, umbla ca o pisică și avea grijă că nu atingă niciun obiect din încăpere. Când ajunse în mijlocul camerei, lângă masa

pe care se afla mâncarea alterată din castroane, se opri și se întoarse către Apostolescu, zicându-i:

— Cred că de aici ar trebui să încep, nu?

Și văzându-l pe Apostolescu că-și dă asentimentul printr-o scurtă înclinare a capului, puse trusa pe scoarța care acoperea pardoseala din scânduri și o deschise.

Scoase din trusă o lupă mare, un borcănel cu o pulbere fină și o pensulă cu o coadă scurtă și le puse pe un colț al mesei. În momentul următor, se aplecă din nou asupra trusei și, după o scurtă cotrobăire printre diferite instrumente care se aflau acolo, luă o pereche de mănuși de cauciuc, pe care începu să le tragă tacticos pe mâini.

Când termină cu îmbrăcatul mănușilor, își luă lupa și ocolind masa, se apropie de cele două farfurii neîntrebuințate de pe masă.

Ridică una dintre ele și începu s-o examineze cu lupă. Fără să piardă prea mult timp cu ea, se decise s-o așeze înapoi pe masă, însă, de astă dată, cu fundul în sus. Apoi, punând și lupa pe masă, întinse, mâna și apucă borcănașul cu pulbere și pensula, pe care le scosese puțin mai înainte.

Desfăcu capacul borcănașului, introduse pensula înăuntru și, scoțând-o, începu s-o plimbe ușor pe suprafața farfuriei. Când termină, puse pensula pe masă și scoase din buzunarul de la piept un plic din care

extrase o fotografie.

Urmară câteva minute de examinare concomitentă a urmelor evidențiate pe farfurie, prin pulberea folosită, și a fotografiei.

Lui Apostolescu, datorită nerăbdării, i se păru că Maier se mișcă cu viteza unui automobil de curse… pus pe butuci.

În sfârșit, Maier se decise să-l privească și-i spuse:

— Niciun dubiu, Nicule! Coincid.

— În regulă! exclamă Apostolescu, satisfăcut și în același timp ușurat. Eu și Dan mai avem puțină treabă. Până ne întoarcem, te rog să prelevezi toate amprentele digitale diferite de etalon.

Capitolul XI
Primul suspect

— Unde mergem, șefu'? întrebă Simionescu când se instalară în mașină.

Apostolescu îi răspunse indirect, adresându-se lui Vartunian:

— Repede, la spitalul 9.

Apoi, privindu-și colaboratorul nedumerit, adăugă bine dispus:

— Am auzit că vrei s-o revezi pe fata aceea drăguță de ieri, pe asistenta medicală care se ocupă de domnul

Petrescu. Dacă pot să-ți fac o plăcere…

— Lasă, șefu', că nu țin astea la mine… Crezi că el e împricinatu'?

— Eu nu cred nimic, dar bănuiesc pe toată lumea… De altfel, el devine primul suspect, deoarece, spre deosebire de ceilalți martori, și-a exprimat cele mai mari rezerve asupra identității victimei. De asemenea, îmi este destul de neclară atitudinea lui. Cu toate să nu știe nimic despre soția sa, ba, mai mult, primește și vizita a două cunoștințe care-și exprimă îngrijorarea și uimirea că n-au văzut-o demult, el rămâne impasibil. Coroborând aceste două observații, devine suspect. Dacă mai adaugi la asta și faptul că putem, ca la nimeni altul, să verificăm felul în care și-a petrecut timpul atunci când considerăm că s-a comis omorul, ai să știi de ce-am început cu el.

Simionescu îl ascultase cu multă atenție, apoi, după ce Apostolescu își epuiză argumentarea, se grăbi să pună o întrebare care-l rodea mai de mult, încă de când văzuse pe căpitanul Maier la lucru.

— Șefu', de unde naiba ai mai scos și ideea verificării amprentelor moartei cu cele din casa presupusei victime?

— Mi-e greu să-ți răspund la această întrebare, mai cu seamă că ieri seară, când ne-am despărțit, încă nu-mi trecea prin minte o astfel de confruntare… În schimb,

dimineața, când m-am sculat și mă bărbieream, m-a uimit și pe mine simplitatea și infailibilitatea acestei metode. Mi-am dat seama că dacă moarta „noastră" și-a lăsat amprentele în casa Linei Gligorescu fără niciun dubiu, avem de-a face cu una și aceeași persoană…

Se întrerupse, pentru a-i arăta legitimația portăresei de la spitalul 9. Odată intrați în curtea spitalului, se îndreptară direct spre pavilionul pe care-l vizitaseră și în ziua precedentă.

Abia păși în holul pavilionului, și în întimpinarea lor apăru persoana pe seama căreia Apostolescu își tachinase colaboratorul.

— Desigur, tot pentru domnul Petrescu ați venit? spuse surâzând asistenta medicală.

— E adevărat – recunoscu Apostolescu –, dar în prealabil trebuie să discutăm cu dumneavoastră.

— Cu multă plăcere… replică ea bine dispusă.

— Dar nu aici – zise Apostolescu –, dacă se poate, în cabinetul dumneavoastră.

— Oh, desigur. Poftiți – îi invită ea să intre în prima încăpere din partea dreaptă a holului, care, așa cum bănuise Apostolescu, avea fereastra spre aleea principală, unde staționa mașina lor; fapt care explica promptitudinea cu care îi întâmpinase.

— Cu ce vă pot fi de folos? continuă ea binevoitoare.

— Mai întâi, vă rog să-mi dați o informație cu caracter

general. Circulația, respectiv învoirea pacienților din spitalul dumneavoastră este controlată?

— Adică dacă bolnavii pot să plece sau să vină când vor?…

— Exact, aceasta-i întrebarea.

— Nu, domnule…

— …Apostolescu.

— Nu, domnule Apostolescu, fără bilet de voie, nu se poate ieși pe poartă!

— Dar dacă sar „nițel" peste gard? Admițând această posibilitate, n-ar putea renunța „un pic" la biletul de voie de care ne-ați vorbit? Oare e atât de greu de escaladat gardul dumneavoastră, încât să putem elimina această cale de părăsire necontrolată a spitalului?

— Trebuie să recunosc că gardul nostru nu poate constitui un obstacol dificil pentru cineva care ar dori să-l sară – admise ea. Dar, vedeți, problemele pentru cel care a sărit, ca să zic așa, pârleazul, încep să apară abia după ce a ajuns în stradă…

— Adică?

— Dacă în perimetrul spitalului, pot umbla cum îi taie capul, fără să atragă atenția celorlalți, deoarece comportările particulare sunt specifice profilului nostru medical, în momentul în care ajung în stradă, goi sau numai cu halatul spitalului pe ei, nu trece o jumătate de

oră și sunt îndrumați înapoi, de astă dată pe poartă.

— Deci, dacă am reținut bine, singurul dumneavoastră control eficient, se face prin haine?

— Întocmai! Avem suficientă experiență pentru a aprecia că acesta-i singurul mijloc de a ne controla în mod sigur pacienții.

— Dar accesul pacienților la haine, cum se face?

— Vin cu biletul de voie, semnat de medicul curant, la sora medicală și aceasta le dă hainele.

— Sigur n-ar putea să și le ia, să zicem, profitând de faptul că sora se află într-un salon?

— Nu văd cum! Hainele sunt închise acolo, în dulapul acela de oțel, iar cheile la mine – zise ea amuzată, arătându-le o trusă de chei pe care o scoase demonstrativ din buzunarul halatului ei alb și suficient de strâmt pentru a-i ilustra bustul frumos.

— Deci, fără bilet de voie, nu-i posibilă plecarea din spital?

— Ba da! Se fac și excepții… pentru salariații spitalului. Dar, desigur, numai în afara orelor de serviciu – glumi ea, în timp ce-și mușca cu cochetărie buzele cărnoase.

— E bine că mi-ați precizat această excepție – replică Apostolescu, zâmbind amuzat. Vă rog, spuneți-mi – reveni el la subiect – există o evidență a celor care se învoiesc?

— Bineînțeles – zise ea, bătând cu degetul cu manichiura îngrijită într-un registru așezat în fața ei pe birou.

— Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să vă cer un sfat. Credeți că aș abuza prea mult de bunăvoința pe care ne-ați arătat-o, dacă v-aș ruga să verificați în ce zile s-a învoit domnul Petrescu în ultima lună?

— Nu se poate pune problema abuzării, atunci când ambele părți sunt de comun acord – șarjă ea. În ceea ce privește întrebarea dumneavoastră, pot să vă răspund și fără să consult registrul: s-a învoit numai în ziua de 9 iunie, adică ieri.

— Cu riscul de-a mă considera agasant – se scuză detectivul, – vă rog să verificați dacă nu s-a învoit cumva și în zilele de 26 sau 27 mai?

Fără să mai comenteze, interlocutoarea deschise registrul și-i arătă că în zilele indicate, Petrescu nu figurase ca învoit.

Apoi, în timp ce închidea dosarul, curiozitatea-i feminină o depăși.

— Domnule Apostolescu, dacă nu sunt indiscretă, de ce acordați atâta atenție acestui pacient?

— E o problemă, doamnă…

— …Mihăilescu. Fany Mihăilescu.

— Doamnă Fany, cum să vă spun… ezită Apostolescu. Soția lui a decedat… adică… de fapt, a fost

ucisă…

— Vai, nu se poate! exclamă ea surprinsă. De la început mi-a atras atenția dragostea cu care-și înconjura soțul atunci când îl vizita: venea la el cel puțin o dată pe săptămână, deși în ultimul timp, e adevărat, n-am mai văzut-o pe aici…

— De când n-a mai venit să-și viziteze soțul?

— Cred că sunt vreo trei săptămâni.

— Dacă tot ați cunoscut-o, poate îmi puteți spune ce părere v-a făcut.

— Eu știu? O femeie simplă, dar cu mult bun simț… Dar criminalul a fost prins? se grăbi ea.

— Nu, nu încă! Suntem în căutarea lui. De aceea vă inoportunăm cu prezența noastră – zise Apostolescu, ridicându-se de pe scaun.

— Nu cumva este femeia ciopârțită? întrebă interlocutoarea, când Apostolescu, ajunse lângă ușă, puse mâna pe clanță.

Acesta se întoarse brusc pe călcâie și, privind-o drept în ochi, întrebă:

— Ce vă face să credeți că ea este femeia ciopârțită?

— Păi… toate ziarele numai despre asta scriu… bâigui ea, intimidată de privirea pătrunzătoare cu care o țintuise detectivul.

— Într-adevăr, ea este… Poate că n-ar fi rău să mergeți cu noi când îi vom anunța pacientului

dumneavoastră această veste propuse Apostolescu cu blândețe.

În fapt, pacientul primise vestea morții soției sale cu atâta resemnare, încât Simionescu, în timp ce se îndreptau spre mașină, nu-și putu opri o remarcă:

— Am impresia că nici nu a realizat ce i-ai spus… N-o fi senil?…

— Du-ne înapoi pe strada Doctor Marcovici – ceru Apostolescu șoferului și se înfundă tăcut pe bancheta din spate.

Capitolul XII
Cercetări în jurul victimei

Când intrară în locuința victimei, îl găsiră pe căpitanul Maier instalat pe un scaun și fumând.

Probabil că-și terminase treaba mai de mult, deoarece în scrumiera de lângă el se aflau patru chiștoace de „Mărășești".

— Ce naiba ați stat atât?! Credeți că n-am altă treabă decât să vă aștept pe voi? zise el, sculându-se îmbufnat de pe scaun și punând mâna pe mânerul trusei care se afla pe podea, lângă picioarele lui.

— Ce-ai constatat? întrebă Apostolescu, fără să țină seama de supărarea sa.

— Deosebit de amprentele victimei, mai sunt și

altele… Dar nu-s semnificative, deoarece, pe alocuri, sunt acoperite de cele ale victimei. Deduc din asta că ultimul om care a umblat prin casă a fost victima. Mai vrei ceva de la mine?

— Da, să pleci, pentru a putea începe percheziția…

Maier își luă trusa și ieși din încăpere bodogănind ceva despre nerecunoștința „unora" care, după ce „l-au legat la gard aproape două ore, n-au nici buna cuviință să se scuze, barem".

— Cum începem? întrebă Simionescu, zâmbind și trăgând cu coada ochiului după furiosul Maier.

— Tu de la peretele stâng, eu de la cel drept – zise Apostolescu și se apucă de treabă.

Cu toată atenția pe care o acordară controlului făcut, datorită faptului că toate lucrurile se aflau strânse într-o singură încăpere, percheziția fu terminată în mai puțin de o oră.

Tot ceea ce văzură, ilustra personalitatea victimei: o femeie nevoiașă, dar foarte vrednică. Absolut toate obiectele din casă sclipeau de curățenie și se aflau așezate într-o ordine care lăsa impresia de pedanterie.

De asemenea, remarcară absența oricărei fotografii, prin care speraseră să-și poată imagina cum arătase victima, înainte de masacrarea care o făcuse de nerecunoscut, chiar și pentru intimii ei.

— Putem reține ceva din cele văzute aici, șefu'? vru să

știe Simionescu, după ce, încuind ușa victimei, ieșiră în curte și își aprinseră țigările.

— Cred că numai aceste două obiecte merită atenție – zise el, când se opriră lângă mașină, și flutură un carnet C.E.C., pe care-l îndreptă apoi spre pantoful de damă din mâna colaboratorului său.

— C.E.C.-ul, ca C.E.C.-ul, l-am luat probabil pentru a-l preda moștenitorilor, dar pantoful ăsta stingher?…

— C.E.C.-ul nu l-am luat numai pentru eventualii moștenitori, ci pentru noi… Dacă în decurs de doi ani a depus 600 de lei, iar în trei luni, 5000 de lei, poate că merită să mai examinăm acest aspect.

— …Și pantoful?

— Pantoful? zise Apostolescu, băgând gânditor carnetul C.E.C. în buzunar și luând din mâna lui Simionescu obiectul discuției.

Începu din nou să-l întoarcă și să-l sucească în mâini. Era un pantof puțin purtat, din piele de șarpe, dată cu un lac bej, tocul înalt și subțire cu o cataramă mare aurită pe care erau montate niște incrustații dintr-o masă plastică care imita sideful.

Privi apoi căptușeala pantofului, făcută dintr-o meșină fină, pe care era imprimată o marcă de fabrică străină, indescifrabilă, și sub aceasta un „Made in Italy”.

— …Nu prea-i înțeleg rostul, în casa unei femei nevoiașe… Aduce puțin cu un proverb care se referă la

„tichia de mărgăritar”.

— Poate că-l avea ca amintire, de pe vremea când era tânără… sugeră Simionescu.

— Aș! Ai văzut încălțămintea pe care o purta victima? Ei bine, ea purta la picior un număr apropiat de 40, și acest pantof nu pare să fie mai mare de 36. În ceea ce privește „amintirea” la care te-ai referit, acest pantof, după model, nu-i mai bătrân de un an, și deci…

— Bine, șefu’! Admițând că argumentarea e corectă, eu mai întrevăd două posibilități, care pot exclude suspiciunile pe care le ai asupra proveniență acestui pantof…

— Te ascult! îl zori Apostolescu, punând mâna în mod semnificativ pe clanță de la portiera mașinii.

— L-a primit de undeva, sau l-a găsit pe stradă să zicem, și, plăcându-i, tocmai pentru că era atât de gingaș pentru ea, l-a păstrat ca pe un talisman… Adică, un fel de fetișism…

— Treci la a doua posibilitate…

— Această femeie, adică victima, se ocupa cu diverse negustorii… Poate că a primit pantoful de undeva, ca mostră, pentru a-l vinde…

— Dane… În primul rând, îți sunt, realmente recunoscător că nu ți-ai susținut teoria față de altcineva… Mă făceai de râs… doar îți sunt șef! Și apoi, cum dracu’ poți admite că obiectul unei tranzacții

comerciale sau un fetiș, cum i-ai spus tu, este firesc să-l înfășori într-un prosop și să-l bagi între arcurile unei somiere?

— Dacă-i un fetiș, de ce nu? susținu Simionescu, nu tocmai impresionat de spusele șefului său.

Apostolescu rămase un moment pe gânduri, privindu-l nedecis, apoi se hotărî.

— În definitiv, orice e posibil. Dacă acest obiect are într-adevăr semnificație, vom mai reveni asupra lui. Deocamdată, divorțăm. Tu rămâi aici și începi investigațiile asupra relațiilor victimei. Știi cum?

— 'Țeles, șefu'!

— Stai că n-am terminat! Caută să stabilești cine sunt ultimele persoane care au văzut victima în viață și datele ei biografice. Între timp, eu mă duc să-i raportez situația șefului nostru. E clar?

— Clar, să trăiți!

*

— …Sunt de acord cu toate propunerile tale și, având în vedere volumul mare de muncă pe care-l necesită acest caz, voi da dispoziție ca toți lucrătorii Direcției judiciare, fără deosebire, să te sprijine. Succes! spuse colonelul Alexandrescu, încheind discuția cu Apostolescu.

Când intră Simionescu în birou, era trecut de ora cinci după-amiaza. Văzând câtă lume era adunată în

încăpere, îi făcu semn lui Apostolescu că revine și ieși la fel de tiptil cum intrase.

Un sfert de oră mai târziu, revenind în birou, îl auzi pe Apostolescu dând ultimele indicații celor opt bărbați adunați acolo:

— Deci, rețineți, fiecare dintre voi răspunde de un sector, în cadrul căruia veți cerceta toate căminele, spitalele, regimentele etc., pentru a afla dacă au avut sau nu pături similare cu cea care a servit la împachetarea victimei. Vă mulțumesc și aștept rezultatul investigației.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Apostolescu, când rămăseseră numai ei doi.

— Eram leșinat de foame, deh… timp de cinci ore mi-am tot bătut gura și am dat o fugă la bufet…

— Mă interesează ce-ai făcut în cadrul celor cinci ore, nu după… îl întrerupse Apostolescu.

— Am stat de vorbă cu o duzină, minus una, de cucoane… Apropo, șefu'! De ce serviciile de informații și contrainformații sunt încadrate, aproape în exclusivitate cu bărbați, când femeile știu tot ce se petrece în jurul lor – poate, chiar și mai mult! și nici măcar nu pretind o remunerare pentru treaba asta?

— Revino la subiect! ceru Apostolescu, amuzat de năstrușnicele idei ale colaboratorului său.

— Biografia Linei Gligorescu e următoarea: S-a născut

în comuna Budești în 1907, părinții ei au fost robi eliberați și nu știa carte. De la vârstă de 14 ani a muncit în câmp, iar la 17 ani, s-a căsătorit cu un salariat de la C.F.R., Gligorescu, care, decedând după puțină vreme, i-a lăsat calitatea de pensionară. Ulterior s-a angajat ca femeie de serviciu la moșierul Haralamb Niculescu, unde a stat până în 1937, când stăpânul ei a adus-o în București. În același an, l-a cunoscut pe chelnerul Petrescu și au trăit în concubinaj până… până am găsit-o noi!

De când a venit în București, a locuit împreună cu concubinul ei numai la adresa actuală.

Ah, să nu uit! Imobilul din strada Marcovici i-a aparținut stăpânului ei, Haralamb Niculescu, care mulțumit de serviciile aduse de Lina Gligorescu, i-a dat voie să ocupe o cameră fără să-i pretindă vreo chirie. Ba, mai mult, din aceleași motive de recunoștință, i-a permis să valorifice în interesul ei materialele rezultate din corpul de clădire, care a fot bombardat în timpul războiului.

Tot prin intermediul stăpânului ei, a cunoscut mai multe familii de oameni bogați, unde era chemată adesea la servit sau curățenie… Era apreciată ca o femeie curată, cinstită și mai cu seamă discretă.

În ultimul timp, când majoritatea familiilor la care servea au scăpătat, se ocupa cu mici negustorii,

nesemnificative pentru noi, mai lucra cu ziua, când se ivea ocazia, și ghicea în cărți și în cafea. De asemenea – și aici subliniez că concubinul ei a încercat să ne ducă, dar cu mine nu i-a mers – doar mă știi „șefu'! – se ocupa cu „farmece" și chiar cu alte „leacuri băbești".

— Bine, Dane. În ceea ce privește personalitatea victimei sunt edificat. Treci acum la felul în care și-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore, înainte de-a muri.

— Duminică, 25 mai, victima, însoțită de vecina ei Maria Munteanu… îți amintești de ea, nu?

— Da, vecina aceea cu capotul soios! Continuă, te rog…

— Deci, pe la ora două și jumătate după amiaza, a plecat împreună cu vecina ei să-și viziteze concubinul la spitalul 9. Pe la ora șase, când s-au înapoiat, victima i-a spus că a doua zi intenționa să se ducă la o prietenă a ei, o anume Oțelescu. Martora mai spunea că o jumătate de oră mai târziu, când a ieșit în curte să ia apă de la cișmea, a văzut victima discutând la poartă cu două surori ale concubinului ei. Deci a văzut-o pentru ultima oară duminică seara, în jurul orei șapte.

De la prima martoră, am ajuns la doamna Oțelescu, care mi-a declarat că duminică seara, pe la ora opt și jumătate, a făcut o vizită victimei și la plecare au stabilit ca a doua zi să meargă împreună la un blănar cunoscut de Lina Gligorescu. În după amiaza zilei de luni,

martora Oțelescu a venit la victimă, așa cum s-au înțeles, pe la ora cinci și jumătate. Victima s-a scuzat că nu poate s-o însoțească, deoarece are o altă problemă de rezolvat, și i-a propus să amâne pentru a doua zi vizitarea blănarului. Martora precizează că au ieșit amândouă. Au trecut pe lângă Cișmigiu și s-au despărțit în fața magazinului „Spicul”. Martora a plecat spre Liceul Lazăr, iar victima s-a îndreptat spre strada Brezoianu…

— Cât era ora?

— Crede că era cu puțin trecut de ora opt seara. S-ar părea că, până în prezent, această martoră este ultima persoană care a mai văzut victima în viață.

— Martora n-a întrebat-o pe victimă unde intenționează să meargă?

— Nu, deoarece conform spuselor ei, „știa că Lina e o femeie foarte secretă”.

— Mai ai ceva să-mi spui? întrebă Apostolescu, care ascultase cu multă atenție relatările colaboratorului său.

— Da, sunt în posesia adresei familiei Haralamb Niculescu, precum și a familiei Berbecaru, unde victima obișnuită de mulți ani să se ducă să ajute la curățenie.

— Bine, Dane! Mâine ne vom duce la aceste persoane și le vom cere relații, acum e prea târziu. În tot cazul, ideea care se desprinde, atât din mărturii, cât și din constatările noastre, este că victima s-a dus să se

întâlnească cu asasinul ei, probabil un tovarăș de afaceri necurate. În fond, cu ce afaceri se ocupa femeia asta? Ai reușit să afli ceva în această direcție?

— Oarecum! Vindea și cumpăra obiecte vechi, ce anume n-am putut afla! În tot cazul, nu este vorba de tranzacții care ar putea justifica un omor pentru jaf.

— Dacă nu știi cu ce marșandri[4] se ocupa, de ce elimini posibilitatea jafului?

— Simplu! Pentru că din depoziția martorilor a rezultat că niciodată n-a avut asupra ei sume mari de bani.

— Atunci, nu-i exclus ca omorul să aibă cu totul alt mobil… zise Apostolescu îngândurat.

— Întrevezi ceva?

— Da. Mă gândesc că noi oamenii, câteodată ne mai abatem de la principiile sau obiceiurile care ne caracterizează… Oare nu și-o fi permis victima unele concesii de la obiceiurile ei?…

— Ce vrei să spui? îl întrerupse Simionescu cu nerăbdare.

— Din declarațiile tuturor martorilor audiați până acum, rezultă că victima s-a remarcat printr-o calitate care nu caracterizează nici într-un caz sexul ei… Era „o femeie secretă”. Ei bine, poate că a renunțat la discreția

---

[4] Negoț cu articole de mode.

ei proverbială, ceea ce a impus necesitatea suprimării sale. În legătură cu asta, să nu uităm că a lucrat în case „mari”, unde nu-i exclus să fi văzut sau auzit ceva care a determinat-o să treacă la șantaj. Ținând seama de faptul că persoanele șantajate au numai trei posibilități: 1. Să nu țină seama de amenințare și atunci secretul lor devine public: de cele mai multe ori găsindu-se și o corespondență cu vreunul din articolele codului penal. 2. Să-și cumpere liniștea cu sume din ce în ce mai mari, deoarece cel care exercită amenințarea, știe că și-a prins bine victima și 3. Persoana șantajată, aflând că mai există un părtaș la secretul ei, și nedorind să-și asume riscul ca acesta să fie divulgat, trece la suprimarea intrusului!

— Deci?…

— Deci, mâine vom vizita cele două familii unde spuneai că victima lucra din când în când.

Capitolul XIII
Verificarea unei informații

Familia Niculescu locuia lângă Grădina Icoanei, într-o vilă deosebit de arătoasă cândva, dar acum din măreția de odinioară îi mai rămăsese numai arhitectura în stil baroc. Fațada nespoită de mai multe decenii și grădina în paragină, creau o senzație de resemnată

abandonare.

Cei doi detectivi urcară câteva trepte de marmură, tocite și ciobite, și se opriră în fața unei uși somptuoase de fier forjat, acum cu vopseaua coșcovită.

Apăsară de mai multe ori pe butonul soneriei, până ce un zgomot de papuci târșiți îi încredință că apelul lor a fost auzit.

Urmă zgomotul unei chei răsucite în broască și ușa se deschise, la fel de silențios ca și portiera unui cavou în care nu s-a mai pătruns de un secol.

— Ce doresc domnii? îi întrebă femeia de aproximativ 60 de ani, îmbrăcată cu un capot de casă dintr-un material de culoare închisă.

— Dacă e posibil, am vrea să stăm de vorbă cu cineva din familia Niculescu – începu Apostolescu –, după ce se înclină politicos.

— Numele meu este Sevastița Niculescu, cu ce vă pot fi de folos? întrebă interlocutoarea cu o voce clară, care contrasta cu fața ei de o paloare bolnăvicioasă.

— Suntem de la poliție și, cu acordul dumneavoastră, am dori să vă cerem câteva relații despre o persoană pe care ați cunoscut-o…

— Dacă într-adevăr e vorba de o persoană pe care o cunosc, cu plăcere. Vă rog să poftiți – zise doamna, deschizând ușa până la perete.

Aspectul interiorului era complet diferit de paragina

care înconjura casa. Fură poftiți să ia loc într-un hol a cărui mobilă, în stil Chippendale, nu arăta prin nimic că a fost achiziționată de foarte mulți ani, probabil chiar înainte de a se naște femeia care-i întâmpinase pe anchetatori.

— Vă ascult, domnule comisar – zise ea, împreunându-și mâinile îngrijite, dar marcate de zbârciturile lăsate de trecerea anilor.

— Suntem informați că Lina Gligorescu a servit mulți ani în casa dumneavoastră, de aceea vă rog să aveți amabilitatea să ne spuneți ce știți despre ea – zise Apostolescu, fără să piardă ocazia de-a admira două Luchian-uri veritabile pe pereți și un Bukahara original care acoperea aproape în întregime parchetul bine întreținut.

— Vai, sărmana – se lamentă interlocutoarea –, am citit în ziare ce i s-a întâmplat… Ce-au avut cu biata femeie? Un om atât de ascultător și de potolit… Ce cruzime inimaginabilă! Desigur, criminalul trebuie să fie ori un monstru, ori un dement, probabil amândouă la un loc… S-au făcut oamenii răi, nu mai este ca pe vremea mea… L-ați prins?

— Nu, doamnă. Încă n-am reușit – zise Apostolescu ridicând din umeri – dar facem toate diligențele pentru a-l descoperi. De altfel, acesta este și scopul vizitei noastre la dumneavoastră. Am dori să ne spuneți tot ce

știți despre victimă.

— Sunt aproape 40 de ani de când a venit în casa noastră și deși era o femeie simplă și neștiutoare de carte, prin comportamentul ei ne-a devenit în curând dragă tuturor. Ba, mai mult, mie personal chiar prietenă și confidentă. Avea o calitate pe care n-o mai întâlnești la slugile de astăzi, era cinstită și nu umbla cu vorba. Tatăl meu a fost atât de mulțumit de serviciile pe care ni le-a adus încât, chiar și după ce ne-am pierdut moșia, a ținut să-și manifeste recunoștința și i-a pus la dispoziție o casă unde să locuiască toată viața fără nicio chirie, deși nu mai lucra la noi decât sporadic.

— Despre Ghiță Petrescu, concubinul ei, ce știți?

— Și el era un om de treabă. Tata l-a apreciat atât de mult încât, chiar în ajunul morții sale, acum vreo zece ani, a insistat să-i cunune… Dar Lina s-a menținut pe vechea ei poziție și poate că a avut dreptate… Dacă se mărita cu Ghiță, pierdea pensia de la primul ei soț.

— Dacă am reținut bine, în ultimii ani ați apelat mai rar la serviciile ei. De ce?

— Așa este. În ultimii ani venea mai rar. Știți, dacă înainte aveam casa deschisă și primeam tot timpul musafiri, după ce a murit tata și n-am rămas decât eu și un văr de-al meu, care și el s-a mutat între timp la casa lui, am renunțat la recepții și n-am mai apelat la serviciile ei.

— Bine, dar puteți să întrețineți singură o casă atât de grea?

— Casa nu mai este atât de grea, cât s-ar părea, deoarece, de când a murit soțul meu și trăiesc numai din pensie, m-am retras în trei camere și pe celelalte le-am închiriat. Așa că mă pot descurca și singură.

— Doamna Niculescu, probabil că muncind la dumneavoastră, și-a făcut multe relații printre persoanele care vă vizitau. Ați putea să-mi precizați ce case mai frecventa?

— Într-adevăr, a cunoscut lume multă la noi în casă și, ca urmare a aprecierii de care se bucura, aceștia o chemau adesea când aveau sindrofii; să ajute la servit. Dar această situație se petrecea cu mulți ani în urmă… pe vremea când atât eu cât și ei mai aveam încă moșii. Ulterior n-a mai fost cazul… deoarece cei care apelau la serviciile ei au scăpătat sau au părăsit țara…

— Cu toate că numărul celor care apelau la serviciile ei s-a redus, din motivele pe care le-ați arătat, probabil că mai există totuși persoane pe care continua să le frecventeze. Ați putea să ne spuneți cu cine anume mai era în relații în ultimul timp?

— Din câte știu, din spusele ei, o mai ajuta la curățenie pe doamna Berbecaru, o veche prietenă de-a mea.

— Când a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cred că sunt vreo patru săptămâni de când n-am

mai văzut-o.

— Ați avut impresia că în ultimul timp era mai preocupată ca de obicei? Dacă da, v-a făcut vreo confidență?

— N-am remarcat nimic deosebit. Dar, chiar dacă ar fi avut vreo preocupare mai deosebită, tot nu mi-ar fi împărtășit-o. Niciodată nu-și exterioriza gândurile sau sentimentele.

— Credeți că există cineva care ar fi fost interesat în dispariția ei?

— De, eu știu… răspunse doamna Niculescu ezitând.

— Văd că aveți totuși unele dubii, la cine vă gândiți? insistă el.

— Știți, un văr de-al meu, Tiberiu Frangopol, a deschis o acțiune judecătorească împotriva unei mătuși. Este vorba de un proces de moștenire, în care el s-a considerat nedreptățit de testamentul lăsat de răposatul lui unchi. Profitând de faptul că e avocat și acțiunea nu-l costă nimic, a atacat prevederile testamentului, pretinzând că acestea au fost impuse cu forța răposatului. Ba, mai mult, că moștenitoarea legală nu-i străină de decesul prematur al soțului. Ce vreți? O înscenare odioasă din partea unui om care aleargă după chiverniseală cu orice chip! În loc să-i fie recunoscător mătușii sale care l-a ținut la Paris pe cheltuiala ei, până și-a terminat facultatea, încearcă s-o ducă la sapă de

lemn.

— Ce amestec are Lina Gligorescu în această neînțelegere familială? întrebă Apostolescu, în timp ce-și aruncă privirea pe cadranul ceasului-brățară.

— Întrucât Lina a servit în casa lor și cunoștea situația reală, a fost pusă ca martoră în proces de către moștenitoarea legală.

— Și probabil că mărturia Linei l-a deranjat pe domnul Tiberiu Frangopol? completă Apostolescu, deducând urmarea.

— Întocmai! Acum câteva luni, Tiberiu a trecut pe la noi și, văzând-o pe Lina, i-a atras atenția că, dacă va depune împotriva lui, va avea de regretat.

— Puteți să-mi spuneți unde locuiește domnul Tiberiu Frangopol?

După ce Simionescu notă adresa, Apostolescu încercă să mai obțină și alte relații, însă fără succes.

— Încotro? întrebă Simionescu, după ce mulțumiră și-și luară la revedere, de la amfitrioană.

— Pe mine mă lași la birou, iar tu te duci la tribunalul sectorului în care locuiește domnul Tiberiu Frangopol și cauți să faci rost de o copie a acțiunii întreprinse de acesta. Când ai obținut-o, te înființezi cu ea la mine.

*

— Uite acțiunea, șefu'! zise Simionescu, înmânând lui Apostolescu șase foi de hârtie dactilografiate. Dar e apă

de ploaie! Mărturia coanei Lina avea tot atâta influență în proces, cât are și un țânțar din Balta Brăilei asupra unei balene care înoată în Oceanul Pacific… Era unul din cei mai neînsemnați martori citați de pârâtă.

— Da, într-adevăr, nu acesta e mobilul! zise Apostolescu, după ce se convinse personal că Simionescu nu exagerase în aprecierea sa. Dane, renunțăm la această pistă!

— Nu mai am țigări, șefu'! Mă duc până la bufet să-mi iau un pachet…

— Acum n-avem timp! Fumează de la mine – zise Apostolescu, aruncându-i peste birou pachetul. Vreau să-i dau un telefon maiorului Ciocârdel și pe urmă plecăm la familia Berbecaru.

— …Alo', Fănică, tu ești?… Cine altul să fie… Exact. Ca de obicei vreau să te rog ceva… Uite despre ce e vorba, am impresia că am scăpat ceva… Bineînțeles, cine n-are, pe lângă deficiențe și câteva lipsuri?… Nu, ascultă-mă: deși la ambalarea primelor două colete s-a folosit hârtie albă de împachetat, mie mi-a scăpat că această hârtie poate fi utilizată la fel de bine, în bufete și bodegi pentru protejarea fețelor de masă. Deosebit de asta, soțul victimei e chelner… Nu, nu! Pe el l-am verificat eu și e în afară de cauză. În schimb, nu m-am ocupat deloc de cunoștințele lor care lucrează în acest domeniu… Da, asta vreau! Să-i pui pe băieții tăi să

verifice și această ipoteză… Bine, multe mulțumiri…

— Hai, Dane, să mergem! zise Apostolescu când închidea telefonul.

Capitolul XIV
Alte tatonări

Familia Berbecaru locuia pe Calea Griviței, aproape de Calea Victoriei, într-un bloc nou. Ușa apartamentului fu deschisă de un bărbat de vreo cincizeci de ani, de statură potrivită și cu o burtică suficient de proeminentă pentru a-l asigura pe cel care o privea că purtătorul ei nu face parte din categoria celor dispuși să-și refuze o mâncare sau un șpriț bun.

Era domnul Berbecaru, care pus în temă cu obiectul vizitei celor doi ofițeri, îi pofti cu multă amabilitate într-o sufragerie cu linii moderne.

— Da – începu el, după ce se așezară cu toții în jurul unei mese extensibile – am cunoscut-o pe Lina cu mulți ani în urmă, pe când lucra la… la niște cunoscuți de-ai mei…

— La cine anume vă referiți? întrebă Apostolescu.

— Mă refer la familia fostului moșier Haralamb Niculescu… Dar, bineînțeles, n-am fost prieteni… numai simple cunoștințe…

— Suntem informați că-i vizitați destul de des casa și

că între dumneavoastră au existat relații de prietenie foarte strânse – se hazardă Apostolescu.

— Da de unde! Ce legături puteau să existe între mine, fiu de țărani, și un fost exploatator? Probabil că cel care v-a informat a urmărit un scop tendențios…

— Asta n-are nicio importanță – zise Apostolescu, satisfăcut că nu s-a înșelat asupra caracterului arivist al interlocutorului său, – să revenim la Lina Gligorescu. Venea des în casa dumneavoastră?

— De două sau de trei ori pe săptămână… Știți, soția mea este încadrată și trebuia s-o ajute cineva.

— Ați fost mulțumit de felul în care se achita de obligații?

— Da, da, era o femeie destul de corectă – răspunse el, cu un aer de binevoitoare superioritate.

— Dacă ați spus „destul", înseamnă că aveți rezerve. La ce vă referiți?

— Nu, n-am vrut să spun că au existat precedente negative, dar nu-mi place să folosesc superlativele. Era o femeie cinstită, zise el, de astă dată cu mai multă convingere.

Apostolescu trebui să-și mărturisească că precauția diplomatică pe care o folosea domnul Berbecaru începea să-l agaseze. Risca să-și piardă timpul, fără să afle ce-l interesa.

— Domnule Berbecaru – zise el decis –, de fapt noi am

fi preferat să discutăm cu soția dumneavoastră. Deoarece dânsa ar trebui s-o cunoască mai bine pe Lina, doar au gospodărit împreună. Este acasă?

— Da, sigur. Îl meditează pe fiul nostru… O chem imediat – zise el, parcă ușurat că scapă de întrebările anchetatorului, și dispăru printr-o ușă.

Reveni după un scurt timp, însoțit de o femeie de vreo patruzeci de ani, plăcută la înfățișare. Se afla exact la antipodul soțului ei. Era subțirică și-avea o privire sinceră, binevoitoare.

— Mi s-a spus că vă interesați de Lina – începu ea, în timp ce făcea cunoștință cu cei doi ofițeri. Sărmana, a fost o femeie tare de treabă… Cine s-ar fi așteptat la un astfel de sfârșit? Și când mă gândesc că parcă ieri stăteam de vorbă și glumeam…

— Asta înseamnă că ați fost destul de apropiate, nu?

— Așa este, îmi era foarte dragă.

— În acest caz, poate știți cu ce fel de afaceri se ocupa în timpul liber?

— Nu mai știu dacă mi-a spus ea, sau dacă am dedus eu, dar cred că cumpăra haine purtate și le valorifica la țară, de unde aducea păsări și le revindea. La asta se mai adăuga faptul că mai lucra și în alte case – la mine nu venea decât de două ori pe săptămână – sau, când găsea amatori, dădea în cărți.

— Știți în ce case mai lucra?

— Din câte îmi spunea, mai lucra și la niște prieteni de-ai noștri, familia Niculescu, unde de altfel am și cunoscut-o, cu mulți ani în urmă.

— În altă parte mai lucra?

— Nu. Deși era taciturnă prin excelență, ceea ce e o mare calitate astăzi, cred că mi-ar fi spus dacă ar mai fi frecventat și alte case.

— Aveți cumva idee de unde-și poate procura hainele vechi?

— Am întâlnit-o, o dată sau de două ori – în zilele când nu lucra la mine –, în fața gării, pe Calea Griviței, învârtindu-se prin liota aceea de oameni care umblă pe acolo fără niciun căpătâi.

— Când lucra la dumneavoastră, s-a întâmplat s-o caute cineva?

— Nu, niciodată.

— Știți să fi avut dușmani?

— Nu.

— Când a fost la dumneavoastră ultima oară?

— Cu vreo trei zile înainte de-a începe să scrie în presă despre… despre coletele acelea groaznice… Știu asta, deoarece în ziua când au început să apară coletele, ea urma să vină la mine să mă ajute. Văzând că nu mai apare, am rămas intrigați, pentru că totdeauna a fost de o punctualitate matematică… Da' cine putea să-și închipuie ce-a pățit, sărmana.

— Doamna Berbecaru, este posibil să fi avut vreun iubit, desigur în afară de concubinul ei?…

— Cred că exagerați! interveni domnul Berbecaru. O femeie de peste 60 de ani să aibă un iubit?

— Domnule Berbecaru – răspunse Apostolescu –, să știți că nimeni n-a putut determina, până în prezent, vârsta limită pentru comiterea unei crime pasionale. Astfel că noi nu excludem niciodată și o astfel de eventualitate.

— Nu, nu cred într-o astfel de posibilitate, era o femeie serioasă, sau cel puțin așa părea – răspunse doamna Berbecaru.

*

— În concluzie – zise Simionescu, în timp ce mașina lor se îndrepta spre inspectorat – putem spune că nici cercetările făcute în direcția caselor frecventate de victimă, n-au dus la vreun rezultat!

— Te așteptai la un rezultat spectacular?

— Nu despre asta-i vorba, șefu'! Dar, oricum, să fi făcut un pas înainte, așa…

— L-am și făcut! Am aflat unde-și desfășura victima activitatea comercială… Apropo, crezi că ești cunoscut de lumea interlopă din jurul gării?

— Nu cred. Da' de ce?

— Vreau să te amesteci puțin printre ei. Bineînțeles, incognito!

— Crezi că aș putea afla ceva despre relațiile ei cu această lume, pe cât de tăcută, pe atât de periculoasă?

— Trebuie să explorăm și această posibilitate. Când n-ai ceva mai bun, alegerea-i simplă… zise Apostolescu indispus.

Capitolul XV
O informație neașteptată

Mai trecură câteva zile și toate investigațiile făcute de Apostolescu și Simionescu rămaseră fără rezultat.

Acum, cei doi detectivi stăteau în biroul lor și treceau în revistă din nou datele afacerii.

— Deci, din expunerea în curtea Poliției Capitalei a bucăților de pătură în care au fost înfășurate primele două colete macabre, n-a ieșit nimic. Nu le-a recunoscut nimeni!

Am mers mai departe cu cercetările și am verificat amprentele digitale găsite în locuința victimei, dar toate și-au găsit un corespondent printre persoanele care o frecventau pe Lina Gligorescu și care, nici într-un caz, nu pot fi bănuite cu autoare ale omorului. De aici se mai impune o concluzie indubitabilă: asasinul nu făcea parte din persoanele care o vizitau pe victimă…

— Ne întoarcem iar la ideea că asasinul este un maniac care a vrut să ucidă o femeie, indiferent de

identitatea acestuia? îl întrerupse Simionescu.

— Nu la asta m-am referit, ci la faptul că, ajungând la această concluzie, am făcut în fond un pas înainte…

— Cred că ar trebui să-mi iau ochelari! De trei săptămâni încerc să văd un progres în anchetă, dar nimic… probabil că mi-a slăbit vederea…

— Te rog să fii atent! zise imperturbabil Apostolescu. Spuneam că, excluzând criminalul din cercul celor care vizitau victima, am obținut o primă selecție. În sensul că asasinul trebuie căutat numai printre persoanele pe care le vizita victima…

— Și n-am făcut investigații și în această direcție?

— Ba da, dar nu rezultă de nicăieri că am epuizat toate persoanele pe care le contacta victima. Am depistat numai adresele unor familii pe care aceasta le frecventa în mod curent. Despre relațiile ei pe linie de afaceri, ce știm?

— Ai perfectă dreptate! Din analizarea felului în care victima și-a petrecut timpul în ultimele 48 de ore înaintea dispariției, au rezultat multe pete albe, care ar putea însemna tot atâtea persoane vizitate… Dar cum le depistăm? De când ne-a căzut pe cap pacostea asta de afacere, nici de bărbierit nu mai avem timp! Trei zile m-am amestecat printre pușlamalele care se învârt fără nicio treabă în jurul gării, doar-doar voi afla ceva despre legăturile pe care le avea victima acolo… Și care a fost

rezultatul?

— Ți-ai jucat atât de bine rolul, până te-a „umflat” un subofițer din Poliția gării! zise Apostolescu, pufnind în râs. Norocul tău că mai eram aici când mi-a telefonat să mă întrebe dacă te cunosc…

— Ce Cap de Fontă, Doamne! zise Simionescu, înfuriindu-se din noul la gândul celor pătimite. Tocmai începusem să-mi fac relații printre „șmecheri”, că apare deșteptu’ ăla de plutonier și drept la mine se înfige „Vă rog să-mi prezentați buletinul de identitate!” Încerc să-i suflu că sunt ofițer de poliție și că prezența lui îmi ratează misiunea. Nimic! El știe una și bună, „unde-i buletinul?” Și nu înțeleg! Din câți eram acolo, de ce i-a cășunat tocmai pe mine?

— Ei lasă, nu fi supărat! îl tachină Apostolescu. Ai avut norocul să dai peste un băiat deștept, un altul, ținând seama de mutrișoara ta, te-ar fi trimis direct la tribunalul pentru urgențe!

— Nu te-oi vedea eu în locul meu, șefu’! zise ranchiunos Simionescu.

— Nu-ți fă iluzii, Dane! Nu-ți dau eu satisfacție să mă scoți de la „zdup”… Eu mă îngrijesc să am întotdeauna o legitimație la mine, nu ca alții!…

— Da’ ce, eu n-am legitimația la mine în permanență? Numai că, spre ghinionul meu, atunci când mi-am schimbat hainele, pentru a mă integra printre derbedeii

la care m-ai trimis, am uitat-o în haina de la costum.

— Ei lasă, Dane, recunoaște că ai exagerat! Cu alura ta, ar fi fost mai firesc să te deghizezi într-un om cumsecade…

Apostolescu își întrerupse tachinarea pentru a răspunde la telefon.

— Da, eu sunt. Să poftească! Un cetățean care spune că poate să ne furnizeze niște informații importante cu privire la cazul femeii ciopârțite – explică Apostolescu, după ce așează receptorul în furcă.

Nu termină bine de vorbit, și o bătaie în ușă anunță sosirea cetățeanului care solicitase întrevederea.

La invitația lui Apostolescu, în birou intră un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt și brunet.

După ce închise ușa în spatele lui și dădu bună-ziua, înclinându-se din mijloc, se opri și începu să privească alternativ când spre Apostolescu, când spre Simionescu, în timp ce învârtea nehotărât în mâini o pălărie de paie asemănătoare celei purtate de Maurice Chevalier.

— Vă rog să luați loc – îl invită Apostolescu și, în timp ce noul venit se așeza pe scaun, căutând să găsească pe genunchi un loc pentru a-și așeza pălăria, continuă: – Ați spus ofițerului de serviciu că aveți ceva de declarat.

Fără să pară că a auzit invitația, noul venit continua foarte preocupat să caute un loc mai potrivit pentru

pălăria sa, mutând-o când pe un genunchi, când pe celălalt.

— Vă rog să vă puneți pălăria pe birou și să ne spuneți cum vă numiți – zise Apostolescu pentru a-i stăvili starea emoțională.

— Mă numesc Ion Oprescu – spuse el, parcă mai degajat de când, ascultând sfatul primit, lăsase pălăria pe biroul lui Apostolescu.

— Profesiunea și adresa? ceru Apostolescu pe un ton binevoitor.

Simionescu, ca de obicei, le notă în carnetul lui.

— Acum să revenim la obiectul vizitei dumneavoastră. Vă ascultăm!

— Știți, mai întâi aș vrea să vă întreb ceva, ca să nu vă rețin de pomană…

— Mă rog. Întrebați-mă! zise Apostolescu, privind amuzat spre Simionescu.

— Eu am citit cu foarte multă atenție tot ce s-a scris prin ziare despre femeia care a fost tăiată și pe urmă aruncată… Cu această ocazie, am citit că nu se știe cine a lăsat pachetul în Gara de Nord… De fapt, eu de asta am venit, să vă întreb dacă a venit cineva să vă spună cine a fost criminalu', că numai el trebuie să fi fost…

Apostolescu, fără să priceapă prea bine ce dorește interlocutorul său, deveni mai atent și-l întrerupse.

— Dacă am înțeles bine, dumneavoastră doriți să ne

furnizați o informație cu privire la persoana care a abandonat coletul în Gara de Nord. Așa-i?

— Da, cam așa ceva… De fapt eu am venit să vă întreb dacă a venit persoana pe care v-am trimis-o…

— Am fost căutați de mulți cetățeni în ultimul timp și, pentru a ne putea da seama dacă a venit și persoana la care vă referiți, cred că ar fi mai bine dacă ne-ați relata tot ce știți – zise Apostolescu, în speranța că va putea canaliza discuția pe o latură mai inteligibilă.

— Nu, nu m-ați înțeles! Eu am îndrumat pe cineva, care l-a văzut pe criminal, să vă relateze tot ce știa… A venit?

— Cine este persoana pe care ați trimis-o la noi?

— Nu știu! Am cunoscut-o întâmplător…

— Domnule Oprescu, cred că ar fi bine dacă ați începe cu începutul și ne-ați spune cum ați cunoscut persoana la care vă referiți?

— Să vedeți ce mi s-a întâmplat. Acum trei zile, mă duceam să-mi văd părinții, care locuiesc într-o comună din județul Argeș… Știți, mi-au mai rămas câteva zile din concediul de odihnă de anul trecut… Și cum stăteam în gară și așteptam cursa care mă ducea în comuna natală, mi-am amintit că am în buzunar o gazetă pe care am luat-o când am plecat din București… Știți, n-o citisem în tren pentru că m-am întâlnit cu un fost coleg de meserie și am discutat alte chestii… d-ale

noastre și am uitat de ziar.

Simionescu își mască un oftat și, urmând exemplul lui Apostolescu, își aprinse și el o țigară.

— …Și, cum vă spuneam, mi-am amintit de ziar și, pentru a-mi petrece timpul mai repede l-am scos și am început să citesc articolul în care se scria despre femeia ciopârțită. În timp ce citeam, s-au adunat în jurul meu mai mulți cititori și am început să discutăm cazul. La un moment dat, a mai apărut un cetățean, care ne-a spus că el a văzut persoana care a lăsat un colet în gară…

Auzind ultima frază a interlocutorului, aerul de plictiseală de pe chipul lui Simionescu dispăru fără urmă și ochii săi albaștri căutară întrebători spre Apostolescu, care fără să-i acorde vreo atenție, zise impasibil:

— Vă rog să repetați întocmai, dacă e posibil, ce v-a spus acel domn.

— A spus că stătea pe o bancă în gară și aștepta o rudă care trebuia s-o conducă la tren, când a venit un domn care ținea în brațe un pachet mare înfășurat într-un ziar. Domnul acela și-a lăsat pachetul și s-a dus la o casă de bilete, unde a întrebat cât costă un abonament pe toate liniile. După ca a primit răspunsul, și-a aprins o țigară și s-a îndreptat spre ieșirea din Calea Griviței.

— Continuați, vă rog – îl îndeamnă Apostolescu cu un început de nerăbdare.

— Cel cu care discutam a spus că, după plecarea domnului care s-a interesat de prețul unui abonament pe toate liniile pe calea ferată, a venit un hamal care a întrebat al cui este pachetul învelit în ziar. Între timp, a venit persoana pe care o aștepta și s-a dus s-o conducă la tren. Astfel, a aflat abia ulterior, din ziare, ce conținea pachetul acela… Atunci, eu l-am povățuit să vină la dumneavoastră și să povestească tot ce ne-a povestit și nouă…

— Când v-a povestit incidentul pe care ni l-ați relatat, a făcut și o descriere a domnului care a lăsat pachetul la gară?

— Da! A spus că era un bărbat înalt, brunet, de vreo 35 de ani, îmbrăcat într-o cămașă cu carouri roșii, și la un deget avea un inel gros de aur.

— Poate vă mai amintiți, v-a mai spus și altceva despre domnul care a adus pachetul? insistă Apostolescu, cu nerăbdarea prepelicarului care a adulmecat vânatul.

— Nu, nu-mi amintesc! De altfel, eu am plecat imediat, deoarece între timp venise cursa pe care o așteptam.

— Cum arăta cetățeanul care v-a povestit ce ne-ați spus nouă? L-ați putea descrie?

— Da, era un tânăr de vreo 20 de ani, îmbrăcat într-o bluză ca cele purtate de șoferii de la I.T.B. De altfel, eu

pentru asta am venit, să vă întreb dacă a ținut seama de povața mea și s-a prezentat la dumneavoastră.

— Nu, domnule Oprescu! Până acum nimeni nu ne-a adus la cunoștință ce ne-ați povestit dumneavoastră.

— Credeți că relatarea mea vă va putea fi de folos? întrebă martorul, ridicându-se de pe scaun, dar nu fără a-și lua mai întâi pălăria de pe biroul lui Apostolescu.

— Este foarte posibil, domnule Oprescu, în orice caz, noi vă mulțumim pentru bunăvoință și deranjul dumneavoastră.

— Nu mi-am făcut decât datoria de cetățean – răspunse martorul cu modestie.

După ce-l conduse și închise ușa după el, se întoarse spre Simionescu cu un aer aferat.

— Auzi, am impresia că-i apă de ploaie! zise el, în timp ce-și plimba cu un gest obosit degetele răsfirate prin păr.

— De ce șefu'? întrebă Simionescu contrariat.

— Dintr-un singur motiv. Pentru că martorul principal, cel care a făcut relatarea din gara Pitești, nu s-a prezentat singur la noi! În aceste zile, când toată presa vuiește cu amănunte despre acest omor feroce, și când toți cititorii de ziare s-au transformat în detectivi particulari lansați pe urmele asasinului, admiți că poate există vreun cetățean care nu-și dorește să contribuie la prinderea criminalului?

— Ascultă șefu'! Umbli la logică pentru a mă obliga să-ți dau dreptate. Ei bine, de astă dată, nu ține! Eu l-am văzut pe tipul ce ne-a fost descris adineaori…

— Ce spui, mă?! zise Apostolescu privindu-l intrigat.

— Da, l-am văzut! Și să știi că-mi retractez spusele în legătură cu capul plutonierului care m-a „umflat" și m-a băgat la zdup-ul gării…

— Nu mai deraia și spune-mi ce-ai de zis – îl repezi Apostolescu.

— Am fost coechipieri… În arestul gării! Asta-i!

— Pentru ce-a fost reținut?

— Cred că pentru vagabondaj.

— Perfect! Pentru că cunoști drumul mai bine ca mine, te duci la „pretenul" tău, plutonierul „Cap de Fontă", și-i spui să ți-l împrumute pe individul care corespunde semnalmentelor primite. Executarea!

Capitolul XVI
Confuzia

— Păsărica a zburat de ieri după amiază șefu'…

— Cum a zburat?

— „Amicul" meu, „Cap de Fontă", i-a ars o amendă contravențională pentru că n-a avut buletinul de identitate la el și l-a expediat înapoi în localitatea de reședință.

— Ai văzut procesul-verbal de contravenție?

— Văzut! De profesie fost măcelar, domiciliul stabil în Craiova.

— Măcelar? Interesant! Ai anunțat poliția din Craiova?

— I-am anunțat, și explicându-le cauza în care-l presupunem implicat, le-am cerut să-i verifice alibiul în perioada dintre 26 și 30 mai.

— Te pomenești că rezolvăm ecuația mai repede decât gândeam. N-ar fi rău! A început să-mi calce pe nervi ineficiența investigațiilor noastre.

— Na, c-am uitat! zise Simionescu bătându-se cu degetul arătător, îndoit, pe frunte. Când am urcat sus, ofițerul de serviciu mi-a spus că un subofițer din forțele armate vrea să vină la noi. L-am luat cu mine și așteaptă afară, pe culoar. Pot să-l introduc?

— Poftește-l.

La invitația lui Simionescu, în birou intră un plutonier major, cu însemnele unităților de tancuri. Era un bărbat tânăr, roșcat și cu o privire inteligentă.

— Vă rog să luați loc. Ați spus că doriți să discutați cu mine, sunt căpitanul Apostolescu. Vă ascult.

— Să trăiți! zise subofițerul, ridicându-se de pe scaun ca un resort și lovind cu putere călcâiele. Sunt plutonierul major Marinescu Mircea și vă rog să-mi permiteți să vă raportez…

— Luați loc – îl întrerupse Apostolescu zâmbind cu blândețe – și spuneți-mi, fără formalități, ce v-a adus la noi!

— Domnule căpitan, eu am fost plecat o lună de zile într-o aplicație militară și, abia ieri, când m-am întors, am aflat despre moartea tragică a lui madam Gligorescu.

— Ați cunoscut-o personal?

— Da! Până acum vreo șase luni, când eram burlac și locuiam pe lângă Cișmigiu, venea la mine acasă o dată la două săptămâni și-i dădeam să-mi spele rufele. După ce m-am însurat n-a mai fost cazul…

— De când n-ați mai văzut-o?

— De când m-am mutat… adică, de vreo cinci luni.

— Continuați, vă rog.

— Așa cum vă spuneam, m-am întors ieri dimineață din aplicație și după ce m-am odihnit câteva ore – doar știți dumneavoastră cum este o aplicație – am ieșit să mă plimb cu soția. După ce-am mâncat o înghețată, mi-am adus aminte că nu mai am lame de ras, și fiind trecut de ora nouă ne-am decis să le cumpărăm de la magazinul „Victoria”, care are programul mai lung ca celelalte unități. Astfel, am trecut prin fața Poliției; unde am văzut o pătură pe care o priveau mai multe persoane. După ce m-am apropiat de gard, soția mea a început să-mi povestească de crimă și în acest fel am aflat despre

moartea fostei mele spălătorese. Începând să mă uit și eu la lucrurile expuse acolo, am recunoscut…

— Pătura!… lasă-i să-i scape Simionescu.

— Nu, pătura n-am văzut-o niciodată. Am recunoscut în schimb, fața de pernă în care s-a găsit capul femeii, adică a lui madam Leana – se corectă el.

— De unde cunoașteți fața de pernă? întrebă Simionescu cu o voce neutră.

— Cum să n-o cunosc, când eu i-am dat-o?

— Cu ce ocazie?

— Păi, i-am oferit-o acum vreun an. Știți, era o femeie necăjită și mie tot nu-mi făcea trebuință, aveam destule…

— De unde știți că este tocmai fața de pernă pe care i-ați dăruit-o dumneavoastră? Doar este bine cunoscută uniformitatea efectelor militare!

— Da, este adevărat ce spuneți dumneavoastră, dar fața de pernă pe care i-am dat-o avea o particularitate… Mi-au căzut doi nasturi și, neavând ață albă. I-am cusut cu ață vernil!

— Bine, domnule Marinescu, noi vă mulțumim pentru precizarea făcută. Ați mai cunoscut pe cineva care era în relații cu Lina Gligorescu? mai întrebă el, în momentul când martorul părăsea biroul.

— Nu, n-am nicio idee despre cunoștințele ei.

— Ambalarea s-a făcut cu materialul clientului – zise

Simionescu.

— Da, așa s-ar părea. Când victima a fost ucisă, avea asupra sa fața de pernă oferită de subofițer. Probabil că după ce s-a folosit de pătură pentru cele două colete, ucigașul a găsit fața de pernă și i-a vârât capul înăuntru…

— Șefu', toate-s bune, dar trebuie să recunoști că o față de pernă, orice s-ar spune, nu-i o poșetă… să nu te desparți de ea când ieși în oraș?

— Dacă omiți profesia victimei, ai dreptate! Dacă ții însă seama de afacerile ei de cumpărare-vânzare, atunci se poate admite că o purta cu ea în chip de sacoșă…

Telefonul începu să sune și Apostolescu ridică receptorul, ascultă câteva clipe vocea de la celălalt capăt al firului, apoi îl întinse lui Simionescu.

— Ia-l, e pentru tine.

— Da, eu sunt! Cum ați spus că se numește? întrebă el, în timp ce-și pregătea stiloul, apoi, prinzând receptorul între umăr și ureche, începu să-și ia note în carnețel. Bine, vă mulțumesc și-l așteptăm.

— Era poliția din Craiova. Individul semnalat a fost găsit și luat la întrebări. Se numește Smântânilă Ignat și este frate cu infractorul Smântânilă, care actualmente se află în pensiunea statului de la Jilava. Se confirmă că a fost cândva măcelar la o fabrică de mezeluri din Craiova, dar sunt mulți ani de când nu mai are nicio

ocupație. Este cunoscut ca un alcoolic inveterat și nițel cretin. La vizita ce i s-a făcut acasă – un pod nenorocit, dintr-un imobil abandonat de proprietar – nu s-a găsit nicio pătură. Întrucât nu s-a putut stabili dacă a fost în localitate în zilele indicate de mine (26 și 30 mai), l-au expediat spre noi cu un însoțitor. Ce părere ai șefu'? În sfârșit?…

— Să sperăm, Dane!

*

A doua zi de dimineață, în biroul lui Apostolescu și Simionescu își făcură apariția bănuitul Smântânilă și însoțitorul său, un locotenent de la Poliția orașului Craiova.

Dintr-o singură privire, Apostolescu se convinse că, într-adevăr, individul trimis de colegii săi din Craiova era un arierat. Își ținea capul aplecat într-o parte, spre umărul stâng, buza de jos îi era căzută în aceeași direcție, iar ochii săi, parcă incolori, după ce măturaseră cu o privire dezinteresată pe cei din încăpere, se imobilizaseră pe pantofii ofițerului care-l însoțise până acolo.

Mâinile, disproporționat de lungi, ca la urangutani, atârnau spre covor și tremurau într-un mod caracteristic pentru delirium tremens.

Apostolescu ridică din umeri dezgustat și începu să-l chestioneze:

— Cum te numești?

Fără să răspundă, interogatul continua să privească absent, pantofii ofițerului.

— Răspunde! îl îndemnă însoțitorul lui.

— Ce! exclamă el surprins.

— Cum te numești? repetă Apostolescu.

— Cine, io? Io mă chem Smântânilă, da' tu?…

Dacă situația n-ar fi fost atât de grotescă, probabil că Apostolescu ar fi pufnit în râs. Acum îi era greață și-i aruncă o privire mustrătoare lui Simionescu, care, la rândul său, se grăbi s-o evite.

— O cunoști pe Lina Gligorescu? întrebă Apostolescu, privindu-i cămașa cu carouri, devenită aproape uni din cauza murdăriei.

— Aha!

— De unde o cunoști?

— I-am dat carne… Io la toate le dau carne!

— Știi că a murit?

— Aha!

— Știi din ce cauză a murit?

— Nu!

— Atunci de unde știi că a murit?

— Dac-ați zis matale!

— Când vii în București, unde dormi? Ai prieteni sau rude unde poți să te culci?

— Pă mine, nu mă iubește nimeni… decât io! Oamenii

e răi și mă bate și mă gonește… și mă duce și la spital… și mă lasă să mor de sete…

— Îți mai amintești cum arăta Lina Gligorescu?

— !!!

— Era tânără și frumoasă, nu?

— Da, așa, așa! exclamă el rânjind extaziat.

Apostolescu respiră adânc și se temu un moment că oftatul său a fost auzit și de ceilalți. Încercă să continue interogatoriul, dar nu mai găsi resurse… Îi trebuia o confirmare: individul din fața lui era idiot sau simula?

— Îl cunoașteți de mult? întrebă Apostolescu, privind spre ofițerul care-i adusese „podoaba" pe cap.

— Da, domnule căpitan! De ani de zile îl tot culegem beat din șanțuri. Am încercat și cu cura de dezalcoolizare, dar fără succes…

— Mă refer la… spuse Apostolescu în timp ce-și ducea degetul arătător la tâmplă. Așa a fost întotdeauna?

— Am aproape zece ani de când lucrez la Craiova, și numai așa-l știu…

Apostolescu mai aruncă o privire spre „bănuit", care uitând de prezența lor, urmărea transfigurat de satisfacție un porumbel care țopăia pe pervazul ferestrei, în căutarea obișnuitei sale rații de firimituri. Era mai mult decât putea suporta și se decise:

— Domnule locotenent – se adresă el supărat

colaboratorului său – te rog să continui dumneata interogarea și cercetarea domnului… În biroul de alături, bineînțeles!

Simionescu trecu imediat la executarea ordinului, fără să mai facă obișnuitele sale comentarii. Știa el de ce.

Cum rămase singur, Apostolescu se ridică de la birou și deschise ușa larg, pentru a grăbi aerisirea încăperii.

*

O oră mai târziu, Simionescu intra în birou cu o mutră atât de pocăită, încât Apostolescu trebui să facă un mare efort pentru a mai putea afișa o figură supărată și severă.

Fără să spună ceva, se strecură pe scaunul lui, făcându-se că răsfoiește un dosar.

— Trebuie să recunosc că m-am înșelat. Smântânilă nu are niciun amestec în afacerea pachetelor macabre… sfârși și el prin a se decide, să vorbească.

— Ce este cu pătura, care „nu s-a găsit” la el? îl întrerupe Apostolescu intransigent.

— Când l-au întrebat colegii din Craiova, contrariați că nu văd nimic de învelit pe pat, a răspuns că nu știe unde este… sau cam așa ceva! Evident că acest răspuns în doi peri a fost coroborat cu faptul că primele două colete erau învelite într-o pătură…

— Și din discuția pe care ai avut-o cu el, a rezultat ce s-a întâmplat cu pătura?

— Da, și-a amintit că a vândut-o deoarece a avut nevoie de bani.

— Ascultă, Dane! izbucni Apostolescu, renunțând la tonul lui oficial. Explică-mi! Cum dracului l-ai luat pe acest sărman înapoiat mintal drept asasinul Linei Gligorescu? Doar am căzut de acord că asasinul trebuie să fie un om inteligent… Nu numai atât, dar, datorită procedeului aplicat pentru a se debarasa de corpul victimei, el trebuie să locuiască într-un imobil care are o poziție centrală, respectiv o liotă de vecini în jurul lui… Ceea ce nu prea e cazul cu individul adus de la Craiova. Ba, mai mult! Ai văzut cu câtă minuțiozitate au fost cusute cele două bucăți de pătură, crezi că mâinile lui, dominate în permanență de delirium tremens, ar fi putut face vreodată o astfel de treabă?

— Ce vină am eu dacă semnalmentele date de domnul Oprescu i se potriveau atât de bine?

— Care semnalmente! mai bine spune că ai reținut ca principal și unic semnalment o cămașă în carouri… Apropo, știi câte milioane de cămăși în carouri se vând anual? De fapt, ar trebui să-ți recunosc modestia! Ce mă făceam dacă-i arestai pe toți purtătorii de cămăși în carouri?!

Apoi, ridicându-se de la biroul lui, se apropie de nefericitul Simionescu și-l bătu prietenește pe umăr continuând:

— Hai să mergem să luăm masa.

Capitolul XVII
O pistă nouă

Când Simionescu își făcu apariția în birou, îl găsi pe Apostolescu privind preocupat o coală de hârtie dactilografiată și parafată.

— Ceva nou, șefu'? întrebă Simionescu, arătând spre hârtia pe care o privea Apostolescu încruntat.

— Da! Doctorul Capolide s-a apucat să cerceteze din nou cadavrul femeii depeșate și a constatat existența unui amănunt foarte important, care i-a scăpat la primele examinări.

Simionescu fără să-și ia privirea de la Apostolescu se așeză după obiceiul său, de-a-ndaratelea pe scaun așteptând cu vădită curiozitate, urmarea.

— A constatat – continuă Apostolescu – că victima are fracturat osul sinusului maxilar stâng. După aprecierea lui Capolide, traumatismul a fost provocat de un corp contondent. El mai consideră că lovitura a fost foarte puternică dacă a putut fractura osul și că, în consecință, a atras după sine leșinarea victimei sau chiar o stare de colaps.

— Și ce semnificație poate avea această nouă precizare? întrebă Simionescu privindu-l nedumerit.

— Foarte mare… zise el gânditor. Aruncă o lumină cu totul nouă asupra omorului…

— Ei, chiar așa?… întrebă Simionescu, evident nerăbdător.

— Da, Dane! răspunse cu convingere Apostolescu. După părerea mea, la care coroborez și ultima precizare făcută de Capolide, lucrurile s-au petrecut cam în felul următor: victima a avut o discuție cu asasinul, în urma căreia ultimul o lovește, cu un corp tare, care-i provoacă fractura semnalată și-o duce în starea de leșin… Asasinul crede că a ucis-o și, pentru a se scăpa de cadavru, începe decuparea corpului.

— Adică începe s-o secționeze de vie? zise Simionescu, scuturându-și umerii de oroare.

— Întocmai!

— Bine, dar în fond, tot n-am înțeles! Ce aduce nou această precizare?

— Un element foarte important. Exclude crima premeditată! Nu numai atât, dar întărește și supoziția prin care consideram că asasinul locuiește într-un imobil cu mulți chiriași, sau într-un cartier care are o circulație intensă ziua și noaptea.

— Am înțeles, șefu'! Vrei să spui că, dacă era o faptă premeditată, ar fi trebuit să-și atragă victima într-un loc unde putea s-o omoare fără a mai recurge la masacrarea corpului, respectiv să excludă toate riscurile incumbate

de operația de tăiere și dispersare a corpului. Așa-i, nu?

— Într-adevăr, Dane, așa cred că stau lucrurile! Dar, nu numai atât! Se mai impune și concluzia că asasinul nu face parte din lumea interlopă pe care o contacta victima cu ocazia afacerilor ei dubioase. Spun asta, deoarece în mod logic, o femeie cu experiența traiului din expediente, cum era Lina Gligorescu, n-ar fi riscat să se ducă noaptea la o întâlnire cu un reprezentant al lumii amintite.

În consecință, asasinul face parte din ceea ce se numește „lumea bună". Această lume bună nu poate să fie alta decât cea pe care o frecventa ea ca femeie de serviciu.

— Din punct de vedere deductiv, sunt cu totul de acord! Dar din punct de vedere practic, ce-am obținut urmărind relațiile victimei în această direcție? Absolut nimic! Și atunci?… întrebă Simionescu, dând din cap sceptic.

— N-am obținut nimic, deoarece noi ne-am mărginit numai la cercetarea persoanelor frecventate în mod curent de victimă. De celelalte familii – pe care, le vizita mai rar sau deloc în ultimul timp – trebuie să recunoaștem că nu prea ne-am ocupat!

— Bine, dar cum să le depistăm!

— Îmi pui o întrebare puerilă. E simplu! Faci o nouă vizită familiilor Niculescu și Berbecaru și-i rogi să-și

amintească de relațiile lor mai vechi, aceste relații pot să coincidă cu cele ale victimei.

— Asta înseamnă o nouă pierdere de timp – zise nemulțumit Simionescu.

— Când participi la o anchetă judiciară, n-ai voie să vorbești despre pierdere de timp… Aceasta-i specificul muncii noastre. Spre deosebire, să zicem, de un strungar, care știe exact în cât timp va executa o anumită piesă pe mașina lui – deoarece, cunoscând atât piesa, cât și operațiunea pe care o are de făcut, totul depinde numai de îndemânarea sa – într-o investigație criminală lucrurile se petrec cu totul altfel… Adică se pleacă de la un nimic, în care singurele date ale problemei sunt câteva urme (vizibile sau nu, semnificative sau nu, și câteodată chiar complet inexistente); care de cele mai multe ori sunt lăsate pentru derutarea anchetatorului. Acestuia revenindu-i sarcina să le dea o interpretare corectă, deși este stăpânit tot timpul de întrebarea: „Oare mă aflu pe un drum bun. Sau pe cel dorit de criminal?" Și, cu toate acestea, el merge înainte spre final.

Ei bine, până ajungi la acest „final", se consumă un volum de timp important, dar n-avem cum să-l evităm.

— Bine, dar am ajuns la sfârșit de iulie și – tot n-am prins criminalul…

— Poți să fii sigur că și eu mi-aș fi dorit să-l văd pus

la loc sigur, în dosul gratiilor. Dar, nu-i nimic, mai devreme ori mai târziu, va ajunge unde trebuie… La noi nu există muncă normată, ci numai simțul datoriei… Peste o lună, peste șase luni. Sau poate un an. Tot îl prindem…

— Cum, crezi că poate să mai dureze atât de mult? se sperie Simionescu.

— Dane – zise Apostolescu ridicând din umeri – tu lucrezi de puțin timp în probleme de cercetare criminală. Așa că trebuie să-ți fac o precizare: spre deosebire de romanele polițiste, unde o urmărire se termină în câteva zile, o anchetă judiciară reală durează cu mult mai mult… Nu puține au fost cazurile în care dovedirea, respectiv probarea culpabilității criminalului, s-a făcut abia după patru sau cinci ani!

— !!!

— Totuși, e un lucru pe care nu-l înțeleg! Deși îți tot exprimi dezacordul cu lenta desfășurare a anchetei, sistematic mă provoci la discuție… Trebuie să înțeleg că în mod intenționat „tragi” de timp?!

— Nu, șefu’! Am și zburat la doamna Berbecaru după adresele relațiilor familiei ei…

Partea a doua

Capitolul XVIII
Femeia dispărută

Luna iulie începuse printr-un val de căldură dogoritoare. De aproape două săptămâni nu mai căzuse niciun strop de ploaie și soarele, înfipt în imensitatea cerului de un azur imaculat, sălta mercurul termometrului peste 37 de grade.

Apostolescu se ridică de la birou și se îndreptă spre haina sa, care atârna solitară în cuier. Tocmai își scosese batista din haină și începuse să-și tamponeze fruntea îmbrobonată de transpirație, când auzi ușa deschizându-se în spatele său. Se întoarse și-l văzu pe Simionescu intrând în încăpere.

Avea haina pe brațul stâng. Iar cu palma mâinii drepte, utilizată ca un evantai, încerca să-și răcorească fața încinsă de căldură.

— Of! exclamă el dezgustat, în timp ce-și agăța haina în cuier. E de-a dreptul revoltător să fi obligat să cari în spate o haină pe arșița asta înăbușitoare… Toată lumea umblă cu cămășile de vară și noi…

— Lasă asta. Spune-mi ce-ai făcut? îl întrerupse Apostolescu, în timp ce revenea la scaunul pe care abia îl părăsise.

— Am fost la doamna Berbecaru – zise el, după ce-și improviză dintr-o copertă de dosar un evantai –, care mi-a dat șase adrese ale persoanelor care ar fi putut să facă apel la serviciile Liniei Gligorescu. După ce m-am târât pe căldura asta infernală la trei dintre ele, raportez că – deosebit de faptul că m-am deshidratat cu cel puțin două kilograme – n-am ce raporta! La prima adresă, persoana căutată decedase de doi ani; la a doua familia respectivă se stabilise de șase luni în străinătate; iar ultima, cei căutați plecaseră în concediu de două zile… Îți dai seama ce-ar fi să stăm acum la Mamaia sub briza răcoroasă a mării? continuă Simionescu visător, în timp ce-și flutura cu două degete cămașa înmuiată de transpirație.

— La familia Niculescu ai fost?

— Nu. Mai întâi vreau să epuizez adresele primite de la doamna Berbecaru…

Telefonul începu să zbârnâie.

Apostolescu răspunse apelului, ascultă puțin și apoi spuse laconic:

— Am înțeles, vin imediat.

Când deschise ușa, se întoarse spre Simionescu, care-l privea întrebător, și-i spuse:

— M-a chemat șefu'. Să nu-mi dispari până nu mă întorc.

Când intră în anticamera colonelului Alexandrescu,

văzu un bărbat slăbuț și de statură potrivită, care stătea cu spatele spre ușă și privea pe fereastră în stradă. La zgomotul pe care-l făcu când închise ușa, aceasta se întoarse spre el și-i aruncă o privire absentă, apoi își pironi din nou ochii pe fereastră. Cele câteva fracțiuni de secundă cât arătase fața, îi fură suficiente lui Apostolescu pentru a-l caracteriza: „intelectual, vârsta în jur de 55 de ani și, după tristețea privirii, probabil că are un necaz mare…”

— Puteți intra – zise secretara, întrerupându-i gândurile.

— Ia spune-mi, Nicule, în ce stadiu ne aflăm cu cazul femeii depețate? începu colonelul Alexandrescu, după ce, la inițiativa lui, Apostolescu se instalase într-unul din cele două fotolii din fața biroului.

Apostolescu expuse mai întâi, pe scurt, particularitățile cazului și apoi continuă:

— În ceea ce privește cercetările pentru detectarea criminalului, urmărim în același timp toate pistele susceptibile să elucideze cazul. Astfel, oamenii noștri continuă să verifice proveniențele păturii, în care au fost înfășurate resturile femeii ucise, atât în cămine, cât și în spitale. Tot legat de pătură, există supoziția că aceasta, datorită celor patru găuri pe care le are la colțuri, ar fi fost utilizată cândva ca husă pentru locurile din spate ale unui autoturism, pe această linie se continuă

verificarea unor șoferi care au lucrat la un garaj din apropierea locuinței victimei.

Ținând seama de observația că la ambalarea coletelor s-au folosit niște coli mari de hârtie albă, care sunt utilizate în bodegi și bufete pentru protejarea fețelor de masă, și având în vedere că victima, prin profesia concubinului ei, avea multe cunoștințe printre chelneri, se fac cercetări și în această direcție.

Tot pe linia depistării relațiilor victimei, se continuă munca de stabilire a celor cu care aceasta venea în contact, atât în mediul urban cât și în cel rural.

Acum, deosebit de pistele pe care le-am citat, mai există una, care mie personal, mi se pare foarte plauzibil…

— S-o auzim?

— Mă refer la așa-zisa „lume bună" prin care s-a învârtit victima în calitatea-i de femeie de serviciu.

După ce colonelul îi ascultă prezumpțiile, înclinând din când în când capul aprobator, spuse:

— Dar cred că ai cuprins tot câmpul de investigare posibil. Cu observația că planul tău de acțiune nu-și va arăta roadele decât peste câteva luni; totul mărginindu-se la o muncă de rutină. La care tu participi numai în calitate de coordonator. Nu?

— Întocmai, domnule colonel.

— Ei bine, în această situație, în care nu se întrevede

o rezolvare prea rapidă a cazului, n-ai putea să mai preiei o afacere?

— Sigur! admise Apostolescu, fără prea multă convingere.

— În orice caz, să știi că nu mi-am oprit alegerea la tine, chiar așa întâmplător… În momentul în care mi s-a expus afacerea pe care vreau să ți-o predau, am avut senzația că audiez reciproca cazului de care te ocupi în prezent. Adică, mai pe scurt, dacă cazul Lina Gligorescu a pornit de la un cadavru fără nume, cazul pe care-l vei prelua pleacă de la un nume fără cadavru! Evident, nu există nicio legătură între aceste două afaceri… Cu toate acestea, sunt încredințat că experiența pe care ai câștigat-o cu ocazia identificării Linei Gligorescu îți va putea folosi în această nouă afacere.

— Despre ce-i vorba, domnule colonel? întrebă Apostolescu, devenind mai atent.

— A venit la mine părintele unei fete – poate că l-ai văzut, așteaptă în anticameră – să mă roage să-i găsesc fata, o studentă în vârstă de 23 de ani, care a dispărut fără urme, încă de la sfârșitul lunii februarie.

— Și face reclamație abia acum… după atâtea luni?

— Nu, nu-i ce crezi! Reclamația s-a făcut de îndată ce s-a remarcat absența fetei, numai că cei care au anchetat cazul n-au reușit să-l elucideze până în prezent, când părintele, disperat, a venit să ceară concursul nostru.

Da' să nu mai pierdem timpul – zise el, apăsând pe butonul soneriei.

Când, după câteva secunde, secretara își vârî capul prin crăpătura ușii, îi spuse:

— Te rog, introdu-l pe domnul Panaitescu.

Apoi, după ce le făcu cunoștință, adăugă:

— Vă rog să-l însoțiți pe colaboratorul meu, căpitanul Apostolescu. Care se va ocupa de sesizarea dumneavoastră.

*

— Vă rog să luați loc – îl invită Apostolescu, după ce-i făcu cunoștință cu Simionescu, – și să ne expuneți tot ce știți despre dispariția fiicei dumneavoastră.

— Ce să vă spun, domnule căpitan? replică domnul Panaitescu cu o voce deznădăjduită. De patru luni, a dispărut fără urmă! Da' colegii dumneavoastră de la secția în raza căreia locuia fiica mea, n-au vrut să se ocupe serios de reclamația noastră…

— Cum se numește fiica dumneavoastră?

— Viorica Panaitescu.

— Ce vârstă are?

— 23 de ani.

— Ce profesie?

— Studentă în anul VI la medicină.

— Locuiți împreună cu dânsa?

— Nu. Eu și familia mea locuim la Târnăveni, în casa

noastră, iar Viorica stătea în gazdă, la doamna Radovici, pe strada Orientului, numărul 25.

— Aveți vreo fotografie a fiicei dumneavoastră?

— Da, sigur! răspunse dl. Panaitescu, scoțând cu mișcări febrile o fotografie din portvizit.

Apostolescu insistă câteva secunde cu privirea asupra chipului unei fete drăguțe, cu părul lung și bogat lăsat pe umeri, care-i surâdea din fotografie.

— Vă rog să-mi dați semnalmentele fetei dumneavoastră – ceru Apostolescu, în timp ce-i oferea fotografia lui Simionescu, care se întrerupse din stenografierea audierii pentru a-și arunca o privire asupra dispărutei.

— Înălțimea 162 centimetri, greutatea aproximativ 55 de kilograme, părul castaniu, ochii verzi… spuse dl. Panaitescu, în timp ce ochii începură să i se aburească și bărbia să-i tremure.

Apostolescu își dădu seama că precizările cerute răscoliseră durerea interlocutorului.

— În ce împrejurări a dispărut fiica dumneavoastră? întrebă el repede, pentru a nu-l mai chinui cu amintirea chipului fetei.

— Era logodită cu un coleg de-al ei de an și facultate, și… și cum să vă spun?… A rămas însărcinată. Știți erau din anul doi împreună – continuă el jenat – și în aprilie trebuiau să vină acasă, la Târnăveni, să se

căsătorească… dar n-a mai apucat, sărăcuța de ea…

— Vă rog să continuați – ceru din nou Apostolescu.

— Cum vă spuneam, a plecat să-și facă un chiuretaj la un doctor și de atunci, din 26 februarie, n-a mai venit acasă… zise el, în timp ce bărbia începu iar să-i tremure.

— În ce lună era însărcinată?

— Logodnicul ei spune că era în luna a treia, iar medicul la care s-a dus, susținea că era în luna a cincea, și a refuzat, ținând seama de sarcina avansată pe care o avea, să-i facă chiuretajul.

— Cine a însoțit-o la medicul care trebuia să-i facă chiuretajul?

— Nimeni.

— Cum nimeni?! O femeie care provoacă un avort, și încă unul atât de dificil, e lăsată să se înapoieze acasă singură?… De ce n-a însoțit-o logodnicul ei?

— Șerban, logodnicul ei, mi-a spus că, deși el a insistat s-o însoțească, ea l-a refuzat, spunându-i că se va duce cu colega ei Nelly Naumescu. Când colega ei a fost întrebată la poliție dacă a însoțit-o pe fata mea, a răspuns că într-adevăr Viorica i-a cerut s-o însoțească, dar n-a putut să meargă cu ea deoarece avea o altă treabă.

— În sfârșit, cine a sesizat absența fetei dumneavoastră?

— Logodnicul ei, Șerban Marinescu. A doua zi

dimineața, ducându-se acasă la fiica mea, a constatat că aceasta nu se înapoiase. A mai revenit de câteva ori în aceeași zi și, văzând că fata mea tot nu s-a întors acasă, s-a dus la doctorul care trebuia să-i provoace avortul pentru a-i cere lămuriri.

— Cum se numește acest doctor?

— Constantin Antonescu.

— Știți unde locuiește?

— Da, pe strada Polizu, la numărul 101.

— Continuați, vă rog. Ce i-a spus doctorul când a întrebat unde-i logodnica?

— Că după ce-a consultat-o și a văzut că e în luna a cincea, i-a spus că operația e prea riscantă și el nu se bagă, da' ar putea s-o recomande la un alt medic care-i specialist în sarcini avansate. Drept care, i-a dat un telefon doctorului respectiv și l-a anunțat că-i trimite o pacientă pentru consultare.

— Cunoașteți numele acestui doctor?

— Da, se numește Nicolae Dârlogea și locuiește peste drum de doctorul Antonescu.

— Logodnicul fiicei dumneavoastră s-a dus probabil și la acest medic.

— Bineînțeles! Dar medicul respectiv mai întâi a negat că fata mea ar fi fost la el, apoi, după ce l-a pus pe Șerban să-i dea semnalmentele fetei mele, și-a amintit că într-adevăr a fost la el o fată care semăna descrierii

făcute, însă n-a operat-o, deoarece n-avea destui bani la ea. Adăugând că după refuzul lui, fata a plecat imediat.

În această situație, Șerban a plecat de la doctor și a început s-o caute pe la toate cunoștințele lor comune, dar fără niciun rezultat. A doua zi, respectiv a treia zi de la dispariția fetei, dându-și seama că se petrece ceva necurat, a chemat-o la telefon pe cealaltă fiică a mea, Doina, care locuiește la Vaslui, și i-a povestit totul.

Doina, însoțită de soțul ei, care este tot doctor, au luat trenul și a doua zi au fost în Gara de Nord, unde-i aștepta logodnicul fiicei mele. După ce-au continuat s-o caute zadarnic toată dimineața, spre prânz s-au dus și au reclamat cazul la secția de poliție. Colegii dumneavoastră au făcut chiar în aceeași zi o perchiziție în casa doctorului Dârlogea…

— Și ce-au găsit? întrebă Apostolescu, văzând că interlocutorul său face o pauză.

— Nimic! Și pentru că n-au găsit nimic, au lăsat dosarul în evidență… Deși au trecut atâtea luni de atunci, n-au mai făcut nimic… Da' absolut nimic! De aceea, am venit la dumneavoastră… Vă rog să mă ajutați să-mi găsesc copila – zise el, cu disperare. Soția mea suferă de inimă și, pentru a o cruța, nu i-am spus încă nimic… Ce să fac?! Vă rog să-mi spuneți, ce să fac? Dacă trebuie să vă dau bani, spuneți-mi… Vă dau toate economiile mele. Numai găsiți-o! continuă el, izbucnind

în plâns.

Apostolescu îi înțelegea prea bine durerea, pentru a se simți ofensat de oferta făcută. Îl lăsă să plângă puțin, pentru a se liniști, apoi spuse cu blândețe:

— Domnule Panaitescu. Pentru a vă liniști aș putea emite multe ipoteze reconfortante asupra dispariției fiicei dumneavoastră. De exemplu, o plecare precipitată în provincie, la niște rude sau prieteni, deoarece, după refuzul doctorului Dârlogea de a-i provoca avortul, s-a hotărât să nască… Dar astea sunt numai ipoteze.

— Da' cum vă închipuiți că putea să dispară așa… în neant, fără să anunțe nimic cinci luni de zile?! Asta nu-i posibil! Viorica a fost întotdeauna un om echilibrat și cu simț de răspundere…

— Asta și încercam să vă spun, până nu studiez dosarul, orice ipoteză s-ar putea dovedi gratuită. Am să preiau acest caz și vă asigur că voi face tot ce-i omenește posibil pentru elucidarea lui. Unde locuiți în București? Aveți rude?

— Nu, n-am pe nimeni. Stau la hotel.

— V-aș propune să vă înapoiați acasă la dumneavoastră în Târnăveni, urmând ca de îndată ce voi afla ceva mai concret să vă anunț.

Câteva minute mai târziu, tatăl dispărutei părăsi cu pași șovăitori biroul lui Apostolescu, promițând că-i va urma sfatul.

— S-o fi topit cu v-un „artist", șefule! Doar nu degeaba a spus don Figaro că „*La donna è mobile*"[5]. Cine știe pe unde s-o fi distrând acuma „fetița"… În timp ce tatăl ei a atins pragul disperării…

— Ascultă, Dane! Faptul că mobilitatea femeii a fost remarcată de multe ori, încă nu-i un motiv de generalizare… Mai cu seamă în cazul în speță. Încearcă să faci un efort de gândire – dar, dacă-i posibil, vezi să n-adormi – și spune-mi, crezi că este firesc ca un om care a muncit șase ani pentru a obține o diplomă într-o facultate, atât de dificilă cum este cea de Medicină, poate renunța la ea numai dintr-un capriciu sentimental?

— Eha șefu'! Dragostea-i lucru mare și lovește ca amocul… răspunse Simionescu zâmbind atotștiutor.

Apostolescu, fără să-i răspundă, își privi ceasul de la mână.

— E ora două – constată el. La ora cinci, când revin, vreau să văd dosarul întocmit de secția de poliție.

Capitolul XIX
Studierea dosarului

— L-ai adus? întrebă Apostolescu când intră în birou

---

[5] Arie din celebra operă *Rigoletto* de Giuseppe Verdi.

și-l văzu pe Simionescu răsfoind un dosar cu 40–50 de file.

— L-am și citit, șefu' – răspunse Simionescu, după ce-l închise și se sculă de la birou, cu intenția de-al înmâna lui Apostolescu.

— Rămâi pe loc și spune-mi ce conține – ceru Apostolescu, făcându-i semn să stea pe scaun.

— Niscaiva contradicții sunt… începu Simionescu.

— Lasă-le pe astea pentru la urmă! Începe cu declarația lui Șerban Marinescu, logodnicul fetei.

— Coincide, aproximativ, cu ce-a declarat tatăl fetei. În după amiaza de 25 februarie s-a dus la logodnica lui acasă, pe la ora șase și jumătate seara, și a văzut-o schimbându-și lucrurile intime, în vederea vizitei pe care trebuia s-o facă la doctor. Pe la ora șapte și jumătate, când fata și-a terminat toaleta, au ieșit împreună și s-au despărțit la Buzești. Ea a plecat spre Polizu, unde locuia doctorul Antonescu, iar el s-a dus la spitalul Brâncovenesc, unde era de gardă în acea noapte. Pe drum, ca și acasă, a mai încercat de câteva ori s-o lămurească că ar fi mai bine dacă ar accepta compania lui, dar a fost refuzat pe motiv că – dacă o însoțește colega ei Nelly Naumescu, care o așteaptă în fața casei doctorului – absentarea lui de la spital ar fi inutilă. Astfel, în jurul orei opt fără un sfert se despart pentru totdeauna.

— De unde știa că logodnica lui se duce la doctorul Antonescu?

— Din declarația lui Șerban Marinescu rezultă că acest medic i-a mai făcut două chiuretaje Viorcăi Panaitescu. O dată cu vreo trei ani în urmă și a doua oară, anul trecut, în luna decembrie. Logodnica lui avea foarte multă încredere și simpatie pentru acest doctor, deoarece era și priceput și modest în ceea ce privește onorariul.

— Interesant – zise Apostolescu, șuierând încetișor printre buze –, a făcut un chiuretaj în luna decembrie, și, cu toate astea, trei luni mai târziu trebuie să facă un avort pentru o sarcină de cinci luni.

— „Artimetica" e o chestie grea, șefu' – zise Simionescu maliții os.

— Ce vrei să spui?

— Că o fi luat bani de la logodnic pentru chiuretaj în luna decembrie și o fi nimerit cu ei la vreo croitoreasă… de, se apropia revelionul. Și de atunci, a tot amânat chiuretajul – crezând probabil că sarcina va dispărea de la sine! până s-a trezit în luna a cincea.

— Notează, trebuie să verificăm acest aspect – zise scurt Apostolescu. Ce s-a întâmplat după ce s-a despărțit de logodnica lui?

— A făcut de gardă la spital și pe la ora șapte dimineața s-a dus la ea acasă s-o vadă dar fata nu se

întorsese încă. Fără să fie prea îngrijorat s-a înapoiat la căminul unde locuiește și s-a culcat. Pe la ora douăsprezece, a trecut din nou pe la fată, cu intenția s-o ia la cantină, dar tot nu venise. Abia după această vizită începu să intre la bănuieli și, după ce mănâncă și cere relații la colegii pe care-i întâlnește acolo, ia pe rând toate colegele Vioricăi, atât pe cele care locuiau la cămin, cât și pe cele care stăteau în gazdă. În cursul aceleiași zile, până seara târziu, trece de mai multe ori pe la fată pe acasă, dar aceasta nu venise. A doua zi dimineața se mai duce o dată la logodnica lui, și văzând că tot nu a apărut pleacă la doctorul Antonescu. Doctorul îl primește cu multă bunăvoință și după ce află că-i logodnicul vechii sale paciente, îi explică că aceasta avea o sarcină prea avansată – astfel află martorul că fata era în luna a cincea, nu a treia, cum știa el – și că a trimis-o la un specialist în astfel de avorturi. Acest medic se numește Nicolae Dârlogea și locuiește peste drum de doctorul Antonescu…

— Un moment! De unde știa Șerban Marinescu, unde locuiește doctorul Antonescu, dacă n-a mai fost niciodată la el acasă?

— Aceeași întrebare îi este pusă și de polițiștii de la secție, iar el explică că, trecând o dată prin fața locuinței acestuia, logodnica lui i-a spus că acolo stă doctorul Antonescu.

— Bine, continuă.

— Astfel, Șerban Marinescu pleacă de la primul doctor și se duce la Dârlogea care, la început, spune că nu-și amintește să fi fost la el vreo fată care să corespundă cu semnalmentele Vioricăi Panaitescu, apoi admite că l-a vizitat. Doctorul mai precizează că atunci când Viorica a venit la el, pe la opt seara, juca table cu mai mulți prieteni de-ai lui. A întrerupt partida și poftind-o în cabinetul lui, a întrebat-o ce dorește. Când fata i-a spus că-i însărcinată în luna a cincea, nici n-a mai consultat-o; a dat-o afară, spunându-i că la el nu-i casă de nașteri. Ce-a mai făcut fata după ce a plecat de la el, nu mai știe și nici nu-l interesează. El s-a întors la prietenii ce-l așteptau să continue partida întreruptă și a reluat jocul de table până la ora unsprezece.

— Știm cine sunt prietenii cu care a jucat?

— Da, rezultă din declarația pe care a dat-o Dârlogea la poliție.

— Bine, continuă.

— Șerban Marinescu pleacă complet dezorientat de la Dârlogea și mai trece o dată pe la gazda Vioricăi, dar, bineînțeles, aceasta nu se înapoiase acasă. În această situație nu mai are de ales și îi dă un telefon surorii Vioricăi, Doina Vârnă, care este căsătorită cu un medic și domiciliază la Vaslui. Sora și cumnatul dispărutei vin a doua zi la București și, împreună cu Șerban

Marinescu, sesizează situația la poliție. Asta-i tot ce declară logodnicul! spuse Simionescu.

— Treci la declarația colegei Viorică, Nelly Naumescu.

— Declarația colegei este foarte scurtă, n-a mai văzut-o pe Viorica din dimineața zilei de 26 februarie, când s-au întâlnit la cursuri. Cu această ocazie, Viorica i-a cerut s-o însoțească la doctor în seara respectivă, însă a trebuit s-o refuze, deoarece avea întâlnire cu un coleg de la care trebuia să ia niște cursuri și n-avea cum să-l mai contramandeze. Atât!

— Deci Viorica știa încă de dimineață că amica ei nu va veni, și totuși a refuzat compania logodnicului ei… murmură Apostolescu.

— Tocmai de aici s-a ajuns la ipoteza că Viorica avea anumite lucruri de ascuns logodnicului ei… și ce altceva poți ascunde unui iubit decât o altă legătură sentimentală! Cei de la secție au ajuns astfel la concluzia că Viorica neputând să-și facă avortul, s-a hotărât să nască la cel de-al doilea iubit, care, poate, era tatăl adevărat al copilului ce-l purta în pântece. Dacă ținem seama de nivelul sarcinii pe care o avea, precum și de timpul care s-a scurs de la dispariția Viorică, nu-i exclus ca, în cursul acestor zile, domnul Panaitescu să fie anunțat printr-o telegramă că-i bunic!

— Și tu ești slab la aritmetică, Dane! Dacă copiii se

nasc la nouă luni, Viorica – după raționamentul tău – trebuia să anunțe evenimentul încă de acum o lună de zile… Da' să mergem mai departe. Ce-a declarat doctorul Antonescu?

— Declarația lui coincide cu depoziția lui Șerban Marinescu în ceea ce privește venirea și plecarea Vioricăi Panaitescu. Totuși, apare o nepotrivire. Atunci când este întrebat la poliție când i-a mai făcut chiuretaje Vioricăi Panaitescu, declară că până în ziua de 26 februarie n-a mai văzut-o niciodată…

— Foarte firesc! îl întrerupse zâmbind Apostolescu. Dacă recunoștea că i-a mai provocat avorturi, în conformitate cu prevederile codului penal „umfla" rapid de la unu la trei ani de închisoare[6]. Acum treci la declarația lui Dârlogea.

— În ceea ce privește venirea și plecarea Vioricăi Panaitescu, repetă ce i-a spus și lui Șerban Marinescu. De asemenea, precizează și numele celor patru musafiri care se aflau la el acasă când a venit și a plecat Viorica. Asta-i tot!

— Ce investigații au întreprins anchetatorii de la secție?

— În primul rând, o percheziție la domiciliul lui Dârlogea și, în al doilea rând au verificat alibiurile

---

[6] Acțiunea se petrece înainte de revoluția din 22 Decembrie 1989!

tuturor persoanelor implicate în această afacere. Din păcate fără niciun rezultat! Drept care, au ajuns, așa cum spuneam, la concluzia că fata s-a dus să nască aiurea și o să apară singură, legănând un copil în brațe.

— Evident, au ales cea mai comodă cale… zise Apostolescu, strâmbând nemulțumit din nas.

— Și de ce n-ar fi așa?

— Dane, tu care ești un băiat deștept – e adevărat că în ultimul timp ai evitat să-mi mai lași această impresie și, trebuie să recunosc, ai reușit pe deplin! Cum poți să te aliniezi unei ipoteze atât de stupide?! Confunzi, probabil realitatea vieții cu acțiunea romanelor lui Dumas, unde o apariție sau o dispariție se motiva în trei cuvinte… Admițând că Viorica s-a îndrăgostit subit de un alt bărbat, cine o împiedica să-și trimită logodnicul la naiba-n praznic? Ceea ce poate să facă o femeie, după ce-a conviețuit două decenii cu soțul ei, nu poate să facă o fată logodnicului… Cine o împiedică? În ceea ce privește celelalte ipoteze, cu născutul în provincie, sau cu plecatul din țară, sunt la fel de anemice ca și prima… Eu nu cred că este posibil ca un om să dispară, prin proprie voință, și să nu-și anunțe familia atâta timp.

— Dar, disperată fiind de refuzul lui Dârlogea, n-ar fi putut să se sinucidă?

— Nu văd de ce trebuia să se sinucidă, atât timp cât copilul ei avea tată, pe Șerban Marinescu! Și apoi,

admițând că s-ar fi sinucis, unde-i cadavrul? Dacă n-a apărut în cinci luni de zile, nici nu mai apare… pentru că e pus la loc sigur. Și cum, de obicei – din câte știu eu – cadavrele pot fi dosite numai de către alte persoane decât fostul proprietar al corpului, putem admite posibilitatea unei omucideri.

— Crezi că fata-i moartă? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Da, Dane! Eu cred că nu mai trăiește. În legătură cu asta, aș pleca mai degrabă de la premisa că Viorica Panaitescu, fiind refuzată de doctorul Dârlogea a apelat la concursul vreunui coleg de facultate… și ca urmare a acestei intervenții, fata a decedat, iar autorul omorului i-a ascuns cadavrul.

— Mda, această ipoteză pare mai logică decât cea emisă de secție – zise Simionescu, dând aprobator din cap.

Apoi, în timp ce întindea mâna după pachetul de țigări, se precipită:

— Stai! Da' în definitiv, de ce trebuie să admitem că avortul a fost provocat de vreun coleg oarecare, și nu chiar de către logodnicul ei? Student în ultimul an de medicină era, iar asentimentul lui în provocarea avortului este oricum fără echivoc.

— În sfârșit au început să ți se încălzească lămpile – glumi – Apostolescu.

— Cum pornim la treabă, șefu'? întrebă el grăbit.

— Acum e seară. Vom face un plan de cercetări mâine.

Capitolul XX
Audierea doctorului Dârlogea

A doua zi, Simionescu se învârtea îngrijorat prin birou. Era prima oară când Apostolescu întârzia de la serviciu, fără să-l anunțe. Dacă-l căuta vreun șef… cum să-i motiveze absența?

Tocmai era pe cale să inventeze o misiune fantomă, când ușa se deschise pentru a lăsa să se vadă figura colțuroasă a căpitanului.

— Ia-ți haina și să mergem!

— Unde? întrebă surprins Simionescu.

— La procuratură – îi răspunse, în timp ce cobora scările.

*

— Rămâi aici! îi ceru Apostolescu coborând din mașină.

După câteva minute, reveni însoțit de un bărbat bine legat, cu părul încărunțit și un nas mare înfipt în mijlocul feței, brăzdată de riduri. Era o veche cunoștință a lui Simionescu, procurorul Mihail Lupu.

— Ce faci, Dane? zise procurorul, în timp ce-i

strângea mâna lui Simionescu și se urca în mașină.

— Ce să fac? Alerg toată ziua după șeful meu…

— Dane, dă-i șoferului adresa doctorului Dârlogea – ceru Apostolescu, trăgând portiera mașinii.

— Cum stai cu „coletele”? întrebă Lupu, în timp ce mașina traversa calea Victoriei și se angajă pe calea Griviței.

— O muncă câinească de verificări insipide, fără perspective imediate – răspunse Apostolescu, strâmbând din nas cu dezgust.

După ce mașina viră la dreapta, pe strada Polizu, opri în fața unei case, gen vilă, cu două etaje.

— Am ajuns, domnule căpitan – anunță Vartunian.

Casa în fața căreia coborâră, avea două intrări laterale, cea din dreapta, după praful care se adunase între canaturi, lăsa impresia că este blocată de mult timp. Cealaltă ușă, din contră, părea că reprezintă singurul mijloc de acces în clădire, de altfel, spre deosebire de prima ușă, era mai mare și pe zid se vedeau trei butoane de sonerie.

Apostolescu apăsă butonul care avea dedesubt o carte de vizită: „Nicolae Dârlogea” – doctor ginecolog.

În timp ce așteptau să li se deschidă ușa, Apostolescu se dădu un pas înapoi și privi fațada. La parter, între cele două uși metalice, se aflau două ferestre, care probabil corespundeau tot la atâtea camere. Partea

superioară a clădirii părea că a suferit cândva o deteriorare și, după remediere, n-a mai fost tencuită.

Trebui să renunțe repede la contemplarea sa, deoarece ușa metalică se deschise. O femeie scundă și dolofană, trecută de șaizeci de ani, îi întrebă cu un puternic accent german, ce doresc.

— Am vrea să discutăm cu domnul doctor Dârlogea.

— „Tomnu toctor tat la tumneavoastră ora veniți la tânsu?"

— Nu, n-avem oră reținută, dar trebuie să discutăm cu dânsul, bestimmt – zise amuzat procurorul Lupu.

— Kommen Sie bitte herein[7] – zise deschizând ușa larg.

Urmând-o pe femeia care le deschisese ușa, probabil o menajeră a doctorului, ocoliră scările care duceau la nivelele superioare și intrară într-un vestiar, unde se afla o oglindă mare și un cuier care acoperea un perete întreg. Apoi trecură printr-o ușă și pătrunseră într-o încăpere care, după scaunele și fotoliile rânduite pe lângă pereți, trebuia să fie sala de așteptare pentru pacienți.

Nu se înșelaseră, deoarece femeia îi pofti să aștepte, zicându-le:

— „Warten Sie bine einen Augenblick", până eu zic la

---

[7] Vă rog să poftiți înăuntru!

tomnu doctor tumneavoastră la el așteptați.

Femeia dispăru, târșâindu-și papucii prin cea de-a doua ușă a încăperii în care se aflau.

Nu trecu mult și ușa prin care plecase menajera se deschise, iar în pragul, ei apăru un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Avea aproximativ șaizeci de ani, de statura mică și slăbuț.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el curtenitor, în timp ce menajera se strecură prin spatele lui și ieși pe ușa, prin care detectivii și procurorul intraseră în sala de așteptare.

După ce procurorul făcu prezentările de rigoare medicul îi pofti să ia loc, indicându-le fotoliile din încăpere.

— Am reținut calitatea dumneavoastră, dar nu și scopul vizitei… spuse el evident contrariat, în timp ce se așezau în fotolii.

— Domnule doctor – începu Apostolescu – suntem nevoiți să vă deranjăm cu câteva întrebări referitoare la dispariția unei femei.

— Ce, dom'le, iar ați început să mă bateți la cap cu proasta aia?!, exclamă doctorul, devenind subit nervos.

— Ne aflăm aici, pentru a vă cere lămuriri în legătură cu o femeie dispărută, nu pentru a vă bate la cap! În consecință, vă rog să vă controlați felul în care vă exprimați! replică tăios Apostolescu.

— Bine, dom'le dar transpuneți-vă în situația mea! Cât e ziulica de mare sunt întrebat unde-i studenta? Da' ce-s eu birou de informații!…

— În afară de primele zile ale lunii martie, v-a mai chestionat cineva de la poliție? întrebă mirat Apostolescu.

— Nu, dom'le! De la poliție n-a mai fost nimeni… Da' în schimb nebunul ăla de Panaitescu, tatăl studentei, toată ziua îmi sună la ușă și mă întreabă unde-i fiică-sa. La început, i-am explicat tot ce-au știut… da' totul are o limită! A început să-mi creeze atmosferă în cartier și m-a adus la exasperare… I-am dat dispoziție lui Caty, menajera noastră, să nu-i mai dea drumul în casă… și dacă mai insistă, am să-i dau cu ceva în cap… și gata. Nu mă pot lăsa terorizat la infinit.

— Nu v-aș sfătui să-l violentați, legea pedepsește pe cel care-și face singur dreptate! De altfel, dacă v-ați transpune în situația unui părinte îndurerat de dispariția copilului său, poate că ați fi mai îngăduitor… chiar dacă exagerează. Aveți copii, domnule doctor? întrebă Apostolescu conciliant.

— Nu, n-am… și nici nu simt nevoia să am pe lângă mine vreunul care să-mi toace banii – răspunse el parcă mai temperat.

— Domnule doctor, pentru a nu vă răpi prea mult timp, am să trec direct la problema pentru care am venit

la dumneavoastră. Vă rugăm să ne spuneți tot ce știți în legătură cu studenta Viorica Panaitescu.

— Dom'le comisar.

— Sunt căpitan, preciza Apostolescu.

— Bine, dom'le comisar. Prima și ultima oară când am văzut-o pe studentă, era la sfârșitul lunii februarie, pe la ora opt și jumătate seara. Jucam table cu mai mulți prieteni de-ai mei când a venit Caty să mă anunțe că a sosit o pacientă din partea colegului meu Antonescu. După ce i-am rugat pe amicii mei să mă scuze, m-am dus și am poftit-o în cabinetul meu…

— Cum arăta? întrebă Apostolescu.

— Nu prea înaltă, slăbuță, frumușică și cu părul castaniu… Ce, vă gândiți probabil că n-a fost Viorica Panaitescu? zise doctorul, având impresia că a remarcat în privirea lui Apostolescu o urmă de îndoială. Și eu am crezut la fel, da' mi-au arătat la poliție o fotografie de-a ei… ea era, din păcate.

— Vă rog să continuați – îl îndeamnă Apostolescu, văzând că se oprește.

— …Da – reîncepu el – așa cum vă spuneam, am introdus-o în cabinet și am întrebat-o ce dorește. Mi-a spus că vrea să facă un chiuretaj, i-am pus instinctiv palma pe abdomen, peste paltonul pe care-l purta și am simțit un burtoi cât toate zilele. Atunci, am întrebat-o din ce lună este însărcinată și ea mi-a răspuns, cu o

nevinovăție dezarmantă, că-i în luna a 5-a. Contrariat de inconștiența și candoarea ei, am întrebat-o ce profesie are și când mi-a zis că-i studentă în ultimul an la medicină, am simțit că mă sufoc de indignare… Dacă era o mărginită, mai treacă-meargă, da' o femeie care peste câteva luni este medic!… Nu, era cu mult mai mult decât puteam suporta. M-am înfuriat și am dat-o afară, fără niciun menajament, spunându-i că este o vacă, care confundă un cabinet medical cu un grajd zootehnic… Păi dumneavoastră știți cum arată un fetus de 5 luni? Numai „mamă" să spună și este un copil pe de-a-ntregul! Eu aș putea să fac astfel de avorturi numai pentru a scăpa viața unei mame în pericol, da' așa… nici gând! Dacă i-a plăcut să se distreze, atunci… poate să facă și copii! concluzionă el răutăcios.

— Este chiar atât de periculoasă o întrerupere de sarcină ajunsă în luna a 5-a? întrebă Apostolescu.

— În opt cazuri din zece, avortul este mortal. Evident când medicul are experiență și operația se face într-un spital, pericolul este exclus. Eu, de peste trei decenii mă ocup numai cu chestii d-astea, fără să fi avut vreun accident – adăugă el cu înfumurare. Desigur, asta se întâmpla înainte de apariția legii care interzice întreruperea sarcinii; acum mă ocup numai de tratarea bolnavelor – se grăbi el să adauge cu circumspecție.

— Deci, în ultimii ani, de când a apărut legea la care

v-ați referit, n-ați mai provocat avorturi? ceru procurorul Lupu să i se precizeze.

— Bineînțeles! Unde-i lege, nu-i tocmeală.

— Și atunci, cum explicați că doctorul Antonescu v-a trimis o pacientă care dorea un avort?

— De ce să explic eu? Să explice el, care a trimis-o! răspunse prompt doctorul.

— E destul de curios! repetă procurorul. Dacă v-a trimis o pacientă cu un scop atât de precis, înseamnă că știa el ceva, mai cu seamă că sunteți și vecini…

— Relația de vecinătate nu presupune, în mod obligatoriu, și o relație de prietenie… din contră. Deși n-aș vrea să merg prea departe, cred că s-ar putea admite posibilitatea unei provocări – răspunse calm doctorul.

— Ați avut vreun conflict cu doctorul Antonescu, care să-i fi trezit o dorință de răzbunare? întrebă Apostolescu.

— Cât de neștiutori sunteți – zise doctorul zâmbind cu superioritate. Sunt bine cunoscut în București și simpla mea prezență în vecinătatea lui este suficientă pentru a-l lipsi de pacienți! Nu credeți că compromiterea mea ar fi putut să-i aducă suficiente avantaje?

— Da, s-ar putea să aveți dreptate – zise Apostolescu pentru a încheia o discuție lipsită de conținut. Vă rog să

reveniți la momentul când ați dat-o afară din cabinet pe Viorica Panaitescu. Cum a reacționat? Ce-a spus?

— Mi-a zâmbit cu impertinență, și mi-a replicat că are ea la cine să-și facă chiuretajul. Iar în timp ce-i deschideam ușa să iasă în stradă, mi-a spus, cu o insolență crasă, că-i pare numai rău că și-a pierdut timpul cu o gloabă bătrână. Ce vrei, dom'le, asta-i educația care o primesc tinerii de azi! adăugă Dârlogea revoltat.

— Spuneați că atunci când a venit la dumneavoastră erați în compania unor prieteni; ce știu aceștia despre vizita studentei? întrebă Apostolescu.

— Ei știu numai ce le-am povestit eu când m-am înapoiat să-mi continui partida de table după câteva minute. În tot cazul, ei pot să vă precizeze că până la ora unsprezece am fost tot timpul împreună, iar atunci când au plecat, n-aveam pe nimeni în cabinet. Nu-i suficient?

— Plecarea musafirilor se face prin cabinetul dumneavoastră?

— Da, veniți să vă arăt – îi pofti doctorul, ridicându-se de pe scaun și deschizând ușa prin care le venise în întâmpinare după ce-l anunțase Caty că este căutat.

Încăperea în care fură invitați era mobilată cu ustensilele ce se găsesc în mod obișnuit într-un cabinet medical, în mijlocul camerei, sub o lampă mare cu oglinzi multiple, se afla masa ginecologică, lângă un

perete pe partea stângă, era așezată o somieră, îmbrăcată cu o mușama albă, iar pe peretele opus se afla un dulap din metal alb și sticlă, în care se vedeau diferite instrumente nichelate și un număr mare de cutii și flacoane cu medicamente.

Doctorul Dârlogea, fără să zăbovească, deschise cea de-a doua ușă a cabinetului, care dădea într-o încăpere de vreo șaisprezece metri pătrați. Unul dintre pereți, era ocupat în întregime de o bibliotecă plină cu cărți, din care majoritatea erau legate în piele. În fața bibliotecii, era instalat un birou somptuos, făcut dintr-un lemn scump, de culoare închisă. În mijlocul camerei, spre peretele opus bibliotecii, stătea o masă mare, făcută din același lemn ca și biroul, în jurul căreia se aflau mai multe scaune tapițate.

— Vedeți – zise satisfăcut doctorul – singura posibilitate de intrare sau ieșire din birou, este prin cabinetul medical. Deci, dacă aș fi operat-o în noaptea aceea pe studentă, nu se putea ca musafirii mei, trecând prin cabinet, la plecare, să n-o vadă. S-o fi ascuns sub canapeaua din cabinet. Și s-o fi scos afară după mai bine de trei ore, când au plecat musafirii, trebuie să fiți de acord că ar fi fost fără sens. De asemenea, să creadă cineva că am chiuretat-o în cele cinci-șase minute cât am lipsit dintre musafirii meu, e mai mult decât stupid.

Apostolescu se apropie de fereastră și, privind în

stradă, îl văzu pe Vartunian dormind cu capul pe volanul mașinii.

— Asta unde duce? întrebă Apostolescu, arătând spre cea de-a doua ușă a încăperii, care era montată pe peretele din stânga ușii de acces în cabinet.

— Către un culoar care conduce într-un sens spre deservirile imobilului iar în celălalt sens, adică la dreapta, spre ușa de serviciu a imobilului. Această ușă este însă condamnată de peste jumătate de an, așa că singura posibilitate de ieșire din birou, rămâne tot cabinetul – zise doctorul, ridicând cu indiferență din umeri.

— Cine mai locuiește în această clădire?

— La etajul întâi locuiește soția mea, iar la etajul al doilea o familie compusă din doi ingineri, care lucrează la uzina de radiatoare. Până acum un an ocupam toată casa, dar era prea greu să întreținem curățenia și am închiriat ultimul etaj…

— Locuiți separat de soția dumneavoastră?

— Da, eu am aici jos tot ce-mi trebuie. Numai masa o iau sus, cu soția mea.

— N-am văzut niciun pat! spuse Lupu.

— Mai există o cameră, în dreapta vestiarului prin care ați intrat în sala de așteptare. Acolo am dormitorul meu personal. Veniți să vi-l arăt – adăugă el evident grăbit să scape de ei.

Cei trei anchetatori dădură curs invitației și trecând prin cabinet, ajunseră în sala de așteptare, unde între timp luaseră loc trei femei. Doctorul tocmai deschisese ușa vestiarului, când una dintre ele se ridică și-l ajunse din urmă.

— Domnule doctor – zise aceasta, o femeie de vreo treizeci de ani, îmbrăcată modest –, m-a trimis la dumneavoastră doamna Liliana Niță să-mi faceți un chiuretaj…

— Eu nu fac chiuretaje! se răsti doctorul la ea, încercând să meargă mai departe prin vestiar.

— Dar doamna Niță mi-a spus că ei i-ați făcut… se încăpățână femeia.

— Puțin îmi pasă ce ți-a spus prietena dumitale! Dacă vrei să avortezi, du-te la un spital! adăugă el.

Femeia surprinsă și indignată de felul în care i se vorbise, se întoarse și își luă poșeta de pe masă, cu vădita intenție de-a pleca.

— Vă rog să mai așteptați puțin – interveni procurorul Lupu, după ce se consultă din ochi cu Apostolescu.

— De ce să rămână?! întrebă doctorul mirat.

— Pentru că vrem să-i cerem câteva precizări, atât dânsei, cât și doamnelor – răspunse calm procurorul, arătând cu capul și spre celelalte două femei.

— Asta-i o încălcare a drepturilor cetățenești! Nu sunt

de acord să-mi interogați pacientele! Această măsură contravine dispozițiilor privind păstrarea secretului profesional!

— Vă puteți prevala de această dispoziție numai dumneavoastră, ca medic. Doamnele, indiferent de faptul că sunt sau nu paciente, au regim de martori, așa că putem să le audiem oricând! răspunse prompt Lupu. De altfel – continuă el cu o voce molcomă – am hotărât să vă facem o percheziție domiciliară sub bănuiala de provocare ilegală de avorturi…

— Nu sunt de acord! Mă opun! țipă el, tremurând de enervare. Mi s-a mai făcut o dată percheziție și tot nu s-a găsit nimic… Ce, doriți s-o luați de la început?! Mă opun!

— Domnule doctor – interveni Apostolescu cu blândețe –, dacă știți că sunteți nevinovat, de ce vă faceți sânge rău?…

— Lasă dom'le, nu mă învăța mata! se răsti el. Mă opun, și cu asta am terminat!

— Îmi pare rău, dar n-aveți acest drept. În consecință, vom face percheziția cu forța – replică hotărât Lupu.

— Nu v-aș sfătui, eu am prieteni sus, sus de tot, și o să vă pară rău! amenință el.

— Atunci, e perfect – interveni Apostolescu. Dacă veți considera că am comis vreo ilegalitate, ne puteți chema foarte ușor la ordine… dar până atunci, n-aveți niciun

motiv să vă opuneți dispoziției unui procuror.

— Asta înseamnă abuz de forță, domnule comisar! Dar, mă rog… faceți ce vreți acum, că și eu am să fac la fel, mai târziu…

— Domnule locotenent – se adresă Apostolescu lui Simionescu –, iei mașina și le conduci pe doamne la spitalul Filantropia pentru un consult ginecologic. După ce terminați, veniți înapoi.

Cele trei femei, care asistaseră stupefiate la discuția lor, erau prea tulburate ca să se mai opună.

Când Simionescu și însoțitoarele lui păsiră în vestiar, se auzi soneria de la intrare.

Apostolescu îi făcu semn colaboratorului său să mai aștepte și, luându-i-o înainte, deschise ușa.

În fața lui era o femeie voinică și grasă, trecută de cincizeci de ani, care, după ce-l privi surprinsă și ezită câteva clipe, spuse:

— Aș vrea să vorbesc cu domnul doctor Dârlogea.

— Poftiți înăuntru – o invită Apostolescu.

După ce-și înfrânse o scurtă ezitare, intră. Când dădu cu ochii și de ceilalți, se opri. Apoi, începu să-și plimbe privirea contrariată de la unul la celălalt.

— Merge și doamna cu mine? întrebă Simionescu.

— Nu – răspunse Apostolescu, după ce aprecie că vârsta noii venite depășește substanțial plafonul de interdicție a întreruperii de sarcină. Doamna rămâne cu

noi, poți pleca.

După ce rămaseră numai el, noua venită, doctorul și procurorul, i se adresă ultimului:

— Vă rog să rămâneți cu doamna, până dau un telefon.

Primind încuviințarea procurorului, părăsi încăperea împreună cu doctorul și, folosindu-se de telefonul din birou, îl chemă de urgență pe Capolide acolo. După ce făcu același apel și la căpitanul Maier, reveniră în sala de așteptare. Între timp, Lupu o poftise pe noua venită să ia loc.

Căpitanul îl invită pe doctor să se așeze pe un scaun, apoi, după ce făcu și el același lucru, începu chestionarea:

— Cum vă numiți și unde locuiți, doamnă?

— Mă numesc Aglaia Negulescu și stau pe strada Vaselor la numărul 230.

— Pentru ce-ați venit la domnul doctor Dârlogea?

— Pentru un tratament cu injecții împotriva reumatismului.

— Urmați de mult acest tratament?

— De câțiva ani.

— Veniți des aici?

— O dată pe lună… Așa cum mi-a prescris domnul doctor.

— Îl cunoașteți de mult pe domnul doctor Dârlogea?

— V-am mai spus, de câțiva ani…

— Când v-ați făcut ultima oară chiuretaj la domnul doctor? interveni Lupu.

— Niciodată, domnule! Eu sunt femeie serioasă și mamă de copii – se supără ea.

— Vă rog să-mi dați buletinul de identitate – ceru Apostolescu.

După ce verifică dacă numele și adresa din act corespund cu cele consemnate de el în notes, îl înapoie, spunându-i:

— Vă mulțumesc, doamnă, puteți pleca.

— Și tratamentul meu?

— Îmi pare rău dar domnul doctor este ocupat astăzi, reveniți mâine…

Capitolul XXI
Arestarea

În timp ce Apostolescu deschidea ușa pentru a o lăsa să iasă pe pacientă, în fața trotuarului opri o mașină din care coborâră căpitanul Maier și alți doi ofițeri de poliție.

— Ce-i Nicule, de ce m-ai chemat, așa, de-a valma?

— Din această casă a dispărut o femeie acum câteva luni. Întrucât femeia venise pentru întreruperea unei sarcini foarte avansate, iar doctorul care locuiește aici s-

ar părea că se ocupă cu astfel de treburi, nu-i exclus să-i fi provocat un avort fatal. Admițând că așa stau lucrurile și întrucât corpul presupusei victime n-a fost descoperit, deși s-au scurs de atunci patru luni, vreau să am certitudinea că n-a fost dosit. Știi tu… îngropat în pivniță, înzidit pe undeva sau, poate, dizolvat în var… Te orientezi tu pe unde ar putea să fie… dacă este! răspunse Apostolescu în timp ce-l conducea în sala de așteptare unde-l lăsase pe procurorul Lupu și pe doctorul Dârlogea.

— Ați spus că mai aveți o cameră aici la parter, vă rog să ne-o arătați – se adresă Apostolescu doctorului.

Doctorul ezită un moment, lăsând impresia că vrea din nou să se opună, apoi se decise și, intrând în vestiar, se îndreptă spre cea de-a treia ușă și o deschise.

Era o încăpere mobilată în chip de dormitor: studio, garderob. Toaletă și o măsuță mică, în jurul căreia se aflau trei taburete tapisate cu același material ca și studioul.

Apostolescu se apropie de fereastră și din nou văzu strada Polizu. Acum era lămurit asupra topografiei locuinței. La stradă se aflau două camere; într-una se aflau ei acum, iar cealaltă era biroul doctorului. După dormitor se afla vestiarul și, după acesta, urma sala de așteptare pentru pacienți, de unde se intra în cabinetul medical, care, la rându-i, se afla situat în spatele

biroului.

— Domnule doctor, vă rugăm să ne arătați și culoarul care duce la cartea interioară și la dependințe – ceru Apostolescu.

De astă dată, Dârlogea nu mai făcu nicio opoziție și, parcurgând din nou toate camerele, intră în birou și deschise ușa care dădea în culoar. Acesta era lat de aproximativ un metru, în dreapta se afla ușa metalică ce dădea în stradă, iar în stânga, după vreo 6 metri, urmau câteva trepte care coborau spre curte, iar în imediata apropiere a acestora, se aflau patru uși, câte două pe fiecare parte.

Prima pe stânga era de la sala caloriferului, unde se afla un cazan mic, și în a doua, ca anexă a cazanului, se afla depozitul de cărbuni. Probabil că locatarii erau foarte prevăzători, deoarece magazia era ticsită de cocs.

— Dar aveți cărbuni, nu glumă – remarcă cu regret Maier, gândindu-se la ce-l așteaptă.

— Obișnuiesc să mă aprovizionez o dată pentru trei ani, pentru a evita o alergătură inutilă și mizeria pe care o face pe culoar transportul cărbunilor – răspunse doctorul.

Celelalte două uși opuse cazanului și magaziei corespundeau una într-o boxă cu lucruri vechi, iar a doua, într-o cameră mică de locuit, mobilată cu o dormeză și un dulăpior pentru haine.

După ce ajunseră în capătul culoarului, deschizând ultima ușă și în fața lor apăru o curte cimentată, de vreo 40 de metri pătrați, închisă pe toate laturile de spatele clădirilor vecine. Lângă unul dintre pereți se afla o ladă mare. Când îi dădură capacul la o parte, văzură că este plină cu cenușa evacuată de la calorifer.

— Aveți și pivniță? întrebă Apostolescu, în timp ce reveneau în cabinetul medical.

— Nu – replică scurt Dârlogea.

În acel moment, se auzi soneria de la intrare.

Era Simionescu cu cele trei femei care le dusese la spital pentru consultarea medicală.

— Cum este? îl întâmpină Apostolescu.

— Cum se vede! răspunse Simionescu înmânându-i trei certificate medicale.

Apostolescu le luă și, după ce-și aruncă o scurtă privire pe ele întrebă:

— Cine este doamna Constantinescu?

— Eu – zise una dintre ele.

— Vă rog să ne iertați că v-am reținut până acum. Sunteți liberă…

— Dar noi? săriră într-un glas celelalte două paciente.

— Cu dumneavoastră mai avem de discutat – le spuse Apostolescu, înmânându-i lui Lupu certificatele aduse de Simionescu.

Când se înapoie Simionescu, după ce o conduse afară

pe pacienta căreia Apostolescu îi permisese să plece, era însoțit de doctorul legist Capolide.

— Doctore – îl puse în temă Apostolescu, – bănuim că colegul dumitale, medicul Dârlogea, se ocupă cu avorturi ilegale și am considerat că-i bine să participați la percheziția pe care o facem… Nu de alta, dar n-am certitudinea că aș putea deosebi un bisturiu de un forceps…

Era suficient pentru Capolide. Fără să mai piardă timpul, se îndreptă spre dulăpiorul metalic și, după ce-l deschise, începu să examineze instrumentele și flacoanele cu medicamente.

Fără să-i mai acorde atenție, Apostolescu se întoarse spre Maier:

— Dă-i drumul și tu! După ce termini' aici, continuă la etajul întâi, unde bănuitul mai are un apartament, și apoi treci în pod.

— Am înțeles! confirmă Maier, nu tocmai încântat de treaba care-l aștepta.

— Domnule procuror – mai adăugă Apostolescu –, în timp ce dumneavoastră și doctorul Capolide examinați instrumentele domnului Dârlogea, eu mă voi ocupa de chestionarea pacientelor.

Lupu dădu aprobator, din cap și îi restitui certificatele aduse de Simionescu, apoi, văzând că doctorul Dârlogea vrea să-l urmeze pe căpitan, spuse:

— Vă rog să rămâneți aici și să asistați la percheziție.

Apostolescu, fără să mai asculte avalanșa de proteste și imputări ale bănuitului, intră în sala de așteptare, unde rămăsese Simionescu și celelalte două femei reținute după controlul medical.

— Cine este doamna Ileana Marinescu? întrebă el, după ce-și aruncă privirea pe unul dintre certificate.

— Eu sunt – răspunse una dintre ele cu timiditate, o femeie de aproximativ 30 de ani, nu prea înaltă, dar foarte bine proporționată.

Apostolescu îi examină fața ovală, încadrată de un păr negru ondulat și oprindu-și privirea pătrunzătoare asupra ochilor ei mari și luminoși, spuse:

— Doamnă, la controlul medical, s-a constatat atât faptul că sunteți însărcinată în luna a treia, cât și faptul că în urmă cu 24 de ore… ezită un moment, apoi continuă – vi s-a făcut o laminare în vederea efectuării unui chiuretaj. N-are niciun rost să negați aceste fapte – adăugă el când o văzu că vrea să protesteze –, ele sunt constatate în mod indubitabil. De altfel, vă atrag atenția că femeia care consimte la întreruperea cursului sarcinii, este pedepsită cu închisoare. În funcție de sinceritatea răspunsurilor dumneavoastră, vom putea aprecia situația în care vă găsiți.

— Vă spun tot ce doriți – zise ea speriată, în timp ce-și mușca cu nervozitate buzele cărnoase și frumos

arcuite.

După ce dădu toate datele biografice, Apostolescu întrebă:

— De unde-l cunoașteți pe doctorul Dârlogea?

— Îl cunosc de vreo zece ani, de când m-am măritat:

— V-a mai făcut întreruperi de sarcină?

— Da, de patru ori.

— I-ați recomandat cunoștințe de-ale dumneavoastră pentru întreruperi de sarcină?

— Da, câteva prietene.

— Ce sumă urma să-i plătiți pentru efectuarea chiuretajului?

După ce martora răspunse și la această întrebare, Apostolescu îi indică măsuța din încăpere și o rugă să scrie o declarație asupra celor discutate, precum și numele prietenelor care-și mai făcuseră întreruperi de sarcină la doctorul Dârlogea.

În timp ce Simionescu îi dădea hârtie de scris și îi oferi stiloul lui, Apostolescu trecu la interogarea celeilalte femei.

Cinci minute mai târziu era edificat. Martora era de asemenea însărcinată și venea pentru prima oară la doctorul Dârlogea, unde fusese trimisă de o colegă de serviciu, care și ea, la rândul ei, beneficiase în urmă cu două luni de serviciile acestui medic.

Când a doua martoră începu să-și scrie declarația.

Ileana Marinescu se apropie de el și îi înmânã coala de hârtie:

— Aveți declarația, domnule căpitan.

Apostolescu o parcurse repede și spuse:

— E în ordine, puteți pleca.

Femeia îl privi ezitând, apoi se decise să-l întrebe temătoare:

— Credeți că voi fi condamnată?

— Asta depinde de dumneavoastră, doamnă. Dacă peste șase luni, veți avea o naștere normală, vom sista urmărirea penală.

Pe când Simionescu conducea afară pe prima martoră, bucuroasă că a scăpat atât de ieftin, termină de scris și cealaltă.

Când Apostolescu și Simionescu intrară în cabinetul medical, îl văzură pe Capolide umplând un geamantan cu diverse instrumente și flacoane cu medicamente. În acest timp, procurorul Lupu își pregătea parafa pentru sigilat.

— Degeaba îmi sigilați instrumentele… începu Dârlogea cu un calm forțat.

— De ce credeți asta, domnule doctor? întrebă procurorul Lupu, în timp ce ținea tacticos un chibrit aprins sub batonul de ceară roșie.

— Pentru că toate instrumentele pe care le-ați luat, va trebui să mi le restituiți. Ele sunt instrumente obstetrice,

care nu pot lipsi din dotarea unui medic ginecolog…

— Chiar și hegarele [8] ? întrebă ironic medicul Capolide.

— Da, chiar și hegarele… răspunse pe același ton Dârlogea.

— Chiar și borcanul cu laminări? insistă Capolide, privindu-l strengărește pe sub pleoape.

— Borcanul pe care l-ați găsit îl am de mult timp… de pe vremea când avorturile nu erau prohibite…

— Asta ar însemna că n-ați mai umblat de mulți ani la borcan? îl ispiti Apostolescu.

— Exact! se grăbi el să muște din momeală.

— Trebuie să înțeleg că mai aveți și în altă parte o rezervă de laminări?

— Nu înțeleg! Ce vreți să spuneți? întrebă Dârlogea cu prudență.

— Ilenei Marinescu i-ați introdus ieri o laminare… De unde ați avut-o, dacă n-ați umblat la borcanul despre care vorbim? De altfel – continuă Apostolescu, văzând că răspunsul interpelatului întârzie, – coincidența face ca Ileana Marinescu să aibă și o sarcină de trei luni! Curios nu?

— Sunteți greșit informat! Într-adevăr, a trebuit să-i

---

[8] Dilatatoarele Hegar sunt dilatatoare utilizate pentru tratarea vaginismului, pentru a induce dilatația cervicală și pentru procedurile de implant penei gonflabile.

introduc doamnei Marinescu o laminare… acesta fiind singurul mijloc pentru a-i putea extirpa niște vegetații vaginale în scopul asigurării unei nașteri normale…

Procurorul Lupu căută privirea lui Apostolescu și, când în sfârșit o întâlni, își clătină capul întrebător. Când Apostolescu își închise ochii într-un gest afirmativ și arăta cele două mâini cu degetele resfirate, se decise:

— Domnule doctor Dârlogea – spuse el pe un ton sentențios –, în virtutea articolului 187 din Codul penal, vă arestez sub învinuirea că dețineți în mod ilicit instrumente speciale pentru întreruperea cursului sarcinii…

— Protestez!!! izbucni Dârlogea.

— Nu vă mai osteniți să protestați, deoarece avem până acum numele a zece femei cărora le-ați provocat avorturi în ultimele trei luni… Eu cred că mărturiile fostelor dumneavoastră paciente, în coroborare cu instrumentele găsite și confiscate, reprezintă suficiente probe pentru arestarea și trimiterea dumneavoastră în judecată – precizează Apostolescu.

Capitolul XXII
Logodnicul dispărutei

A doua zi dimineața, Apostolescu și Simionescu stăteau în biroul lor și îl așteptau pe Maier să le prezinte

rezultatul controlului efectuat în casa doctorului Dârlogea.

— Șefu' – începu Simionescu –, da' cu „coana Leanța" ce facem, predăm dosarul?

— Ce-ți trece prin cap?! Investigațiile sunt continuate conform planului pe care l-am întocmit. În momentul în care una dintre urmele cercetate de colegii noștri începe să dea rezultate, reluăm investigația. Deci, în paralel cu afacerea coletelor macabre, ne ocupăm și de dispariția studentei Viorica Panaitescu. Asta-i tot!

Simionescu strâmbă din nas nemulțumit, își aprinse tăcut o țigară și, după ce trase două fumuri, reluă:

— Tocmai începusem să verific relațiile Linei Gligorescu. Prin intermediul familiei Berbecaru, când ne-a căzut pe cap afacerea cu studenta asta… Nu-i mai bine ca eu să-mi văd de treaba pe care am început-o?…

Făcu din nou o scurtă pauză și văzând că Apostolescu nu spune nimic, continuă:

— Din lista pe care am alcătuit-o cu doamna Berbecaru, au mai rămas trei familii neverificate. De asemenea, trebuie să alcătuiesc o listă similară cu doamna Niculescu, dar n-am mai trecut pe acolo… Eu propun să-mi reiau această activitate. Ce părere ai?

— Nu, nu este necesar să te ocupi tu cu aceste verificări… Roagă-l pe maiorul Ciocârdel, din partea mea, să preia și această cercetare. Noi avem suficient de

lucru…

— Salut! spuse Maier intrând în birou și, după obiceiul lui, grăbindu-se să ia loc pe cel mai apropiat scaun.

— Ai găsit ceva?! se grăbi să-l întrebe Apostolescu.

— Pe dracu! exclamă el supărat. Până la ora zece seara am scormonit prin toate ungherele, de la demisol până în pod, fără să găsesc nimic din ceea ce te-ar fi interesat pe tine. De altfel, cred că nici nu ai sperat să găsesc ceva… Probabil că ai vrut numai să-ți bați joc de mine – adăugă el, în timp ce-și duse degetul arătător la obraz, într-un gest fără echivoc.

— Mă crezi în stare de așa ceva? răspunse Apostolescu privindu-l mustrător. E adevărat că nu m-am așteptat să găsești cadavrul fetei. Chiar dacă a omorât-o el, practic n-ar fi avut cum să-i păstreze corpul patru luni de zile în casă.

— Atunci, de ce ți s-a năzărit să mă pui să-l caut? Numai pentru că el este ultima persoană care a văzut fata în viață?

— Nu, Gelule! Nu din cauza asta, deoarece ultima persoană care a văzut-o în viață este ceva foarte relativ… Ultima persoană care a văzut-o în viață – în cazul că a fost într-adevăr ucisă – este criminalul! Eu am plecat însă de la ideea că o operație de întrerupere de sarcină, mai ales când aceasta este avansată, poate duce

la un accident fatal… de aceea am vrut să am o certitudine. Spune-mi, ai căutat bine?

— Poți să fii sigur! Nicăieri n-am găsit urme de ciment sau tencuială proaspătă și, de asemenea, nicio bucată de parchet n-a fost demontată de la locul ei în ultimii cinci ani. Am căutat peste tot trape sau ascunzători secrete, dar n-am găsit nimic; ceea ce înseamnă că, de fapt, nici nu există așa ceva.

— Pe sub cărbuni, te-ai uitat? întrebă Apostolescu, evitându-i privirea.

— Știai bine că, în mod obligatoriu, trebuie să-mi concentrez atenția asupra unei ascunzători atât de ideale… Crezi că ne-a fost ușor să mutăm, cu lopata câteva tone de cărbuni? întrebă el, încă mânios de munca de salahor pe care a trebuit s-o desfășoare. Dedesubt se afla ciment, așa cum ți-am mai spus. Neviolat. Mai mult, am scormonit în lada cu cenușă și apoi am mutat-o din loc. Sub ea era tot ciment vechi!

— Gelule, îmi pare rău că a trebuit să te pun s-o faci pe salahorul, dar n-am avut de ales! se mai scuză o dată Apostolescu.

Apoi, întorcându-se spre Simionescu, spuse:

— Continuăm ancheta, trecând la interogarea logodnicului dispărutei. Te rog să-l aduci pe Șerban Marinescu.

— Cu mine, mai ai vreo treabă? întrebă Maier.

— Nu, îți mulțumesc și te rog să nu fii supărat. Iar tu, Dane, când pleci, treci și pe la maiorul Ciocârdel și roagă-l să preia cercetarea afacerii Gligorescu.

*

O oră mai târziu, Simionescu intră în birou cu un tânăr de vreo 25 de ani. Pe care îl recomandă drept Șerban Marinescu.

Era de înălțimea lui Simionescu, dar, spre deosebire de detectiv, slab și cu umerii gârboviți. Avea fața frumoasă, aproape cu trăsături feminine. Părul blond, era pieptănat cu multă grijă, ceea ce indica, că acordă multă atenție oglinzii; același lucru rezultând și din pedanteria cu care era îmbrăcat.

Apostolescu îi arătă scaunul din fața biroului și-l invită să ia loc, în timp ce-i privea ochii, de un albastru spălăcit, care căutau spre el cu neliniște.

— Domnule Marinescu, după cum v-a informat și colegul meu, am reînceput anchetarea împrejurărilor în care a dispărut Viorica Panaitescu, logodnica dumneavoastră. În acest scop, vă rugăm să ne povestiți ce știți despre logodnica dumneavoastră.

— Am spus tot ce-am știu despre ea… acum câteva luni… Mai este nevoie să repet încă o dată? replică, ridicând nemulțumit tonul.

— Da. Este nevoie să repetați tot. Dar absolut tot ce știți despre logodnica dumneavoastră – ceru cu

hotărâre Apostolescu, în timp ce îl caracteriza: „Emotiv prin excelență și încearcă să-și ascundă timiditatea prin ridicări de ton”…

— Atunci, vă rog să mă întrebați – zise el, plecându-și privirea.

— De când o cunoașteți pe Viorica Panaitescu?

— Din anul II de facultate.

— Urma să vă căsătoriți, sau legătura dumneavoastră se limita la o prietenie?

— Hotărâsem să ne căsătorim în luna aprilie, de Paște…

— Știați că este însărcinată în luna a cincea?

— Știam că este însărcinată în luna a treia… Spun asta, deoarece Viorica a mai făcut un chiuretaj și în luna decembrie… așa că nu prea înțeleg cum a ajuns să aibă o sarcină atât de avansată… M-am gândit și ulterior la această neconcordanță și am ajuns la concluzia că în decembrie nu și-a făcut chiuretaj, ci numai injecții cu ovocilină, care, probabil n-au putut să-i întrerupă sarcina. Aceasta fiind singura explicație a stadiului în care se găsea…

— Cu toate acestea, logodnica dumneavoastră a susținut, în decembrie trecut, că și-a făcut chiuretaj?

— Da, așa este. Din această cauză am fost atât de surprins ulterior, când am aflat, de la doctorii Antonescu și Dârlogea că era în luna a cincea.

— În luna decembrie, când v-a spus că se duce să-și facă chiuretaj, n-ați însoțit-o?

— N-a vrut să mă ia cu ea, a spus că se duce cu o colegă a ei.

— V-a spus la ce doctor urma să meargă?

— Da, la doctorul Antonescu. De altfel, de când suntem împreună, numai la el se ducea când… când avea nevoie.

— Și a avut nevoie de multe ori în această perioadă?

— …De vreo trei ori – răspunse logodnicul, înroșindu-se la față și plecându-și ochii.

— Cum l-ați cunoscut pe doctorul Antonescu?

— După ce-a dispărut Viorica, când m-am dus să-l întreb dacă știe ceva despre ea…

— De unde știați unde locuiește?

— Trecând o dată cu Viorica prin fața casei sale, pe strada Polizu, mi-a arătat unde locuiește.

— Vă rog să reveniți la ziua de 26 februarie, când a dispărut logodnica dumneavoastră. Încercați să vă reamintiți tot ce s-a întâmplat în acea zi.

— E foarte simplu. În dimineața acelei zile nu ne-am văzut deloc, deoarece făceam practică la spitale diferite. Pe la ora două după amiază, terminând practica, m-am dus la cantină și am luat masa. Apoi m-am dus la cămin, unde am rămas până s-a întunecat. Când am ajuns la Viorica, pe la ora șase și jumătate, tocmai începuse să se

îmbrace…

— Vă rog să-mi descrieți îmbrăcămintea pe care a pus-o pe ea – ceru Apostolescu, în timp ce Simionescu, leoarcă de transpirație din cauza căldurii zăpușitoare, stenografia de zor, tamponându-și din când în când fruntea cu o batistă.

— O pereche de chiloți albi tetra. Un furou scurt cu multe dantele, o fustă…

— Vă rog să precizați culoarea furoului și dacă era din nailon sau milanez?

— Avea culoarea bleu și era din nailon.

— Descrieți și fusta, vă rog.

— Era dintr-o stofă de tergal, bej închis, iar bluza era făcută dintr-un poplin de culoarea cicoarei. Când am plecat, și-a luat palt…

— Un moment! Nu purta ciorapi și pantofi?

— Vă rog să mă iertați, am uitat. Și-a pus un portjartier alb, de care și-a prins o pereche de ciorapi de nailon… În picioare și-a tras o pereche de cizme negre de cauciuc… Pe cap avea o căciuliță tricotată, dintr-o lână maron… Paltonul era din stofă bleumarin.

— Purta poșetă?

— Da, avea o poșetă din piele, groasă, la fel cu gențile de vânător…

— Purta ceas, inele sau alte podoabe?

— Nu, n-avea ceas. Avea însă un inel de aur cu două

pietre, una albastră și una roz, iar la gât un lănțișor de aur, de care era agățată o rândunică ținând o inimioară în cioc.

— Mai puteți face și alte precizări cu privire la ținuta vestimentară?

— Nu, nu reținaltceva… spuse Marinescu ridicând din umeri.

— Știați că în ziua de 26 februarie urma să se ducă la doctor pentru a-și provoca un avort?

— Da, am știut.

— Discutase în prealabil cu doctorul Antonescu?

— Același lucru am întrebat-o și eu când m-a anunțat că se duce la doctor. Mi-a răspuns că fiind o clientă veche a doctorului Antonescu, n-are nevoie să se programeze…

— La ce oră ați ieșit cu logodnica dumneavoastră din casă?

— Cred că era șapte și jumătate… În tot cazul, pe la ora opt fără un sfert ne-am despărțit în piața Buzești, colț cu strada Polizu. Ea s-a dus spre doctor, iar eu am plecat spre spitalul Brâncovenesc, unde trebuia să intru de gardă la ora opt.

— De ce ați lăsat-o singură? Nu vă puteați învoi în seara aceea pentru a o însoți la doctor?

— N-a vrut ea s-o însoțesc. De altfel, niciodată n-a dorit s-o acompaniez când se ducea să-și facă chiuretaj.

Cred că era o superstiție – zise el ridicând din nou umerii.

— Dumneavoastră ați insistat să mergeți cu ea la doctor?

— Bineînțeles! Cât timp am condus-o, de la ea până la Buzești, i-am explicat că ar fi mai bine dacă aș merge și eu. Mi-a spus că n-are niciun rost să-mi pierd timpul deoarece ea merge cu colega noastră Nelly Naumescu, care o așteaptă în fața casei doctorului.

— Deci, ultima oară când ați văzut-o, a fost în ziua de 26 februarie, la ora opt fără un sfert, în piața Buzești. Așa-i?

În timp ce martorul dădu din cap afirmativ, Apostolescu îl servi cu o țigară. După ce Marinescu trase primul fum de țigară, începu să tușească zgomotos.

— E țigara prea tare? se interesă Apostolescu când văzu că s-a mai liniștit.

— Nu știu! Nu-mi dau seama, nu sunt fumător…

— Atunci de ce fumați? se miră Apostolescu.

— Ca să nu vă refuz… zise el plecând ochii rușinat.

— Ce s-a întâmplat în ziua de 27 februarie, după ce ați ieșit din gardă?

— Deîndată ce-am terminat garda, m-am dus la Viorica acasă, dar n-am găsit-o. Presupunând că a ieșit după cumpărături, am plecat la cămin și m-am culcat.

Pe la ora prânzului am trecut din nou pe la ea, cu intenția s-o iau la cantină, și abia atunci mi-am dat seama că de fapt n-a mai venit acasă de când ne-am despărțit, cu o seară mai înainte.

— Cum ați realizat această situație?

— Când încuiam ușa, eu ascundeam cheia sus pe rama ușii, iar ea, neajungând până acolo, o ascundea sub preșul de șters pantofii.

— Și la descuierea ușii, când n-o însoțeați dumneavoastră, cum proceda?

— Dacă sărea puțin, putea s-o dea jos și deschidea cu ea.

— Ce ați făcut când v-ați dat seama că nu s-a mai înapoiat acasă din seara precedentă?

— Am intrat în camera ei, am făcut focul și m-am întins puțin pe pat s-o aștept. După o jumătate de oră, tot întrebându-mă unde ar putea să fie, m-am dus la gazda ei care mi-a confirmat că în ziua aceea, nu o văzuse. Fiind ora mesei, m-am dus la cantină, cu speranța s-o găsesc acolo. Cât am stat la cantină, m-am tot interesat pe la colegii noștri, dar nu o văzuse nimeni. Apoi am trecut pe la alți colegi de-ai noștri și i-am întrebat dacă știu ceva despre Viorica. Rezultatul fiind negativ, m-am dus din nou s-o caut acasă la ea… Apoi, văzând că-i trecut de ora nouă și jumătate seara, am plecat la cămin.

A doua zi, constatând că tot nu s-a înapoiat, m-am dus la doctorul Antonescu și m-am interesat de logodnica mea. Acesta mi-a spus că nu i-a făcut chiuretajul deoarece avea o sarcină prea avansată și a trimis-o la doctorul Dârlogea, un coleg de-al lui. Așa am ajuns și la doctorul Dârlogea, care, după ce m-a pus să-mi descriu logodnica, și-a amintit de ea și mi-a spus că a refuzat să-i provoace avortul deoarece avea o sarcină prea avansată. Vă dați seama cât eram de dezorientat…

— Un moment! îl întrerupse Apostolescu. Ați mai avut și altă discuție cu doctorul Dârlogea?

— Da, a început să-mi reproșeze că este o rușine ca doi oameni care azi-mâine vor fi doctori, să dea dovadă de atâta ignoranță și să lase o sarcină să evolueze atât de mult. N-am avut chef să-i ascult logosul, și am plecat la spitalul unde făceam practică. Când am terminat, am trecut din nou pe la Viorica și văzând că tot nu a apărut, m-am dus la cămin, unde am discutat cu colegul meu de cameră, Săndulescu, care m-a sfătuit să anunț pe cineva din familia ei.

În aceeași după amiază am dat un telefon la Doina, sora Vioricăi, care locuiește la Vaslui, și a doua zi a venit cu soțul ei la București. După ce ne-am mai dus încă o dată acasă la Viorica, am plecat la poliție și am sesizat dispariția. Asta-i tot ce pot să vă spun – termină el.

— Am să vă rog să-mi faceți câteva precizări asupra

vieții particulare a Vioricăi. În cei aproape patru ani petrecuți împreună, ați avut impresia că a mai întreținut legături de ordin sentimental și cu altcineva?

Interlocutorul începu să se frământe în scaun, apoi înroșindu-se din nou, începu să vorbească cu ochii plecați.

— Da, a existat o astfel de situație… anul trecut, când am fost trimiși la practică în provincie…

— Continuați, vă rog – îl încurajă Apostolescu.

— Cu toată opoziția mea, a cerut să fie trimisă la Ploiești, unde era repartizat și un coleg de-al nostru pe care știam că-l plăcea. Când s-a înapoiat, după două luni, mi-a cerut să ne despărțim, deoarece avea intenția să se mărite cu colegul respectiv. Toate insistențele mele au fost zadarnice, hotărârea ei era luată. Când colegul meu de cameră m-a văzut atât de deprimat, mi-a cerut să-i spun ce-am. După ce i-am povestit totul, a discutat și el cu ea și a convins-o să reluăm legătura noastră. Chiar în ziua când ne-am împăcat, am hotărât ca în aprilie viitor să ne căsătorim și am anunțat evenimentul familiilor noastre.

— Știți dacă, după ce v-ați împăcat, s-a mai văzut cu acest coleg?

— Nu cred… adică nu știu! răspunse el după o scurtă șovăială.

— Cum se numește colegul la care v-ați referit?

— Mircea Pârjol.

— De fapt, dumneavoastră, cum vă explicați dispariția Vioricăi?

— Vă rog să mă credeți că m-am tot gândit la asta, dar nu am putut găsi nicio explicație.

— Mai știți vreun alt medic unde ar fi putut să se ducă după refuzul doctorului Dârlogea?

— Nu, nu cunosc.

— Vă vedeați în fiecare zi?

— Începând cu luna ianuarie, datorită faptului că făceam practică la spitale diferite și trebuia să ne pregătim pentru examene, ne vedeam mai rar. O dată la două zile.

— Domnule Marinescu, n-ar fi posibil ca Viorica, fiind refuzată de doctorul Dârlogea, să fi apelat pentru avort la vreunul dintre colegii dumneavoastră? insinuă Apostolescu.

— Nu, nu cred că ar fi avut curajul să se dea pe mâna unui student spuse el cu convingere.

— Domnule Marinescu, ținând seama de faptul că ați fost despărțit de Viorica în perioada de vară, când făcea practică la Ploiești, și având în vedere și faptul că sarcina a apărut cam în acel timp, nu v-ați gândit că copilul pe care-l aștepta ar fi putut să nu vă aparțină?

— Nu, nu m-am gândit!… Eu știam că este în luna a treia…

— Atunci, de ce n-ați lăsat copilul să trăiască? Doar erați hotărâți să vă căsătoriți, nu?

— Ea a decis să nu-l lase. Se temea să nu-și supere familia când o va vedea că apare la ofițerul stării civile cu burta la nas.

— Vă rog să-mi spuneți, unde poate fi găsit Mircea Pârjol?

*

— Ce părere ai, Dane? întrebă Apostolescu când rămaseră singuri.

— Eu reținem două aspecte: primul, această iubire de o vară cu Mircea Pârjol, și al doilea, de unde atâta influență la Săndulescu de-a reușit să-i împace atât de repede pe cei doi amorezi?

— Exact. Astea-s întrebările la care trebuie să răspundem. Începem cu domnul Pârjol. Așa că dă fuga și adu-l! zise Apostolescu, aprinzându-și gânditor o țigară.

Capitolul XXIII
Audierea lui Mircea Pârjol

Mircea Pârjol era un bărbat înalt, suplu, cu o figură interesantă, nasul mic, fruntea lată și ochii plini de vioiciune. Deși vremea era foarte călduroasă, purta un costum complet, dintr-o stofă gri, subțire, la care era

asortată o cravată din mătase naturală, iar în picioare, avea o pereche de pantofi-sandale.

Cum intră în birou și Simionescu îl prezentă lui Apostolescu, luă loc pe scaunul oferit și întrebă degajat, și nu fără ironie, cărui fapt datorește plăcerea de-a se afla la poliție?

Apostolescu trebui să-și mărturisească că nu-i displăcea, chiar deloc, figura inteligentă și deschisă a noului venit.

— Dumneavoastră, cărui fapt credeți că datorați plăcerea la care vă referiți? întrebă el zâmbind.

— De, știu eu?… Sunt multe posibilități… De exemplu, s-ar putea să vă intereseze metodele folosite de studenții de la Facultatea de Medicină pentru a-și lua cu bune rezultate examenele… sau, poate, părerea mea despre importanța cuceririi Cosmosului de către om… sau, și așa mai departe!

— Recunosc cu uimire că ați mers direct la țintă! zise Apostolescu amuzat. Într-adevăr, v-am invitat la noi pentru:… „și așa mai departe".

— Ce urmează acum? Să vă răspund imediat sau, poate, mai este cazul să faceți vreo mică localizare?…

— Cred că singura soluție ar fi să vă fac unele precizări, altfel… riscăm să ne lăsăm surprinși de sosirea secolului douăzeci și unu, bineînțeles, fără a fi depășit stadiul actual al interesantei noastre discuții. V-

am chemat – continuă Apostolescu, adoptând o mină serioasă – pentru a vă cere unele referințe despre colega dumneavoastră Viorica Panaitescu.

Pârjol îl privi un moment mirat, apoi, făcând o mișcare de resemnare cu capul, spuse:

— În măsura în care vă pot fi de folos, sunt la dispoziția dumneavoastră.

— De cât timp o cunoașteți pe Viorica Panaitescu?

— De vreo cinci ani, de când suntem colegi de facultate.

— Ce părere aveți despre ea?

— M-ați luat prin surprindere, n-am nicio părere! Am discutat cu ea o singură dată, acum un an și jumătate, când ne-am văzut pentru a-mi da niște notițe care-mi trebuiau la un examen. Ne-am întâlnit pe podul Elefterie pe la nouă seara și am discutat aproape o oră, până am ajuns în fața locuinței ei. Toată discuția noastră s-a rezumat numai la examenele pe care trebuia să le susținem în următoarele două săptămâni, așa că vedeți… nu mi-am format nicio opinie asupra ei.

— Nu i-ați făcut niciodată curte?

— Nu, deoarece știam că este încurcată cu un coleg de-al nostru, Șerban Marinescu, cu care urma să se căsătorească.

— Din câte știm, ați făcut practică împreună la Ploiești, oare în cele două luni nu v-ați văzut niciodată?

— Trebuie să vă fac două precizări: mai întâi, am făcut practică la două spitale diferite, și apoi eu sunt ploieștean… Vă dați seama că, fiind în orașul meu natal, am avut suficiente „obligații” pentru a nu mai fi tentat să mai contractez și altele.

— Cum explicați faptul că, după ce s-a întors de la practica făcută la Ploiești, i-a cerut lui Marinescu să nu se mai vadă cu ea, deoarece dorește să se căsătorească cu dumneavoastră? atacă repede Apostolescu.

— Am aflat despre treaba asta în decembrie trecut – răspunse Pârjol cu multă siguranță. Mai întâi am fost intrigat de felul în care a început să mă privească Șerban, mai exact, să mă evite… Apoi, am primit explicațiile cuvenite de la colegul nostru comun Săndulescu, care a venit la mine să-mi ceară s-o las în pace pe Viorica Panaitescu. Când i-am replicat că nu înțeleg ce vrea, a început să-mi spună că Viorica l-a anunțat pe Șerban că se va căsători cu mine. Vă puteți închipui ce mutră poate să facă un om care, cu un minut înainte, habar n-avea cât de aproape-i de fericire!… La început, am încercat să-l conving că poate n-a reținut bine numele fericitului viitor mire. Apoi, i-am explicat că la oficierea unei căsătorii – dacă nu s-a schimbat ceva între timp – se cere acordul ambelor părți, iar eu, ca reprezentant al părții mele, nu sunt dispus să mă căsătoresc cu ea… Dacă după reîncarnare am să-mi

schimb decizia, voi avea grijă să-l anunț din timp, bineînțeles cu condiția să știu în ce ființă îi va sălășlui sufletul, după ce-a trecut cu el prin purgatoriu.

Cred că Săndulescu este cel puțin cu un minut mai deștept decât mine, deoarece, când a văzut confuzia în care m-a azvârlit vestea lui, a izbucnit într-un hohot de râs. Când în sfârșit s-a mai potolit, a spus, îmi amintesc exact: „E grozavă, dom'le! Cum l-a dus de nas pe mocofan!"…

Până la urmă s-a hotărât să-mi explice că, după părerea lui Viorica – văzând probabil că până la terminarea școlii a mai rămas o jumătate de an, fără ca Șerban să ia vreo decizie – s-a hotărât să-l bage în viteză prin cea mai infailibilă metodă: gelozia.

Întrucât Săndulescu considera că cei doi amorezi țin mult unul la celălalt și ar fi bine să se căsătorească, m-a pus să-mi iau angajamentul că nu voi infirma zvonul cu privire la căsătoria noastră.

— Deși am fost totdeauna discret – atunci când nu deschideam gura să vorbesc! –, cu dumneavoastră am făcut o excepție – zise el, ridicându-și brațele într-un gest de scuză, voit ipocrit.

— Știți cumva ce-a făcut Săndulescu. După ce s-a explicat cu dumneavoastră?…

— Da, sigur că știu! M-am întâlnit a doua zi cu el și mi-a povestit toată tărășenia. De la mine s-a dus direct

la Viorica și i-a spus despre proiectul „nostru” de căsătorie. Astfel, a convins-o rapid să nu mai întindă ața și să se împace cu Șerban… că și-a atins scopul. Ca urmare, au sărbătorit toți trei evenimentul împăcării la un restaurant. Deci – trase concluzia Pârjol – se poate spune că din această afacere, au ieșit trei oameni fericiți și un năpăstuit. În categoria fericiților au intrat cei doi amorezi și Săndulescu, care a băut în seara precedentă, după cum se lăuda, o bursă întreagă a primilor doi. Năpăstuitul eram eu, deoarece până la oficierea căsătoriei lor, n-aveam voie să-i spun adevărul lui Șerban și, în consecință, trebuia să-i suport pe nedrept privirile pline de adversitate.

— Domnule Pârjol, ați putea să-l caracterizați, în câteva cuvinte, pe Șerban Marinescu?

— Desigur! E cel mai simplu lucru. Numai că sunt nevoit să vă dau un avertisment: punctu-mi forte nu în obiectivitate trebuie căutat. Deci, pentru a-mi reduce din subiectivitate, folosiți niște corective corespunzătoare. În câteva cuvinte – adăugă Pârjol meditativ – s-ar putea spune că este un om serios și onest. Cred că singura lui parte negativă constă în timiditate și lipsă de personalitate. Am impresia că dacă ar ridica cineva tonul la el, ar intra imediat sub masă.

— Cum ați ajuns la această concluzie?

— Faptul că a trimis la mine un intermediar să mă

roage să-i las iubita în pace, considerați că reprezintă o dovadă de bărbăție? spuse el, clătinându-și scârbit capul.

— Dumneavoastră, de exemplu, cum ați fi reacționat? îl întrebă Apostolescu amuzat.

— L-aș fi luat la palme pe Don-Juan-ul respectiv până ar fi priceput că iubita colegului trebuie respectată.

— Ei bine, nu toată lumea este atât de violentă ca dumneavoastră… Vedeți, mai există și oameni pașnici! îl mustră Apostolescu, în glumă, apoi continuă: Domnule Pârjol. Ce părere aveți despre dispariția Vioricăi Panaitescu?

— Vă mărturisesc că nu înțeleg nimic! Unii colegi susțineau că, refuzată de doctor, s-a dus să nască undeva la țară. Eu mă îndoiesc de veridicitatea unei astfel de ipoteze, din mai multe motive: primo, nu putea să plece atât de precipitat, încât să nu-l anunțe pe tatăl copilului; secundo, nu trebuia să plece cu patru luni înainte de naștere, și terțio, trebuia să găsească până acum un mod de a-și motiva absențele la facultate sau de a-și anunța familia.

— Deci, cum explicați această tăcere?

— Admit posibilitatea unui accident care i-a luat viața – spuse el cu tristețe. Apropo, vă rog să mă iertați dacă mă amestec în treburile dumneavoastră polițienești… S-a cercetat dacă printre cadavrele neidentificate

descoperite în lunile februarie și martie, n-ar fi putut să fie și cel al Viorică?

— Este primul lucru care se face atunci când se sesizează o dispariție… Dar, cu toate cercetările făcute, nu s-a putut descoperi nimic în această direcție – răspunse Apostolescu, clătinându-și capul îngândurat. Spuneți-mi, domnule Pârjol, – reluă Apostolescu –, n-ar fi oare posibil să fi apelat pentru avort la vreunul dintre colegii ei?

— Cred că puteți exclude această ipoteză din două motive: mai întâi, n-ar fi avut curajul să se dea pe mâna unui student care abia acum învață abecedarul, și apoi, admițând că a trecut peste această prudență elementară, mă îndoiesc că printre colegii noștri ar fi existat vreunul care să-și asume o astfel de răspundere.

— Bine, domnule Pârjol – zise Apostolescu, ridicându-se de pe scaun și întinzându-i mâna – vă mulțumim pentru bunăvoința cu care ne-ați răspuns.

*

— Șefu' – zise Simionescu după ce rămaseră singuri – să mă duc după Săndulescu?

— Nu, deocamdată, nu-i cazul. Depoziția domnului Pârjol a lămurit și succesul fulgerător pe care l-a avut misiunea de conciliere a lui Săndulescu. Mai degrabă, aș vrea să știu ce se ascunde în spatele Viorică Panaitescu… zise gânditor Apostolescu.

— Am înțeles! Mă duc s-o caut pe Nelly Naumescu, colega ei.

— Exact, Dane! Poftește-o pentru după amiază la noi.

Capitolul XXIV
Audierea lui Nelly Naumescu

Nelly Naumescu era o fată înaltă și voinică, chiar grăsuță. Avea un cap frumos, ochii negri și părul vopsit roșu închis. Știind că este o femeie frumoasă, nu scăpă ocazia să arunce o privire cuceritoare spre Apostolescu, iar atunci când luă loc pe scaunul oferit avu grijă, înainte de-a urma invitația, să-l tragă mai înapoi, spre centrul camerei, pentru a nu-l lipsi pe anchetator de posibilitatea de a-i admira picioarele.

— Domnișoară Naumescu, știind că ați fost colegă și prietenă apropiată cu Viorica Panaitescu, vă rugăm să ne spuneți tot ce știți despre ea…

— Vai, cu plăcere – îl întrerupse ea, cu o voce afectată, din care nu lipsea un accent ardelenesc. Desigur, mie Viorica îmi spunea tot ce făcea, ca de altfel și cu ei… Știți, n-aveam secrete una față de cealaltă…

— V-a spus că era însărcinată? o întrebă el, pentru a-i conteni volubilitatea.

— Desigur, încă din luna noiembrie. În luna decembrie și-a făcut niște injecții la doctorul Antonescu.

Dar fără succes… Apoi a tot amânat, până s-a decis să se ducă din nou la doctor… Asta se întâmpla pe la sfârșitul lunii februarie…

— Dacă sunteți amabilă, relatați-mi, vă rog, unde și ce-ați discutat cu Viorica în ziua de 26 februarie?

— M-am întâlnit cu ea la cursuri și, începând să sporovăim, ca de obicei, mi-a spus că s-a decis să se ducă în seara respectivă la doctorul ei pentru a-și provoca avortul…

— V-a cerut s-o însoțiți? întrebă din nou Apostolescu.

— Da, da' fără să insiste ca altădată…

— Ce vreți să spuneți?

— Că am însoțit-o de câteva ori în astfel de situații, de altfel, și ea pe mine – adăugă fără jenă –, așa că mi-am dat seama că apelează la mine mai mult formal, în virtutea unui obicei stabilit între noi. Deși aveam o treabă în ziua aceea, aș fi amânat-o dacă nu-mi dădeam seama că se poate lipsi de mine.

— Când ați fost audiată prima oară la poliție, n-ați declarat că cererea colegei dumneavoastră de-a o însoți era îndoielnică. De ce?

— Eram prea șocată de dispariția Vioricăi pentru a putea relata tot ce s-a întâmplat cu trei zile mai înainte. De altfel, nici n-am considerat că acest fapt are vreo semnificație – zise ea, zâmbind cu cochetărie.

— Dacă a renunțat la compania dumneavoastră,

înseamnă că conta pe altcineva… Nu bănuiți cine ar mai fi putut s-o însoțească în afară de dumneavoastră?

— Nu, nu-mi dau seama… zise ea, clătinându-și capul cu regret.

— Poate că apelat la altă colegă? încercă s-o ajute Apostolescu.

— Aș! Toate sunt niște cațe indiscrete. N-ar fi riscat Viorica să se ducă cu o oarecare la doctor, ca a doua zi să afle tot institutul că și-a făcut avort!

— Atunci, poate a însoțit-o vreun bărbat?

— Poate, da' care?

— N-avea pe nimeni mai apropiat?

— Numai pe mocofanul de Marinescu… Niciodată n-am înțeles ce-a găsit la lunganul ăsta insipid! Pe cât este de mare, pe atât este lipsit de personalitate… parcă-i o fecioară ieșită din pension. Și culmea-i că-l mai și iubea! adăugă ea revoltată.

— Cu alt bărbat n-a mai avut legături?

— Nu! Nici gând! Dacă ar mai fi existat cineva în viața ei, fără îndoială, mi-ar fi spus.

— Dar cu Mircea Pârjol, ce-a fost? Se spunea că urmau să se căsătorească, nu? o provocă Apostolescu.

— Aș! Era numai un joc pe care l-am pus la cale eu și Viorica, da' rezultatul a fost extraordinar. De unde, până la farsa pe care am montat-o, Șerban ocolea întotdeauna luarea unui angajament, după ce l-am

aiurit parcă era altul. Tot timpul se ținea după ea și-o ruga să-l prefere pe el… zise martora râzând satisfăcută.

— Credeți că o iubea sincer pe Viorica?

— Asta fără nicio îndoială! Era leșinat după ea.

— Când ați văzut-o pentru ultima oară?

— Dimineața, la cursuri.

— Când v-a spus că s-a decis să-și provoace avortul, v-a precizat la ce doctor urma să meargă?

— Nu, da' era firesc să se ducă la doctorul Antonescu, cu care se obișnuise. Știți, în astfel de chestii nu-i prea plăcut să schimbi doctorul.

— Vă rog să-mi spuneți în ce împrejurări ați aflat pentru prima dată de dispariția colegei dumneavoastră?

— Păi, stați să-mi amintesc… zise ea, concentrându-și gânditoare privirea pe poșeta de lac vernil, asortată cu rochia din mătase naturală, pe care o ținea pe genunchi!… Deci… sâmbătă am stat de vorbă… Duminică în cămin… Da! se decise ea. Luni dimineața a venit la mine o colegă să-mi spună că Șerban a întrebat-o dacă știe ceva despre Viorica. La început, n-am înțeles despre ce-i vorba și i-am replicat colegei mele că trebuia să-l sfătuiască să dea un anunț la rubrica „pierderi", unde să însereze: „Pierdut una bucată logodnică rog trimiteți poșeta – care-i amintire de familie – și păstrați restul…" Am renunțat însă la glumă când colega mea a

precizat că a plecat să-și facă un chiuretaj și de atunci n-a mai venit acasă. M-am gândit imediat, cum era și firesc în astfel de situații, la un accident fatal și am plecat să-l caut pe Șerban. Când l-am găsit, era foarte îngrijorat și mi-a repetat ce-mi spusese mai înainte colega mea. Așa am aflat despre dispariția Vioricăi.

— Am să vă rog să-mi spuneți ce-ați făcut în seara când Viorica s-a dus la doctor.

— Am fost cu prietenul meu la un restaurant.

— Și duminică?

— Deosebit de faptul că eram mahmură după cheful făcut cu o noapte înainte, afară era frig și urât așa că am preferat să stau la cămin și să citesc o carte.

— N-ați ieșit deloc? Nici chiar pentru a lua masa la cantină?

— Nu, n-am avut nevoie. Primisem cu o zi mai înainte, un pachet cu alimente de acasă, de la Arad. Și m-am „ocupat de el”… Știți, mama face niște cârnați și niște prăjituri, lux… spuse ea înghițind în sec.

Apostolescu asocie gestul cu formele pline ale interlocutoarei și, zâmbind discret, îi mulțumi pentru bunăvoința cu care-i răspunsese.

*

— Ai reținut poanta, Dane? întrebă Apostolescu când rămaseră numai ei.

— Da, șefu’! E tare… Să mă duc să-l aduc?

— Nu, să nu ne pripim. Du-te la spitalul Brâncovenesc și verifică-i activitatea din noaptea de 26 spre 27 februarie. E clar?

— Clar! răspunse Simionescu, salutându-l după obiceiul lui, cu două degete duse la frunte și părăsind grăbit birou.

Capitolul XXV
Șerban Marinescu este din nou Audiat

— Cum e, Dane? întrebă Apostolescu, intrând a doua zi în birou.

— Felicitări! Ai fler…

— Știu, Dane, așa-i, întotdeauna am fler, cu o singură excepție, din păcate esențială, când te-am luat colaborator… Dar, să lăsăm necazurile, spune-mi ce-ai făcut?

— Lasă, șefu', că știu eu… replică Simionescu pe același ton de glumă. Peste tot te plângi că-ți mănânc sufletul și, în realitate, o clipă nu mă lași să-l trag pe al meu…

— Dă-i drumul – ceru Apostolescu, privindu-l cu o severitate simulată.

— M-am dus la administrația spitalului și am controlat în registrul de evidență al personalului ce-a făcut „amicul" nostru în noaptea care ne interesa…

— Și, ce-a făcut? îl întrerupse nerăbdător Apostolescu?

— A intrat în spital la ora nouă și un sfert seara…

Apostolescu își țuguie buzele și scoase printre ele un șuierat ușor.

— Da' stai, că n-am terminat! M-am uitat în ce secție a făcut de gardă și care a fost medicul de serviciu. Aflându-i numele, inclusiv adresa – de la o asistentă frumușică, nevoie mare! – m-am dus acasă la domnul doctor, să-i cer niscaiva relații. Da' domnu' doctor era recalcitrant și n-a lipsit mult să mă trimită la plimbare, pe motiv că era trecut de ora nouă seara. Da' până la urmă, când s-a hotărât să aprindă lumina și să mă primească în vestibul, cine crezi că era domnu' doctor?

— Dacă ai să te decizi să-mi spui, poate am să aflu.

— Marian Gabrielescu!

— Cine mai e și ăsta?! zise Apostolescu privindu-l contrariat.

— Uvertura de la „Locomotiva".

— Care uvertură, mă?!

— Ăla mărunțelu' cu nasu' mare…

— Gavrilă, mă? Păi de ce nu spui așa! Ce mai face?

— S-a însurat, s-a îngrășat și are un „Trabant prăpădit… A, să nu uit, spunea că vrea să te vadă.

— În regulă, să-mi dai adresa lui. Acum, spune-mi ce-ai mai aflat?

— Marian și-a amintit perfect de noaptea care ne interesa pe noi, deoarece a fost singura în care a făcut de gardă în anul ăsta. Mi-a spus că, pe la ora unu noaptea, au avut tărăboi cu un accident de circulație și că, având nevoie de asistența lui Marinescu, doi felceri l-a căutat prin tot spitalul, da' fără spor… Abia pe la ora patru dimineața a apărut, când tărăboiul se terminase. De unde Marian era hotărât să-i facă raport, când l-a văzut așa de pricăjit, l-a lăsat în pace. Așa-s rugbiștii. Băieți buni – își încheie Simionescu raportul, dând aprobator din cap.

Apostolescu, fără să facă vreun comentariu, decise:

— Dănuț, ia du-te tu ușurel… și adu-l trăsnet pe domnul logodnic!

*

Jumătate de oră mai târziu, Șerban Marinescu, mai emoționat ca la prima sa vizită, se afla pe scaunul din fața biroului lui Apostolescu.

— Domnule Marinescu, v-am chemat pentru a vă ruga să ne relatați cum a decurs ultima dumneavoastră întâlnire cu Viorica Panaitescu. Da, știm că ne-ați mai povestit asta o dată, dar este necesar să vă repetați depoziția! Vă rog să vă limitați numai la cele petrecute după ce-ați ajuns la Viorica și până în momentul despărțirii – completă Apostolescu, pentru a-i para protestul pe care i-l citi în ochi.

Interlocutorul înghiți de câteva ori în sec, apoi, evitând privirea sfredelitoare a detectivului, începu să vorbească cu voce nesigură.

Când își termină relatarea, Apostolescu constată că nu s-a abătut cu nimic de la declarația anterioară.

— Domnule Marinescu, după ce v-ați despărțit de logodnica dumneavoastră în piața Buzești, la ora opt fără un sfert, ce-ați făcut? V-ați dus direct la spitalul Brâncovenesc?

— Da! veni răspunsul grăbit al chestionatului.

— Bine, acum vă rog să ne mai spuneți o dată ce-ați făcut a doua zi, după terminarea gărzii de la spital.

Parcă mai sigur pe el, Marinescu relată din nou, vechea declarație.

— Trebuie să vă mărturisesc că am o mare nedumerire… Știți, nu pricep de ce-ați colindat timp de două zile pe la toți colegii de facultate pentru a-i întreba dacă știu ceva despre logodnica dumneavoastră și ați neglijat-o pe Nelly Naumescu? Adică tocmai persoana care, în mod normal, ar fi trebuit să fie cel mai bine informată asupra celor petrecute, deoarece, din câte știați, urma s-o însoțească pe Viorica la doctor?

Marinescu rămase câteva clipe blocat, apoi se grăbi să răspundă cu convingere:

— Ba, m-am dus la ea… A fost unul dintre primele drumuri pe care le-am făcut când mi-am dat seama că

s-a petrecut ceva anormal… dar n-am găsit-o la cămin… probabil că era plecată la cantină.

— În ce zi ați fost la Nelly?

— Duminică, în ziua de 27 februarie.

— La ce oră?

— Păi, cred că era ora unu. Adică în timpul mesei…

— Și după ora unu, n-ați mai încercați s-o vedeți?

— Ba da, am mai trecut de vreo două ori pe la cămin, dar tot n-am găsit-o…

— În ziua la care vă referiți, Nelly Naumescu n-a ieșit deloc din cămin! De ce n-ați căutat-o? atacă tăios Apostolescu.

Interlocutorul, parcă înverzit la față. Începu să-și privească tăcut palmele strâns împreunate.

— Faptul că nu v-ați dus în primul rând la Nelly Naumescu, are o singură explicație -… Dumneavoastră ați știut că Viorica n-a fost însoțită de colega ei. Și cine ar fi putut să fie atât de bine informat, dacă nu cel care a însoțit-o în realitate? Adică dumneavoastră!

— Nu, nu-i adevărat! Eu am plecat la spital!… Încercă el să protesteze.

— Bine, atunci să revenim la povestea cu spitalul. Dacă v-ați despărțit de Viorica la ora opt fără un sfert, cum se explică faptul că ați ajuns la spital la ora nouă și un sfert?

— Troleibuzul 94 a mers încet… știți, era zăpadă mare

și a fost și un accident, de circulație… îngăimă el.

Apostolescu privi spre colaboratorul său și-i arătă telefonul.

Simionescu, fără să mai ceară alte explicații, își ridică chintalul de pe scaun, și se îndreptă spre dulapul de oțel, de unde reveni cu o carte de telefon. O puse pe biroul lui și, după ce răsfoi puțin, ridică receptorul telefonului și formă un număr. Când i se răspunse, începu să vorbească: „Alo! I.T.B.-ul? Dați-mi vă rog legătura cu serviciul de dispecerat… la telefon locotenentul de poliție Simionescu… Vă rugăm să ne spuneți cum s-a desfășurat traficul pe linia de troleibuze 94 în ziua de 26 februarie trecut. Între orele 19,30 și 21,00, pe porțiunea Piața Buzești – Piața Unirii… Da. Aștept".

În pauza care urmă, își scoase o țigară și o aprinse, apoi reluă dialogul:

— „Exact! 26 februarie… Deci, nicio perturbare în circulația liniei 94… Vă foarte mulțumesc… Alo! Alo! Iertați-mă. Mai am o întrebare. În cât timp parcurge troleibuzul 94 distanța Piața Buzești-Piața Unirii? Încă o dată vă mulțumesc!"

Simionescu privi spre Apostolescu și preciză cu indiferență:

— Traficul s-a desfășurat în condiții normale și conform itinerariului, distanța respectivă se acoperă în

nouă minute…

— Deci, ținând seama de precizarea făcută de I.T.B. – reîncepu Apostolescu – vă rugăm să ne relatați cum v-ați petrecut timpul în cele 90 de minute, minus cele 10 necesare pentru a ajunge la spital?!

Interogatul, fără să răspundă, continua să-și frământe palmele, în timp ce umerii săi și așa căzuți coborâră și mai mult.

— Vă atrag atenția că, dacă nu vă explicați, vă voi aresta sub învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu! preciză neîndurător Apostolescu.

— Am să vă spun totul… se decise cu vocea gâtuită. Recunosc că am fost cu Viorica la doctor…

— Nu așa! De la început! Adică după ce ați plecat de acasă împreună.

— Ne-am îndreptat spre piața Buzești și am mers pe strada Polizu, până la doctorul Antonescu…

— La ce oră ați ajuns la el.

— Cred că era opt fără un sfert. După aproximativ douăzeci de minute, ne-a primit și, consultând-o pe Viorica, a constatat că este însărcinată în luna a cincea. Ne-a spus că este o operație foarte dificilă și nu se bagă, dar ne poate recomanda unui prieten de-al său care este specialist în astfel de avorturi. Apoi, apropiindu-se de fereastră, ne-a arătat peste drum locuința doctorului Dârlogea. Viorica a consimțit să se ducă la el și doctorul

Antonescu i-a dat un telefon în prezența noastră și l-a anunțat că-i trimite o pacientă.

— Când am ajuns în fața locuinței doctorului Dârlogea, Viorica mi-a spus s-o aștept afară până discută cu medicul. Astfel, eu am rămas în stradă… După vreo zece minute, a ieșit fără palton și mi-a spus că s-a înțeles cu doctorul Dârlogea să-și facă avortul chiar în seara aceea. Am întrebat-o dacă n-ar fi bine să vin și eu, dar ea mi-a spus că nu e cazul să pierd câteva ore degeaba. La insistențele mele de-a o conduce acasă după chiuretaj, mi-a spus să vin pe la ora douăsprezece noaptea, când presupunea că va termina, și s-o aștept în stradă. Apoi ne-am sărutat și ea a intrat în casă, iar cu m-am dus la spital, unde am rămas până aproape de miezul nopții, când am plecat s-o aștept pe Viorica…

— Continuați – îl îndemnă Apostolescu – văzându-l că se oprește.

— Am stat în fața locuinței doctorului, până aproape de ora patru dimineața, când înghețat de frig, m-am înapoiat la spital.

— Nu ați fost îngrijorat, când ați văzut că nu apare?

— Nu, deloc. M-am gândit tot timpul că terminase operația înainte de venirea mea și a plecat singură.

— De ce n-ați trecut pe la ea pe acasă. Înainte de-a vă înapoia la spital?

— Știam că ușa de la intrarea blocului ei se închide

noaptea. Așa cum vă spuneam, m-am dus la spital și după ce-am terminat garda am trecut pe la Viorica, dar ușa era încuiată. Mi-am spus că o fi ieșit după cumpărături, și am plecat la cămin și m-am culcat.

— Când ați început să bănuiți că s-a întâmplat ceva?

— V-am mai spus, revenind de la cantină și fiind deja intrigat de absența Vioricăi, am observat cheia pusă pe tocul ușii și mi-am dat seama că, de când am încuiat eu ușa, cu o seară mai înainte, ea n-a mai venit acasă.

— Vă rog să-mi relatați ce-ați făcut din momentul când v-ați dat seama că logodnicei dumneavoastră i s-a întâmplat ceva.

— M-am dus imediat la doctorul Dârlogea și am sunat la ușă, dar nu mi-a răspuns nimeni, deși am insistat mai bine de o jumătate de oră. Atunci, m-am hotărât să-i cer sprijinul doctorului Antonescu. Acesta m-a primit, m-a ascultat și, tot atât de îngrijorat ca și mine, i-a dat un telefon doctorului Dârlogea. I-a spus că a venit la el logodnicul pacientei pe care i-o trimisese cu o seară înainte să-i ceară relații despre fată, deoarece aceasta nu s-a mai întors acasă.

Nu știu ce i-a răspuns doctorul Dârlogea, dar doctorul Antonescu a insistat să mă primească și, în sfârșit, a acceptat.

Când m-am înapoiat la locuința lui, m-a primit chiar doctorul Dârlogea, care mi-a povestit că a refuzat să-i

facă chiuretajul, deoarece avea o sarcină prea avansată și a dat-o afară. Eu i-am replicat că nu-i adevărat, pentru că am așteptat-o în stradă până a ieșit să-mi spună că rămâne pentru chiuretaj.

Doctorul Dârlogea s-a înfuriat și mi-a spus că știe el mai bine cum s-au petrecut lucrurile. El a susținut că i-a spus Viorică să aștepte, fără s-o consulte însă, deoarece avea niște musafiri, și abia mai târziu, după vreo jumătate de oră, când s-a ocupat de ea, și-a dat seama de nivelul sarcinii… și a luat-o la goană.

— Mai aveți ceva de adăugat? întrebă Apostolescu.

— Nu.

— Bine. Atunci vă rog să-mi spuneți, de ce ați ascuns toate acestea lucruri? întrebă inflexibil Apostolescu.

— Pentru că… pentru că…

Martorul mai făcu o încercare să vorbească, apoi bărbia începu să-i tremure și vârându-și fața între palme, începu să plângă cu hohote.

Apostolescu nu mai insistă și își aprinse o țigară. Privirea sa obosită întâlni ochii colaboratorului său, care căutau spre el întrebători, dar nu-i remarcă. Era prea preocupat de gândurile sale.

În sfârșit, Marinescu se mai liniști și la îndemnul lui Apostolescu, își continuă relatarea.

— Doctorul Dârlogea mi-a repetat la plecare că tot ce mi-a spus el corespunde adevărului. Adăugând că dacă

am să-i aduc pe cap poliția, care abia așteaptă să afle că la el se fac chiuretaje, va avea grijă să nu mai termin facultatea, deoarece are prieteni sus-puși. Din cauza asta am tăcut… zise el, izbucnind din nou în plâns.

Apostolescu făcu iar o pauză, pentru a-l lăsa să se liniștească, apoi îl întrebă:

— Cine v-a învățat să spuneți că nu-l cunoașteți și n-ați discutat niciodată cu doctorul Antonescu?

— Chiar doctorul Antonescu. Știți, când m-a trimis la doctorul Dârlogea, mi-a spus că după ce discut cu colegul lui, să vin înapoi să-i povestesc ce-am aflat. Când m-am întors la el și i-am relatat ce-am discutat cu doctorul Dârlogea, m-a rugat să nu-l bag la apă spunând că se ocupă de avorturi. Cu această ocazie, m-a învățat ce trebuie să declar la poliție. Acum ce se va întâmpla cu mine? întrebă el implorator.

— Tot ce știu este că puteți fi condamnat pentru mărturie mincinoasă. Deocamdată sunteți direct interesat în descoperirea misterului dispariției Vioricăi Panaitescu și comiterea oricărei indiscreții în legătură cu ce-ați discutat aici vă poate agrava situația. Acum puteți pleca – zise Apostolescu încheind discuția.

*

— Ce lașitate! zise scârbit Simionescu.

— Ce vrei, nu toți semenii noștri posedă atributele caracteristice speciei noastre. Omenia! Dănuț, știi care-i

mișcarea următoare?

— Da șefu'. Verificarea alibiului lui Dârlogea.

— Întocmai! Dă-i drumul și culege-i. Da' vezi, în așa fel încât să nu mai poată lua legătura între ei, până nu i-am audiat pe toți.

Capitolul XXVI
Martorii au ceva de spus

— Gata, șefu'. I-am adus… raportă o oră mai târziu Simionescu.

— Cum ai făcut, mă? se minună Apostolescu care, deși știa ce este în stare „găliganul" lui de colaborator când se punea pe treabă, i se păru că a fost mai operativ ca oricând.

— Aș putea să răspund simplu: „secret de fabricație", da' nu-s eu d-alde ăia… Simplu, șefu': am rugat trei băieți de la operativ să mă ajute și le-am dat adresele respective, extrase din declarațiile depuse la dosar, de-al patrulea, m-am ocupat eu. Asta-i tot!

— Și unde sunt acum?

— În patru birouri diferite, așteptând nerăbdători să-l cunoască pe detectivul Apostolescu, și mai cu seamă pe celebrul lui asistent, adică pe mine – răspunse Simionescu, în timp ce plin de trufie, se bătea cu palma pe pieptul lui lat.

— Mi-e teamă că martorii pe care mi i-ai adus, vor suferi o mare deziluzie – zise Apostolescu, privind trist pe fereastră. Voi fi nevoit să-i lipsesc de plăcerea de a-l cunoaște pe mult prea celebrul meu asistent…

— De ce? îl întrerupse îngrijorat Simionescu.

— Pentru că și-a luat nasul la purtare, și se consideră mai celebru decât celebrul său maestru – replică Apostolescu, întorcându-și privirea amuzată spre el. Hai, Dane, dă-le drumul câte unul, și pe măsură ce-i audiez, îi duci în birourile de unde i-ai luat și-i rogi să aștepte, poate avem nevoie de vreo confruntare. Executarea!

Primul martor se numea Ilie Siropeanu. Era un bărbat de aproximativ 45 de ani, statură potrivită, corpolent și roșcat, atât la față cât și la păr.

După ce îl pofti să ia loc, Apostolescu își începu interogatoriu, privindu-i ochii vioi de culoare deschisă.

— Domnul Siropeanu, ați declarat că în ziua de 26 februarie trecut, vă aflați în casa doctorului Dârlogea. E adevărat?

— Da, așa este.

— Vă rog să precizați, la ce oră ați intrat și până când ați stat la doctorul Dârlogea?

— Cu o aproximație de cel mult un sfert de oră, am sosit acolo la ora șapte seara și am plecat la ora unsprezece.

— Când ați ajuns acolo, pe cine ați mai găsit în casă?

— Numai pe doctorul Dârlogea.

— Și, când ați plecat, cine a rămas după dumneavoastră?

Martorul ezită un moment, apoi se decise:

— Când am plecat, doctorul Dârlogea a rămas singur.

— Deci, dumneavoastră ați stat cel mai mult acolo, nu?

— Da așa este.

— În cazul acesta, dumneavoastră îmi puteți relata tot ce s-a întâmplat acolo între orele șapte și unsprezece noaptea…

— Vă rog să rețineți că eu am stat în birou, care, fiind o încăpere excentrică față de restul apartamentului, nu permite o supraveghere a întregii locuințe…

— Nu vă impacientați, n-am să vă cer să-mi spuneți mai mult decât știți – îl liniști Apostolescu. De exemplu, ce-ați făcut în cele patru ore cât ați stat la doctorul Dârlogea?

— Am jucat table.

— Numai dumneavoastră și doctorul Dârlogea?

— Nu, între timp au mai venit câțiva prieteni…

— Vă rog să-i numiți.

— Au fost doctorul Morărescu, domnul George Tănăsescu și domnișoara Mina Călinescu…

— Vă rog să-mi spuneți, la ce oră a venit fiecare dintre

ei.

— Morărescu a venit imediat după mine, adică pe la șapte și jumătate, iar George și cu Mina, o jumătate de oră mai târziu, adică pe la opt…

— Cine a plecat primul?

— Mai întâi au plecat Mina și cu George, apoi eu și doctorul Morărescu.

— Cât timp ați stat acolo, a venit cineva să-l caute pe doctor?

— Da, imediat după ora opt a venit Aglaia să-i spună lui Dârlogea că-l caută o pacientă din partea doctorului Antonescu.

— Cine este Aglaia, menajera aceea bătrână care vorbește stricat românește?

— Nu, aia e Caty. Aglaia e asistenta medicală a doctorului.

— Să revenim la subiect. Ce-a făcut doctorul Dârlogea, după ce i s-a spus că are o pacientă?

— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că se întoarce repede, într-adevăr, după câteva minute a revenit și am continuat partida.

— A fost singura dată când a lipsit din cameră?

— Da.

— Deci, între orele șapte și unsprezece a lipsit din încăpere numai câteva minute?

— Da, așa este.

— În timp ce jucați table, telefonul a sunat de multe ori?

— Da, de câteva ori.

— Nu știți cine a fost?

— N-am reținut decât telefonul pe care l-a primit de la doctorul Antonescu. Deoarece după ce-a închis aparatul, ne-a spus că „Antonescu iar îmi trimite vreo pârlită fără parale".

— Când a primit acest telefon?

— Cu puțin înainte de a-l fi chemat Aglaia afară, adică tot în jurul orei opt.

— Dumneavoastră n-ați văzut cum arăta pacienta trimisă de doctorul Antonescu?

— Ba da – răspunse martorul. Când Dârlogea a ieșit din birou, a lăsat ușa întredeschisă, fapt care mi-a permis să-l văd discutând cu o tânără.

— Puteți s-o descrieți?

— Cred că n-avea mai mult de 25 de ani, părul castaniu, lăsat pe umeri, și era îmbrăcată cu o bluză maron și o fustă bej.

— Când ați plecat, la ora unsprezece, pacienta mai era în cabinet?

— N-am văzut-o – răspunse Siropeanu, cu o ezitare de o fracțiune de secundă, dar suficientă pentru a fi remarcată de Apostolescu.

— Îl cunoașteți de mult timp pe doctorul Dârlogea?

— Da, de peste douăzeci de ani. Știți, cândva am fost podgorean și via mea era alături de cea a doctorului Dârlogea, de aici și amiciția noastră pe care am continuat-o și după ce m-am mutat la București. Nu mă puteam lipsi de plăcerea de-a degusta din când în când un vin bun de Valea Călugărească.

— Doctorul Dârlogea mai are și acum via?

— Da, mai are vreo două hectare de livadă și vie…

— După ce ați plecat direct de la doctorul Dârlogea, unde v-ați dus?

— Am plecat direct acasă și m-am culcat, deoarece a doua zi trebuia să mă scol devreme.

— Locuiți singur?

— Da.

— V-ați întâlnit cu cineva după ce a-ți plecat de la doctorul Dârlogea?

— Nu, cu nimeni.

— Domnule Siropeanu. Sunt nevoit să întrerup audierea pentru scurt timp – zise Apostolescu, privindu-și ceasul, cu aerul unui om care și-a amintit de ceva. Vă rog să așteptați într-un birou alăturat până vă chem.

Simionescu, după ce-l conduse pe Siropeanu în alt birou, reveni însoțit de un bărbat de vreo 50 de ani, brunet, înalt și suplu.

Apostolescu începu:

— Domnule Morărescu, ce specialitate aveți?

— Sunt medic dermatolog.

— În ziua de 26 februarie ați fost în vizită la doctorul Dârlogea.

— Da, am fost.

— La ce oră ați sosit acolo și până când ați stat?

— Am ajuns pe la ora șapte și jumătate și am stat până la ora unsprezece.

— Pe cine ați găsit când ați sosit?

— Pe Siropeanu și pe Dârlogea.

— A mai venit cineva între timp?

— Da, au venit Tănăsescu și prietena lui, Mina.

— La ce oră?

— Pe la ora nouă – spuse martorul, parcă cu nesiguranță. Mai întâi a venit George și apoi Mina.

— Au plecat împreună?

— Nu, tot pe rând – se grăbi martorul, probabil dezorientat de precizarea cerută de anchetator. Știți, Mina este căsătorită și nu se poate afișa cu George – completă el.

— La ce oră au plecat?

— Mina pe la zece și jumătate, iar George un sfert de oră mai târziu.

— Cât timp ați stat acolo, l-a căutat cineva pe doctorul Dârlogea?

— Da, pe la opt a sunat telefonul și Dârlogea ne-a

spus că a vorbit cu doctorul Antonescu…

— A făcut vreun comentariu asupra acestei convorbiri?

— Da… zise martorul meditând puțin…

— S-a referit la faptul că Antonescu îi trimite o pacientă fără parale.

— După ce-a închis telefonul, ce-ați făcut?

— Am continuat să jucăm table.

— Probabil până la unsprezece, când ați plecat. Nu?

— Așa este.

— Nu v-a mai întrerupt nimeni partida?

— Ba da. Imediat după telefonul lui Antonescu, a venit o tinerică din partea acestuia.

— Ce-a făcut doctorul Dârlogea când a fost anunțat că are o pacientă?

— Ne-a rugat să nu jucăm fără el, că revine repede. Într-adevăr, după câteva minute, s-a înapoiat și am reluat partida.

— De unde știți că era tânără?

— Pentru că Dârlogea a lăsat deschisă ușa dintre birou, unde eram noi, și cabinet, unde a discutat cu fata.

— Cum arăta fata?

— Era de statură potrivită, subțirică și cu părul castaniu.

— Ați remarcat cum era îmbrăcată?

— Da, avea un palton bleumarin și purta o pereche de

cizme negre din cauciuc…

— Putea fi văzută și de către ceilalți musafiri?

— Nu cred… Cu excepția mea, toți ceilalți stăteau cu spatele la ușă.

— Cine a plecat ultimul de la domnul Dârlogea, dumneavoastră sau domnul Siropeanu?

— Am ieșit împreună.

— Când ați plecat de la doctorul Dârlogea, sunteți sigur că n-ați mai văzut-o pe fata pe care mi-ați descris-o; așteptând în cabinet sau în sala pacienților?

— Nu, n-am văzut-o! De ce să vorbesc cu păcat…

— Sunteți convins că ați plecat de la doctorul Dârlogea la ora unsprezece noaptea?

— Da… Adică, cred că era ora unsprezece…

După ce Apostolescu întrerupse audierea și-l rugă pe doctorul Morărescu să aștepte în alt birou, fu introdus martorul următor.

George Tănăsescu era un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu trăsături regulate și îmbrăcat cu gust.

După ce-l invită să ia loc, Apostolescu începu:

— Domnule Tănăsescu, ați declarat că în ziua de 26 februarie trecut, ați fost la doctorul Dârlogea, așa este? Vă rog să precizați ora venirii și ora plecării – reluă Apostolescu, văzând că martorul i-a confirmat răspunsul printr-o înclinare a capului.

— Am ajuns acolo pe la ora opt și jumătate și după

vreo două ore am plecat.

— Pe cine ați mai găsit când ați sosit acolo?

— Pe Dârlogea pe Siropeanu, pe Morărescu și pe doamna Călinescu.

— Cine a mai rămas, după ce-ați plecat dumneavoastră?

— Toți cei pe care i-am găsit și la venire – spuse el zâmbind și ridicând din umeri.

— Deci, începu să vorbească Apostolescu, parcă mai mult pentru el – dacă ați ajuns la opt și jumătate, înseamnă că erați acolo când a sosit pacienta trimisă de doctorul Antonescu… Dar, să nu greșesc… domnule locotenent – se adresă Apostolescu colaboratorului său care-l urmărea atent – la ce oră a declarat doctorul Dârlogea că i-a sosit pacienta… la nouă seara, nu?

— Întocmai, domnule căpitan, răspunse Simionescu, fără să clipească.

Martorul se grăbi să confirme și el că a fost de față la sosirea pacientei.

— Mda… zise Apostolescu sprijinindu-și palmele pe cristalul biroului, pentru a arăta că audierea e terminată. Ați auzit discuția pe care a purtat-o cu tânăra pacientă, domnule Tănăsescu?

— Nu. N-am fost atent – se scuză martorul cu prudență.

— Da' dacă a lipsit mult, trebuie să știți…

— Bineînțeles, fiind vorba de o partidă de table, trebuia să-i remarc lipsa… N-a lipsit decât câteva minute.

Apostolescu satisfăcut de răspunsurile primite, îl rugă să mai aștepte puțin în alt birou și Simionescu introduse ultimul martor.

Doamna Mina Călinescu, avea până în 30 de ani, era de statură potrivită, dar bine proporționată, părul blond și ochii mari și albaștri. Deși nu se putea spune că este o frumusețe, putea să intre în această categorie datorită feminității și gustului cu care era îmbrăcată.

Când receptă invitația de-a lua loc pe scaun, avu grijă să nu-l lipsească pe anchetator de posibilitatea de a-i admira genunchii rotunzi și picioarele lungi și frumoase.

Apostolescu reuși să-și disimuleze zâmbetul ironic care-i încrețise colțul buzelor și începu interogarea martorei. Câteva minute mai târziu, era edificat asupra celor ce susținea martora și trecu la întrebările de control.

— Deci, doamnă Călinescu, spuneți că atunci când ați venit la domnul Dârlogea, pe la ora opt și jumătate, în afară de gazdă ați mai găsit acolo pe domnii Siropeanu, Morărescu și Tănăsescu. Așa este?

— Exact! aprobă martora, nu fără a arunca un zâmbet cuceritor în spate, spre Simionescu.

— Când ați plecat, la ora zece și jumătate, cine dintre musafiri v-a însoțit?

— Domnul Tănăsescu, un bărbat deosebit de amabil – completă ea.

— Sunteți sigură că n-ați plecat mai devreme de la doctorul Dârlogea?

— Bineînțeles! Știu asta, deoarece mi-am controlat tot timpul ceasul pentru a nu întârzia la serialul de sâmbătă seara de la televizor.

— Dacă într-adevăr n-ați plecat mai devreme – spuse neîncrezător Apostolescu – înseamnă că ați fost de față când a intrat Caty, menajera, să-l anunțe pe doctor că soția lui nu se simte bine?

— Sigur că am fost de față… dar nu-și mai termină fraza. Intuiția-i de femeie îi spuse că a fost păcălită și își mușcă buzele cu necaz.

Apostolescu, după ce trecuse în revistă întregul lanț de martori care-l ocroteau pe Dârlogea, își dădu seama că în fața sa se afla veriga cea mai slabă și se hotărî să profite de această constatare.

— Doamnă Călinescu, sunteți căsătorită? începu Apostolescu, arătând spre verigheta interlocutoarei sale.

— Da – răspunse ea, în timp ce-și lua angajamentul să nu se mai lase trasă pe sfoară de înfumuratul care stătea în dosul biroului, chiar dacă avea ochii verzi – culoare

pentru care făcea întotdeauna o pasiune instantanee.

— Ce profesie are?

— Este avocat.

— Are muncă de teren?

— Nu! răspunse ea agasată că nu pricepea unde vrea să ajungă posesorul ispititorilor ochi.

— Atunci, cum se explică că puteți veni atât de târziu acasă?

Femeia rămase câteva clipe deconcertată, apoi găsi răspunsul.

— În seara în care am fost în vizită la domnul doctor Dârlogea, știam că s-a dus să vadă un film… pe care eu îl văzusem înainte.

— Ce film?… A, bun film! Mi-a plăcut în mod deosebit… și dumneavoastră, nu? zise el înclinându-și capul admirativ, după ce i se făcu precizarea cerută.

— Este unul din cele mai bune filme din ultimii ani – răspunse ea cu entuziasm.

— Ce-ar fi dacă am cere și părerea soțului dumneavoastră? întrebă el, în timp ce o privea surâzător. Ce număr de telefon are?

— Nu înțeleg! Ce amestec are soțul meu… De ce să-i dați telefon?! Eu am fost chemată ca martoră, am spus ce-am avut de spus și gata!… se repezi ea enervată de-a binelea.

— Tocmai, doamnă, asta și este problema! Ați fost

chemată pentru a ajuta justiția, iar dumneavoastră, de când ați intrat în această încăpere, n-ați făcut altceva decât să ascundeți realitatea.

— Nu-i adevărat!

— Într-adevăr, nu-i nimic adevărat în ce-ați spus până acum! replică tăios Apostolescu. În ziua de 26 februarie, n-ați fost în casa doctorului Dârlogea. Vreți să fiți sinceră, sau mă obligați să-l invit și pe soțul dumneavoastră aici? Presupun că în calitatea sa de avocat, știe care sunt consecințele unei mărturii mincinoase.

— Da' de unde știți că n-am fost?… reuși ea să îngaime, speriată de întorsătura pe care o luase discuția.

— Asta-i profesia mea, doamnă, să scot adevărul din minciună! Dacă nu vă hotărâți să spuneți adevărul, putem aștepta până vă decideți, eu am timp berechet… doar de asta mă aflu aici. De exemplu, am intenția să vă chestionez asupra tratației care vi s-a făcut, respectiv a ordinii și felurilor cu care ați fost servită. Credeți că veți putea da răspunsuri corecte? întrebă el, nu fără ironie.

Interlocutoarea își plecă ochii ei mari și albaștri și începu să-și frământe mâinile cu nervozitate, în timp ce pe derma imaculată a obrazului începură să apară broboane de transpirație.

— Încă o precizare – adăugă Apostolescu –, dacă reveniți din proprie inițiativă asupra declarației

dumneavoastră, nu veți mai fi urmărită pentru mărturie mincinoasă, care se pedepsește cu închisoare!

— Vă spun tot ce doriți! se decise ea, ridicându-și tulburată privirea spre anchetator.

— În ziua de 26 februarie, ați fost sau nu în casa doctorului Dârlogea?

— N-am fost – răspunse ea.

— Cine v-a îndemnat să susțineți contrariul?

— Doctorul Dârlogea. În ziua de 27 februarie mi-a dat telefon și mi-a spus că i s-a făcut o înscenare că ar fi făcut chiuretaj unei femei și că singura lui șansă este mărturia mea și a lui George că ne-am fi aflat la el în seara zilei precedente. Suntem buni prieteni și n-am putut să-l refuz – se scuză ea, uitându-se rugător spre detectiv.

— După ce-ați dat la poliție declarația cerută de doctorul Dârlogea, v-ați mai văzut cu el?

— Da, l-am mai vizitat de câteva ori, bineînțeles cu Georgică – se grăbi ea să completeze, probabil pentru a nu-l lăsa pe anchetator să-și închipuie că ar exista ceva între ea și doctor.

— Cu ocazia acestor vizite, nu v-a explicat ce s-a întâmplat cu studenta dispărută?

— Ba da! Ne-a spus că a venit o studentă să-și facă un avort, și că a refuzat-o. Aproape că și uitase de ea când s-a trezit pe cap cu logodnicul fetei și apoi cu poliția, care-i cereau să le spună ce s-a întâmplat cu fata. Pentru

a nu mai fi plictisit de poliție, care abia aștepta să-l prindă că face avorturi, a apelat și la noi pentru a întări mărturia domnilor Siropeanu și Morărescu.

— Credeți că domnii Siropeanu și Morărescu au fost într-adevăr în casă în noaptea aceea?

— Da, au fost în mod sigur. Mi-am dat seama din discuțiile lor.

— Domnule locotenent –, se adresă Apostolescu colaboratorului său – adu-l pe domnul Tănăsescu.

Cum a intrat în birou, Mina îi comunică că a revenit asupra declarației date, iar Tănăsescu, fără să mai opună vreo rezistență, i se ralie și făcu o depoziție similară cu a doamnei Călinescu.

Când Simionescu reveni în birou, după ce-i conduse pe cei doi martori în altă încăpere pentru a-și scrie noile declarații, spuse:

— Pe doi i-am „curățat", da' ce facem, cu ceilalți doi? S-ar părea că sunt siguri pe ceea ce susțin!

— Și totuși, unul dintre ei a comis o greșeală – zise convins Apostolescu. Adu-l pe Siropeanu.

— Domnule Siropeanu – începu Apostolescu, după ce acesta fu introdus în birou –, mai întâi trebuie să vă spun că alibiul doctorului Dârlogea nu mai are decât doi apărători: dumneavoastră și doctorul Morărescu.

— Ce vreți să spuneți? întrebă surprins Siropeanu.

— Ceea ce știți și dumneavoastră, că Mina Călinescu

și George Tănăsescu n-au fost în locuința doctorului Dârlogea în seara zilei de 26 februarie! În concluzie, rezultă că sunteți martor mincinos și va trebui să suportați rigorile legii…

— Nu-i adevărat! izbucni martorul cu indignare. Eu am fost la doctorul Dârlogea în seara aceea…

— S-ar putea, da' n-ați spus tot adevărul! îl întrerupse Apostolescu. Vă atrag atenția că, susținându-vă în continuare declarația pe care ați dat-o acum patru luni, riscați să fiți considerat complice la un omor.

— Ceea ce am declarat, corespunde realității! se îndârji Siropeanu.

— Aveți dreptate, sinceritatea dumneavoastră rezultă clar din faptul că ați citat ca prezenți pe doamna Călinescu și domnul Tănăsescu – îl ironiză Apostolescu.

Martorul își coborî privirea spre parchet și tăcu.

— Domnule Siropeanu, am ajuns la concluzia că, prin poziția pe care ați avut-o în biroul doctorului Dârlogea când jucați table, n-ați fi putut să vedeți pe pacienta dispărută. Atunci, cum explicați că ne-ați descris-o atât de bine?

— Nu-i adevărat! Am văzut-o! Dovada e că v-am și descris-o…

— Într-adevăr, domnule Siropeanu, ați văzut-o, dar nu când ea a venit… ci când dumneavoastră ați plecat.

— De unde știți? întrebă el surprins.

— Ați văzut-o fără palton și ne-ați descris-o ca atare! Întrucât ea era îmbrăcată cu pantalonul atunci când a discutat cu doctorul Dârlogea, vă rog să-mi spuneți când ați văzut-o în fustă și bluză? Doar ați susținut că doctorul Dârlogea a expediat-o imediat.

— Aveți dreptate – cedă Siropeanu –, am văzut-o când am plecat.

— Vă cer să relatați tot ce s-a întâmplat – ceru Apostolescu.

— Ceea ce v-am spus până la venirea studentei este adevărat. Jucam table cu doctorul Dârlogea și Morărescu, când a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu. Doctorul Dârlogea s-a dus și a discutat cu ea, apoi, când a revenit, ne-a spus că în seara aceea trebuie să facă un avort. Am continuat să jucăm până am terminat partida pe care o începusem, apoi eu și doctorul Morărescu am plecat.

— La ce oră?

— Cred că era ora nouă.

— Bine, continuați!

— Când am plecat, am văzut fata citind o revistă în sala de așteptare. După două zile, Dârlogea mi-a dat un telefon și m-a rugat să spun, dacă voi fi întrebat, că am stat la el până la ora unsprezece și că pacienta a plecat imediat. Asta este tot ce știu.

— În discuțiile ulterioare, nu v-a spus ce s-a întâmplat

cu pacienta pe care ați lăsat-o acolo?

— Ba da. Mi-a spus că, după plecarea noastră, a consultat-o și, constatând că are o sarcină prea avansată, a refuzat s-o mai chiureteze.

— Introdu-l pe domnul Morărescu – îi ceru Apostolescu lui Simionescu.

— E posibil, să mă ții atâta timp aici?! începu martorul, deîndată ce intră în birou.

— Din vina dumneavoastră, pentru că ați ascuns adevărul! i-o tăie Apostolescu.

În următoarele două minute și rezistența acestuia fu înfrântă, iar declarația pe care o făcu nu se deosebi de a lui Siropeanu.

— După părerea dumneavoastră, i-a făcut sau nu chiuretaj fetei? întrebă Apostolescu.

Siropeanu se mulțumi să ridice din umeri, iar doctorul Morărescu își exprimă îndoiala.

— Nu cred. Știți, la o sarcină atât de avansată, se aplică o anestezie generală, prin kelen[9], care trebuie supravegheată în permanență… deci ar fi avut nevoie de un medic anestezist, și nu văd de unde putea să-l ia la o oră atât de târzie.

— Spuneați că era ajutat de o soră, poate s-a ocupat ea de anestezie?

---

[9] Anestezic local pe bază de clorură de etil.

— Nu este posibil. Deosebit de faptul că i-ar fi trebuit o pregătire specială, pe care n-avea de unde s-o aibă, n-ar fi avut nici timpul material necesar, deoarece era obligată să stea în permanență lângă medicul operator, pentru a-i da la mână instrumentele de care acesta avea nevoie.

— Dumneavoastră ce părere aveți? se adresă Apostolescu lui Siropeanu.

— Eu, personal, mă îndoiesc că o studentă ar fi putut să aibă suma pe care putea s-o pretindă Dârlogea pentru o operație atât de grea. Din câte știu eu, nu era deloc sentimental în astfel de chestii… De aceea, nu m-am îndoit nicio clipă că într-adevăr a pus-o pe goană – răspunse martorul sigur pe ceea ce susținuse.

— Când ați plecat, sora Aglaia era în cabinetul doctorului?

Cei doi martori se uitară întrebători unul la celălalt, și Siropeanu răspunse:

— După ce l-a chemat pe Dârlogea, să discute cu studenta, n-am mai văzut-o.

— Ce părere aveți, domnule doctor? se adresă Apostolescu lui Morărescu.

— Nici eu n-am văzut-o… probabil că, după introducerea fetei, a plecat la ea acasă.

— Domnule doctor – zise Apostolescu, privindu-l cu atenție pe Morărescu – dumneavoastră nu l-ați ajutat

niciodată pe Dârlogea la avorturile pe care le făcea?

— Niciodată! Sunt dermatolog și de la mine până la un ginecolog e drum lung. Dacă cumva aveți de gând să-l căutați pe doctorul care, eventual, l-a asistat în noaptea aceea, mi-aș permite să vă fac o recomandare.

— Vă rog – îi invită Apostolescu.

— Pe mine să mă excludeți din cercul bănuiților, deoarece în noaptea de 26 spre 27 februarie, am operat la spitalul Colentina. Între orele 22 și 4 dimineața, un bărbat care avea o arsură a pielii de 70 la sută – precizează Morărescu cu o ironie nedisimulată.

— Am să încerc să nu uit precizarea dumneavoastră, desigur, în măsura în care voi putea – răspunse Apostolescu pe același ton, și continuă: Mi-ați vorbit despre sora care-l ajuta pe doctorul Dârlogea, puteți să-mi spuneți cum se numește?

— Aglaia Negulescu – precizează Siropeanu.

Apostolescu rămase un moment gânditor, apoi începu să-și răsfoiască grăbit carnețelul de notițe. După ce se opri la o anumită filă și o citi, fără nici un alt comentariu, detectivul trecu la întrebarea următoare:

— S-ar părea că veneați foarte des în casa doctorului Dârlogea, nu?

Cei doi martori răspunseră afirmativ.

— Pe linia precizării făcute de domnul Morărescu, în legătură cu obligativitatea prezenței unui medic

anestezist, puteți să-mi spuneți cu ce doctor colabora Dârlogea?

Ambii martori răspunseră că, din câte știau ei, colabora numai cu doctorul Mircea Barbu, care locuia în apropiere.

Când cei doi anchetatori rămaseră singuri, Simionescu spuse:

— Parcă s-a mai făcut lumină în sat, șefu'!

— S-a… răspunse Apostolescu, zâmbind satisfăcut și obosit în același timp.

— Și acum, încotro?

— Mai întâi să ne culcăm – zise Apostolescu privindu-și ceasul – e trecut de ora zece. Pentru mâine, trimite pe cineva să verifice alibiul doctorului Morărescu, iar tu mi-o aduci pe femeia care suferea de reumatism…

Capitolul XXVII
Sora Aglaia

Într-adevăr, Apostolescu nu se înșelase. Femeia pe care o introduse a doua zi Simionescu în birou nu-i era necunoscută.

— Dumneavoastră sunteți asistenta medicală a doctorului Dârlogea? o întrebă Apostolescu, după ce așteptă să ia loc pe scaunul oferit.

— Nu sunt chiar asistenta dânsului, dar îl ajut de multe ori.

— Ce înseamnă de multe ori? Mai lucrează și cu altă soră medicală?

— Nu – recunoscu ea.

— De ce la prima noastră întâlnire ne-ați indus în eroare spunând că ați venit la doctorul Dârlogea numai pentru a urma un tratament antireumatic?

— N-am diplomă de soră și m-am temut să n-am complicații cu dumneavoastră.

— În seara zilei de 26 februarie, când a venit studenta trimisă de doctorul Antonescu, erați în locuința doctorului Dârlogea?

— Da, eu am primit-o. A venit pe la ora opt.

— Ce s-a întâmplat după ce ați introdus-o în casă?

— L-am anunțat pe domnul doctor, care juca table în biroul dânsului cu niște prieteni.

— Vă rog să-i numiți pe acești prieteni.

— Domnii Siropeanu și Morărescu.

— Domnul Tănăsescu și doamna Călinescu nu erau acolo?

— Nu. Am aflat că dânșii au venit după ce-am plecat eu.

— Deci, l-ați anunțat pe doctorul Dârlogea. Și?…

— A discutat cu dânsa câteva minute în cabinet, apoi fata a plecat supărată. După ce am închis ușa în urma ei,

m-am dus să mă schimb și am plecat acasă.

— La ce oră?

— Cred că era opt și jumătate.

— V-ați dus direct acasă?

— Nu, am mai zăbovit vreo oră prin oraș după cumpărături.

— Când ați introdus-o pe studentă în cabinetul doctorului era îmbrăcată cu paltonul?

— Da, un palton bleumarin.

— Sunteți sigură că n-ați plecat mai târziu de opt și jumătate din casa doctorului Dârlogea?

— Bineînțeles – răspunse interlocutoarea cu convingere.

— A doua zi, duminică, v-ați înapoiat la doctorul Dârlogea?

— Da, ca de obicei.

— La ce oră?

— La ora opt dimineața.

— Ați observat în cabinet vreo dezordine sau ceva care să vă indice că a umblat cineva la instrumente după plecarea dumneavoastră?

— Nu. Am găsit totul așa cum am lăsat. N-a umblat nimeni în cabinet după plecarea mea.

— Când avea nevoie de un doctor anestezist, la cine apela?

Martora îl privi mai întâi surprinsă, apoi spuse

ezitând:

— La doctorul Mircea Barbu, un vecin de-al nostru.

— Vă mulțumesc, puteți pleca.

*

— În afara faptului că am prins câțiva martori cu fofârlica, ne aflăm ca la începutul anchetei – zise supărat Simionescu, când rămaseră singuri.

— Așa s-ar părea! răspunse Apostolescu, ridicându-se brusc de pe scaunul său și începând să se plimbe gânditor prin birou.

Simionescu, cunoscându-i obiceiurile, se abținu să-i întrerupă meditația.

După aproape un sfert de oră, când Simionescu începu să simtă că îl dor ochii tot urmărind cursele lui Apostolescu prin birou, ultimul se opri și exclamă:

— Și totuși suntem pe drumul bun!

Simionescu rămase în așteptare.

— De ce s-a ostenit că-și creeze un alibi prin tocmirea unor martori mincinoși, dacă n-avea nicio legătură cu dispariția studentei?

— Pentru a nu fi acuzat că face întreruperi ilegale de sarcini…

— Nu-i adevărat! Nu de asta s-a temut! Ținând seama de profesia lui, nu se poate să nu fi cunoscut și legislația respectivă… Și, cum nu a fost găsit în flagrant delict, n-avea de ce să-i fie frică de noi… Și totuși și-a luat măsuri

de precauție!

— Poate n-a cunoscut legislația…

— Și apoi – continuă Apostolescu, fără să țină seama de întrerupere – de ce la prima percheziție făcută imediat după dispariția fetei, nu s-a găsit niciun material compromițător? Unde se aflau instrumentele pe care le-am găsit acum trei zile? Îți spun eu. Le dosise! De ce s-a temut atunci, dosindu-le, iar acum le-a lăsat la îndemâna primului venit? Răspunde, Dane!

— Pentru că i-a fost frică să nu se facă o asociere între dispariția studentei și prezența instrumentelor de provocat avortul…

— Asta-i în subsidiar! îl întrerupse Apostolescu. Ceea ce-i important este cum a ajuns să se gândească la posibilitatea unei descinderi din partea autorităților, netam-nesam? Răspunsul este unul singur: el a ucis fata și dându-și seama că dispariția ei va atrage după sine o descindere, și-a luat din timp măsurile necesare de acoperire!

— Crezi că a putut provoca singur avortul? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Nu, Dane. A avut ajutoare. Unul dintre ele a fost adineauri în biroul nostru…

— Poftim? întrebă surprins Simionescu.

— Ne-a mințit! Declarația ei susține varianta lui Dârlogea și contravine noii declarații date de logodnicul

fetei. Sora Aglaia susține că fata a plecat îmbrăcată cu paltonul și ea a încuiat ușa în urma acesteia. Ia vezi ce spune Marinescu, logodnicul fetei?

— Marinescu declară că „… După vreo zece minute a ieșit fără palton și mi-a spus că s-a înțeles cu doctorul Dârlogea să-și facă avortul chiar în seara aceea" – câtă Simionescu din carnețelul lui.

— Deci neconcordanța declarațiilor este evidentă. Mai adaugă faptul că atât ea cât și doctorul Dârlogea susțin că au condus fata până la ieșire și îți vei de seama că ambii se întrec în minciuni.

— Într-adevăr, șefu' – aprobă Simionescu. Da' de ce n-ai demascat-o?

— Avem tot timpul. Lasă să rămână cu impresia că am crezut-o. După ce s-a liniștit, o vom interoga din nou. Până atunci continuăm cercetările și în alte direcții. Pe doctorul Mircea Barbu l-ai chemat?

— L-am rugat pe, maiorul Nazarie să se ocupe cu convocarea lui. Să vedem ce a făcut – zise Simionescu ridicând receptorul și formând un număr.

După ce schimbă câteva cuvinte cu interlocutorul său. Închise telefonul spunând:

— A venit și-l trimite imediat la noi.

Capitolul XXVIII
Doctorul Mircea Barbu

Doctorul Mircea Barbu era un bărbat înalt, cu alură de sportiv, și nu părea să aibă mai mult de 40 de ani. Capul cu trăsături frumoase, aproape feminine, fruntea înaltă și ochii căprui, inteligenți.

După ce făcură cunoștință și îl invită să ia loc pe scaunul din fața biroului, Apostolescu începu:

— Domnule doctor, urmare a unei anchete judiciare pe care o întreprindem în legătură cu activitatea unui coleg de-al dumneavoastră, suntem nevoiți să vă cerem lămuriri…

— Vă referiți probabil la doctorul Dârlogea?

— Ce vă face să credeți că ne interesează persoana doctorului Dârlogea?

— E simplu – răspunse zâmbind doctorul Barbu –, în lumea medicală se discută mult despre dispariția unei paciente a doctorului Dârlogea. Având în vedere faptul că am fost invitat la serviciul de cercetări criminale al poliției, tocmai eu care am colaborat cândva cu acest medic, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la doctorul Dârlogea. Greșesc?

— Trebuie să recunosc că asociația dumneavoastră de idei este corectă – răspunse Apostolescu, disimulând zâmbetul care începuse să-i înflorească în colțul

buzelor. Și acum, având în vedere perspicacitatea de care ați dat dovadă, vă rog să-mi spuneți ce știți despre doctorul Dârlogea. Bineînțeles, luând în considerare și faptul că noi am probat deja faptul că doctorul Dârlogea se ocupa cu întreruperea ilegală a cursului sarcinilor… Fac această precizare pentru a vă convinge că, orice ne-ați spune, nu veți încălca cunoscutele principii de solidaritate ale profesiunii dumneavoastră.

— Nu înțeleg! Dacă ați probat vinovăția colegului meu, eu cu ce vă mai pot fi de folos? întrebă el cu prudență.

— Noi considerăm că culpa doctorului Dârlogea nu se mărginește numai la provocarea ilicită a avorturilor; aceasta fiind o vinovăție mai puțin importantă în comparație cu bănuiala de omucidere pe care o reținem în sarcina sa.

— Adică nu-i străin de dispariția pacientei sale…? murmură gânditor interlocutorul.

— Am spus că este vorba numai de o bănuială – precizează Apostolescu, devenind mai circumspect. Până în prezent, am stabilit, deși doctorul Dârlogea a negat, că pacienta care a dispărut a rămas la el pentru a i se provoca avortul. Cum în meseria noastră atribuim întotdeauna un rol important persoanei care a văzut pentru ultima oară o victimă său un dispărut, considerăm suspectă atitudinea de negare a colegului

dumneavoastră. Desigur, cu toate că suspiciunea noastră nu-l incriminează în mod obligatoriu, noi nu putem trece peste această, ca să zic așa, stare de fapt, fără a fi complet edificați asupra contribuției pe care a avut-o doctorul Dârlogea în dispariția pacientei sale.

— Eu cu ce vă pot ajuta? repetă doctorul Barbu, privind întrebător spre anchetator.

— Suntem informați că ați colaborat de multe ori la operațiile pe care le făcea doctorul Dârlogea pentru întreruperea cursului sarcinii pacientelor sale. Este adevărat?

Doctorul Barbu îl ascultă amuzat, apoi, clătinându-și capul, zise:

— Ați fost informat greșit. Eu sunt medic internist, nu ginecolog… Deci, în mod firesc, nu mă ocup de avorturi! adăugă el ironic.

Apostolescu trase un fum de țigară, pe care și-o aprinsese în timp ce vorbea interlocutorului său, îl studie câteva momente, apoi spuse:

— Pe noi nu ne interesează activitatea dumneavoastră în mod special, ci numai în măsura în care ea se referă la cazul pe care-l anchetăm. Întrucât nu există nicio sesizare sau reclamație împotriva dumneavoastră, nu urmărim să vă aducem vreo acuzație. Adică, vă rog să rețineți că, din punctul nostru de vedere, sunteți imun față de prevederile Codului penal. Având în vedere

precizarea făcută, consider că nu trebuie să mai aveți niciun fel de reticențe. Desigur, cu condiția să nu fiți amestecat în mod direct în afacerea pe care o cercetăm!

— Și dacă aș fi amestecat, cum ați spus dumneavoastră, în mod direct? întrebă el ironic.

— E simplu. Nu v-aș putea obliga să declarați mai mult decât credeți de cuviință! Dar asta nu exclude, în niciun caz, investigațiile pe care le vom întreprinde pentru a vă dovedi culpabilitatea – replică Apostolescu, în timp ce fața lui colțuroasă și hotărâtă îl asigură pe martor că anchetatorul n-arunca vorbe-n vânt.

— Ei bine – reluă doctorul Barbu, fără a fi abandonat tonul ușor ironic –, mă obligați să vă fac o mărturisire… N-am nicio legătură cu cazul la care vă referiți! Deci, deși aș vrea să vă ajut, nu văd cu ce vă pot fi de folos.

— Nu sunt de aceeași părere… altfel nu mi-aș fi permis să vă deranjez.

— Atunci sunt la dispoziția dumneavoastră. Vă ascult.

— Ați participat la efectuarea unor avorturi în colaborare cu doctorul Dârlogea?

— Da – admise doctorul Barbu, fără să se mai codească.

— Când ați colaborat cu doctorul Dârlogea ultima oară?

— Cred că pe la jumătatea lunii ianuarie anul acesta.

— Înainte de ianuarie, ați participat la multe avorturi alături de doctorul Dârlogea?

— În ultimii doi ani l-am asistat la toate avorturile cu sarcină de peste patru luni…

— Pentru sarcinile care nu depășeau patru luni se folosea de altcineva?

— Nu. Le considera mai simple și le efectua numai cu ajutorul asistentei sale, mă refer la sora Aglaia.

— De ce ați renunțat să mai colaborați cu doctorul Dârlogea?

— E simplu. Nu-mi place să fiu speculat! Era de-o avariție de nedescris… Singura lui pasiune erau banii. Cred că dacă ar fi avut o sută de paciente pe zi, o sută de avorturi ar fi făcut.

— Da' pentru ce-i trebuiau atâția bani? întrebă Apostolescu în timp ce-i oferea pachetul cu țigări.

Martorul se servi și, după ce-și aprinse țigara oferită, continuă:

— Îi plăceau grozav fetele sub douăzeci de ani… și asta costă, nu?

— La aproape 63 de ani…? întrebă neîncrezător Apostolescu.

— Da. Vă dați seama ce tip scabros este? Adăugați la asta și băuturile străine, pe care le bea în cantități industriale, și veți avea portretul lui moral: un alcoolic și un posedat sexual. De altfel, acesta și este motivul

pentru care și-a instalat la parterul locuinței sale un dormitor personal, în care soția lui n-avea ce căuta, deși ea știa bine că ar fi avut ce găsi!

— Domnule doctor, în ceea ce privește preocupările doctorului Dârlogea sunt edificat. Acum vă rog să-mi spuneți de ce ați renunțat să mai colaborați cu el? Această hotărâre nu v-a lipsit de anumite venituri?

— Uitați ce se întâmplă – explică doctorul Mircea Barbu – deși e foarte adevărat că întotdeauna ai ce să faci cu o sumă suplimentară de bani, nu este posibil să nu iei în considerare și riscurile pe care le incumbă un astfel de venit. Țineți seama de faptul că Dârlogea, făcea apel la serviciile mele numai pentru realizarea operațiilor foarte grele, sarcini între cinci și opt luni. Precum și de faptul că, datorită abuzului de alcool, mâinile îi tremurau într-un mod nu tocmai liniștitor și veți înțelege că niciun venit n-ar fi justificat admiterea unui risc aproape sigur.

— La ce vă refereați când ați spus că vă specula?

— La felul în care mă remunera pentru ajutorul pe care-l dădeam. E foarte adevărat că participarea mea era limitată numai la anestezierea pacientei și n-aveam prea mult de făcut pentru cele douăzeci de procente pe care le primeam din onorariul stabilit de el și pacientă. Totuși, după cum știți și dumneavoastră, legea nu face nicio distincție între medicul operator și cel anestezist,

ambii fiind incriminați, în aceeași măsură, ca părtași. Ei bine, dacă riscul era același, doctorul Dârlogea a considerat că partea mea, de douăzeci de procente, este prea mare și, pentru a mi-o reduce, îmi comunica întotdeauna un onorariu sensibil redus. Astfel, ultima oară când am lucrat împreună, asta se întâmpla prin ianuarie trecut, mi-a spus că onorariul ultimei noastre paciente a fost de 1200 lei, pentru a afla ulterior, chiar de la pacientă, că primise 3000 de lei.

— Trebuie să reținc că ați sistat colaborarea datorită faptului că vă specula?

— Nu. Nici într-un caz! Faptul că l-am prins cu ocaua mică a reprezentat numai un pretext, pe care-l așteptam de mult pentru a da divorț.

— Când ați fost pentru ultima oară în casa doctorului Dârlogea?

— În ianuarie, când am avut discuția care se referea la onorariul pacientei de care v-am vorbit.

— De atunci n-ați mai fost la el? insistă Apostolescu.

— Nu – răspunse martorul fără să ezite, apoi continuă zâmbind: Apropo, pentru a vă scuti de o alergătură zadarnică, am un alibi grozav. În perioada 15 februarie-15 martie am participat la un concurs medical care s-a ținut în capitala Franței, așa că…

Apostolescu îl privi un moment pătrunzător, apoi îi întoarse zâmbetul și glumi:

— Vă mulțumim pentru precizare… ne vom ocupa de verificarea ei. Ce părere aveți despre dispariția pacientei doctorului Dârlogea?

— N-aș vrea să-mi acuz un coleg – zise el după o scurtă ezitare – dar nu exclud posibilitatea unui accident fatal. V-am mai spus că, în ultimul timp, mâna dreaptă, cu care lucra el de obicei, îi tremura atât de tare, din cauza abuzului de alcool și a surmenajului, încât… zise el, ridicând într-un mod semnificativ din umeri.

— Domnule doctor, admițând că Dârlogea și-a accidentat mortal pacienta, ce credeți că putea să facă cu corpul acesteia?

— Evident, să-l scoată cât mai repede din casă și să-l abandoneze undeva… Într-un lac, cu o greutate atârnată de gât. Sau într-un canal… eventual, să-l îngroape.

— Nu văd cum ar fi putut să scoată cadavrul singur din casă… Credeți că s-ar fi încumetat cineva să-l ajute într-o astfel de treabă?

— Bineînțeles! Dacă, într-adevăr, lucrurile s-au petrecut așa cum ați admis dumneavoastră, atunci a avut două ajutoare: în primul rând, sora Aglaia, care-l asista întotdeauna, iar pentru a ști cine a fost cea de a doua persoană, trebuie aflat cine l-a secondat ca medic anestezist.

— Oare era obligatoriu să mai fie asistat de încă un

medic?

— Dacă sarcina pacientei a depășit luna a cincea, nu există nicio îndoială. Singur n-ar fi putut să urmărească anestezierea și, în același timp, să opereze.

— Aveți vreo bănuială asupra identității doctorului care l-ar fi putut ajuta?

— Nu. Adică, de fapt, n-aș vrea să-i provoc neplăceri unui nevinovat.

— Dacă-i nevinovat, n-are de ce să-i fie teamă. La cine vă gândiți? insistă Apostolescu.

— După cum știți, eu locuiesc pe strada Doctor Felix și, în drum spre casă, trec adesea pe strada Polizu, prin fața casei lui Dârlogea… Ei bine, în ultimul timp l-am văzut adesea pe doctorul Antonescu ieșind de la ei.

— Și considerați că aceste vizite pot avea o semnificație deosebită? întrebă Apostolescu, disimulându-și interesul stârnit de spusele martorului.

— Da, deoarece înainte, pe vremea când îi frecventam casa, era la cuțite cu Antonescu. În tot cazul, cred că cele mai bune informații asupra personalității medicului care l-a ajutat vă pot fi furnizate de sora Aglaia. După cum v-am mai spus, ea era prezentă întotdeauna la avorturile făcute de Dârlogea…

*

— Interesantă chestie, șefu'! se grăbi să aprecieze Simionescu, după plecarea doctorului Barbu.

— Așa-i, Dane! Cu atât mai mult cu cât Viorica Panaitescu era pacienta lui Antonescu… confirmă Apostolescu gânditor.

— Stăm de vorbă cu el?

— Nu. Nu încă. Este prea devreme… Dacă, într-adevăr, este părtaș, l-am înștiința prea curând asupra bănuielilor noastre. Mai bine o audiem din nou pe sora Aglaia…

Capitolul XXIV
Căpitanul Apostolescu primește o vizită

— Am adus-o, șefu' – zise Simionescu, revenind după vreo jumătate de oră în birou. Am lăsat-o să aștepte în altă cameră…

— De ce? Poftește-o înăuntru!

— Stai, șefu', că e ceva…

— Ce ceva? îl întrerupse Apostolescu grăbit.

— Când am intrat la ea în casă, și am poftit-o la noi, m-a rugat s-o scuz câteva minute până se schimbă…

— Și…? îl întrerupse din nou Apostolescu.

— Și… nu s-a schimbat deloc – răspunse flegmatic Simionescu. Așa cum era îmbrăcată, când am venit eu, așa m-a însoțit…

— Asta la ce concluzii te poate duce? Că are o garderobă săracă…?

— Aș! Nu despre asta-i vorba – replică Apostolescu, fără să țină seama de ironie. Când m-a rugat s-o scuz pentru câteva minute, și a trecut în altă cameră, avea la gât un lănțișor de aur, iar când a revenit… nu-l mai avea! N-aș vrea să spun că abandonarea lănțișorului reprezintă în mod obligatoriu un fapt semnificativ… da', în tot cazul, e curios!…

— Ești sigur de ce spui?

Simionescu își înclină de câteva ori capul.

Apostolescu își aprinse gânditor o țigară și trase câteva fumuri din ea, apoi se decise.

Aduse lângă el telefonul și, după ce ridică receptorul, formă șase numere:

— Alo, cu domnul procuror Lupu, vă rog… Vă salut. Nu, încă. Nimic precis, numai tatonări prin audieri… Vă rog să n-aveți nicio îndoială, și eu aș vrea ceva mai concret. De altfel, acesta și este motivul pentru care v-am telefonat; unul dintre suspecți a făcut, aparent, o mișcare greșită și am vrea s-o verificăm… Și mie îmi pare rău că sunteți ocupat, dar ce-i facem?… E adevărat că nu arde, dar s-ar părea că am depistat unul dintre obiectele care au aparținut studentei dispărute… Nu, lănțișorul de aur… Am înțeles, îl trimit pe Simionescu și pe suspectă… La revedere.

— Cum a auzit de lănțișor, n-a mai fost ocupat – zise Simionescu râzând.

— Să fiu în locul tău aș lăsa râsul pentru la urmă, nu de alta, da' dacă ai greșit-o… Lupu te mănâncă! Mai ai timp să spui pardon – îl tachină Apostolescu.

— Lasă, șefu' mai bine colții lupului decât pierderea unei urme atât de promițătoare. Vii cu noi?

— Nu, aștept pe cineva. Du-te cu coana Aglaia să-l iei pe procurorul Lupu și purcedeți împreună la descindere.

După ce rămase singur, Apostolescu își privi cadranul ceasului și comandă două cefele la bufet. În timp ce se gândea la tactica pe care trebuia s-o adopte la audierea doctorului Antonescu, presupusul colaborator al lui Dârlogea. Se auzi o ciocănitură în ușă.

La invitația lui Apostolescu, își făcu apariția un subofițer de poliție, care, după ce-l salută militărește, raportă:

— Domnule căpitan, la ordinul dumneavoastră, l-am adus pe deținutul Tică Furnărachis, zis Costică Grecul, zis Sfârlează.

— Unde-i? întrebă Apostolescu.

— Așteaptă afară…

— Poftește-l înăuntru și rămâi pe culoare, te rog! ceru Apostolescu.

Bărbatul care intră în birou, la chemarea gardianului, nu părea să aibă mai mult de 35 de ani și era îmbrăcat cu haine vărgate. Ochii mici și șireți erau ascunși în

dosul unei perechi de ochelari cu lentile verzui și pentru a compensa scurtimea părului, tuns a la boxer, purta o mustață simetrică, foarte englezească.

— Să trăiți, domn' căpitan! spuse el plin de efuziune, când îl văzu pe Apostolescu.

— Bună, Tică! răspunse bine dispus Apostolescu, în timp ce îi strângea mâna și îl pofti să ia loc. Ți s-a făcut dor de mine?

— Așa-i, domn' căpitan! confirmă el vesel.

În acel moment se auzi o bătaie în ușă și, la invitația lui Apostolescu, intră fata de la bufet cu o tăviță pe care se aflau două cești de cafea.

— Te rog să te servești – îl îmbie Apostolescu, când rămaseră singuri. Dacă ai venit la mine voluntar, te bucuri de toate onorurile cuvenite musafirilor…

— Vă rog să nu insistați. Știți că sunt politicos și nu pot să vă refuz… mai ales că de-o săptămână de când sunt la „pension" n-am mai pus în gură o cafea ca lumea.

— Ce să-ți fac, mă Tică, dacă nu te astâmperi?… îl mustră Apostolescu, în timp ce-i oferea pachetul lui cu țigări.

— Asta-i soarta, domn' căpitan! Vorba cântecului „M-am jurat de mii de ori…", da' cum văd un buzunărel mai dolofănaș, nu știu cum se face, scăp mâna înăuntru… N-am ce-i face! Probabil că ăsta-i viciul

meu… Așa cum unii îi trag cu femeile sau cu băutura, eu îi trag cu „caraimanu'"…

— Era de preferat să te limitezi la primele două viciuri, asta… te-ar fi scutit de închisoare. Nu-i păcat de tine? Două treimi din viață ți le-ai petrecut în detenție.

— Domnu' căpitan, nu mă mai prelucrați, că… nu ține! Așa-s eu…! De altfel, eu cred că polițiștii ar trebui să ne fie recunoscători pentru activitatea noastră…

— Cum asta?! întrerupse intrigat Apostolescu.

— Da' e simplu! Dacă n-ar fi bolnavi, ar mai exista profesiunea de medic? Dacă n-am fi noi, infractorii de profesie, ar mai exista polițiști?

— Bravo, Tică! Ieșeam la pensie și nu știam cui trebuie să-i fiu recunoscător pentru slujba mea – râse amuzat Apostolescu. Dar ia spune-mi. Cum se face că ai asociat situația bolnavului cu cea a infractorului…? Consideri cumva că incapacitatea recidiviștilor de a se adapta la viața socială este tot o maladie?… În fond n-ar fi exclus ca lucrurile să stea chiar așa! De ce n-am admite că unii oameni pot să sufere, să zicem, de pojar… iar alții de amoralitate?! Un argument, în favoarea acestei idei, rezultă chiar din starea de recidivare continuă a unor infractori – bineînțeles, nu fac abstracție de tine… deși ești de față! care, conștienți fiind de represaliile atrase de fapta lor, perseverează pe calea propriei pierzanii…

— Domn' căpitan! – îl întrerupse Tică Grecul – că mi-

ați răstălmăcit spusele mai treacă-meargă… că ați ajuns la concluzia că sufăr de o amoralitate cronică, în sfârșit. Fie… da' să mă prelucrați n-admit! Fiecare cu meseria lui. E bine?

— De acord, să lăsăm sfaturile și filosofia de-o parte… Tot n-ajută! De ce ai cerut să stai de vorbă cu mine?

— Domnu' căpitan, am un „pont tare" pentru dumneavoastră.

— Mai servește o țigară și apoi deșartă-ți sacul – îl îndemnă Apostolescu.

— Mai întâi, trebuie să-mi spuneți dacă vă mai ocupați de cazul femeii ciopârțite?

— Mă ocup, Tică! confirmă Apostolescu.

Privindu-l mai întâi intrigat, apoi, lăsându-și capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs:

— Te pomenești că ai venit să-ți recunoști fapta și să te predai?

Tică Grecul se întunecă la față și, privindu-l dojenitor, spuse:

— Domn' căpitan, chiar așa o părere proastă aveți despre mine…? Deși ne cunoaștem de aproape zece ani, credeți că sunt în stare să iau viața unui om?

— Nu. Tică, nu pot să te cred în stare de o astfel de ispravă… Tocmai de aceea, dându-mi seama de absurditatea acestei eventualități, am râs. Te cunosc atât de bine încât mai degrabă aș putea să te văd devenind

om cinstit… ceea ce-i paradoxal! Ia zi, Tică. Ce-ai să-mi spui?

— Domn' căpitan, am urmărit și eu, ca toți ceilalți, împrejurările în care au fost descoperite coletele, precum și evoluția anchetei. Astfel am și aflat, din ziare, că dumneavoastră conduceți investigațiile…

Apostolescu, care își cunoștea prea bine interlocutorul, își dădu seama că omul din fața lui are ceva de spus și-l întrerupse nerăbdător:

— Tică, nu mă ameți în introduceri… Deșartă-ți sacul!

Tică Furnărachis, zis Costică Grecu, zis Sfârlează, se uită cu șiretenie prin lentilele ochelarilor săi verzi în ochii lui Apostolescu și, citindu-i nerăbdarea, ezită câteva clipe, cu vădită intenție de a-l fierbe, apoi se decise să vorbească:

— În ziua când a fost găsit primul colet, cel din sala de așteptare, eu am fost în gară cu intenția de-a „sălta" ceva… da', văzându-l acolo pe domnu' maior Mihăilă, am preferat să mă evacuez de urgență. Știți cum e domnu' Mihăilă…? Mai întâi te „umflă"… și abia după aceea te întreabă ce-nvârtești!… Deci – relua infractorul –, pe la șapte și un sfert, în ziua aceea, începusem să urc treptele de la intrarea din Calea Griviței, când am remarcat în fața mea, la vreo doi metri distanță, un bărbat care făcea același lucru. Ținea în fiecare mână câte un pachet…

— Cum erau pachetele? îl întrerupse Apostolescu.

— Unul corespunde cu descrierea făcută în ziare pentru coletul găsit în gară. Celălalt era mai mic.

— Bine, Tică. Continuă.

— Tot ce mi-a atras atenția asupra persoanei respective, a fost buzunarul de la spatele pantalonului. În care se vedea conturul unui portofel. Cu toate că aș fi vrut să-i inventariez conținutul, a trebuit să-mi înfrânez curiozitatea… Știți, în acel moment urcau scările numai câteva persoane, și alea răsfirate, și n-am vrut să mă fac de „chermeză". După ce am intrat în gară, m-am îndreptat spre peronul unde trebuia să vină Orient-Expresul și, datorită aglomerației, l-am pierdut din vedere pe domnul de care v-am vorbit.

Când am ajuns pe peronul respectiv și m-am așezat pe-o bancă, pentru a aștepta trenul, am zărit scăfârlia țuguiată și blondă a domnului maior Mihăilă și am preferat să mă „topesc" înainte de a mă lăsa luat de-o aripă. Profitând de faptul că tocmai trecea un electrocar încărcat cu colete poștale, m-am grăbit să-l pun între mine și domnul Mihăilă și am tulit-o. Când am ajuns pe peronul principal, am cârmit-o la dreapta, pentru a pleca prin ieșirea care dă în strada Dinicu Golescu. Mai aveam vreo zece pași până la ieșire, când ce-mi văzură ochii… Înaintea mea era vechea mea cunoștință, domnul cu cele două pachete! De astă dată avea numai

unul, pe cel mic. Ei bine, m-am considerat provocat într-un mod neleal[10] și, înfrângându-mi rezistența – deși, mărturisesc, am citit cu multă atenție cele zece porunci cuprinse în Decalog! și, apropiindu-mă de el, în momentul când pășea prin ieșire, l-am împins ușor cu mâna stângă în coapsă și… strecurându-mi cu dreapta portofelul în buzunar, am alergat să prind tramvaiul 12 care tocmai intra în stație. Am coborât la Liceul Lazăr, am traversat bulevardul Republicii și, mergând pe strada Grădina cu Cai, am inventariat conținutul portofelului… Avusesem o zi bună; conținea optșpe' „nicușori"! Când am ajuns pe cheiul Dâmboviței, m-am rezemat puțin de balustradă, pentru a privi o casă de peste drum și… când am plecat, apa murdară și tulbure ducea la vale portofelul ușurat de bani. Asta a fost tot! își termină Costică Grecul relatarea.

— Spune-mi, Tică, cam cât timp s-a scurs din momentul când l-ai văzut la intrarea din Calea Griviței și până l-ai „operat" la ieșirea dinspre Dinicu Golescu?

— Păi, cât mi-a trebuit mie să dau un tur pe peronul Orient-Expresului… vreo șase-șapte minute.

— Ești sigur că pachetul mare corespundea cu descrierea făcută în ziare?

— Foarte sigur! Mai ales că ziarul în care era învelit

---

[10] Nerespectare a cuvântului dat, a angajamentului luat etc.

coletul lăsa să se vadă, printr-o plesnitură de vreo două-trei degete, o bucată de pătură gălbuie…

— S-ar părea că ai dreptate, Tică!… zise Apostolescu gânditor. Descrie-mi-l, te rog.

— Tocmai, domn' căpitan, că aici este clenciul… Tot ce m-a interesat pe mine, din punct de vedere profesional, se situa sub centură. Știu că este foarte puțin, dar… numai partea inferioară pot să v-o descriu – zise el, ridicându-și umerii într-un gest de regret.

— Încearcă să-ți amintești semnalmentele generale, ca înălțime, vârstă etc., insistă Apostolescu.

— Păi să vedem – zise el gânditor – ținând seama de faptul că în momentul în care i-am „săltat" portofelul a trebuit să fac o mică flexiune a genunchiului, înseamnă că era mai scund decât mine… Adică înălțimea lui este sub un metru și șaptezeci și cinci… În ceea ce privește vârsta are în jur de cincizeci de ani, deoarece, în momentul când m-am lipit de spatele lui, pentru a strecura portofelul în buzunarul meu, i-am zărit părul încărunțit de pe ceafă.

— Bine – zise Apostolescu, treci la descrierea părții inferioare.

— Avea – începu el, de astă dată fără nici cea mai mică ezitare – un pantalon din tergal bej, o curea din piele maron închis și o pereche de pantofi tip „Romarta", împletiți, tot de culoare maron închis. Toate erau nou-

noute… ori dezbrăcase un mort tocmai atunci ori – și asta o cred, mai degrabă! – era un tip de bun gust și cu parale… De altfel, această ipoteză este întărită și de faptul că avea la el o duzină și jumătate de „nicușori". Nu? Ah, să nu uit! adăugă el repede. Poate că vă este de folos. Am remarcat, când urcam treptele gării după el, că mâinile, cu care-și căra cele două pachete, erau curate și îngrijite.

— Avea acte în portofel?

— Da, am zărit un buletin de identitate, ceva care semăna cu o legitimație de serviciu sau cu un notes pentru numere de telefon, niște hărți împăturite etc.

— Nu te-ai uitat să vezi cum îl cheamă?

— Mai întâi, nu sunt o fire prea curioasă de felul meu, apoi nu țineam să mă găsească cineva cu corpul delict asupra mea. Așa că m-am debarasat imediat de el, aruncându-l în gârlă.

— Păcat, mare păcat, că n-ai fost curios, mă Tică – zise Apostolescu resemnat. Apoi, citind regretul de pe fața interlocutorului său, spuse: lasă, Tică, că tot îl prindem noi. Informația pe care mi-ai furnizat-o, deși incompletă, este totuși fructificabilă. Na, c-am și uitat de cafele… Încă un pic și se transformau în „cafe-glacé". Da', ia spune-mi, de ce ai venit abia acum să-mi povestești tărășenia asta? întrebă Apostolescu, după ce sorbi din cafea și puse ceașca la loc pe farfurioara ei, care

rămăsese pe birou.

— Păi cum să fi venit când i-am săltat „nicușorii”? Domn’ căpitan, eu știu că meseria-i meserie și… oricât de simpatic și binevoitor sunteți dumneavoastră cu noi în general – și cu mine în special – zise el, închizând cu familiaritate o pleoapă în dosul lentilei verzui –, nu puteați trece cu vederea faptul că am „împrumutat” portofelul fraierului. Și atunci, mi-am spus că-i mai cuminte să stau cu capul în tranșee, ca pe front, cine-l scoate, îl pierde…!

— Și acum cum de te-ai decis să vii la mine? Te mustră conștiința?

— Aș! Ce-i aia? N-am eu astfel de slăbiciuni… Să știți că la alt anchetator nu m-aș fi dus, dar cu dumneavoastră e altceva… Deși aplicați legea, ca și ceilalți polițiști, nu faceți economie de suflet. Niciunul dintre cei trimiși de dumneavoastră la „pension” nu vă poartă pică! Cu toții consideră ca sunteți un băiat „salon”.

— Mă Tică, lasă periuța, că nu ține… Mai bine mi-ai răspunde la întrebare, de ce te-ai decis abia acum să vii la mine?

— Domn’ căpitan, am făcut și eu o socoteală simplă. Dacă tot am luat, acum o săptămână, o condamnare de trei ani, oare e posibil să-mi pună domnul Apostolescu și chestia asta în spate?… Categoric, nu! Credeți c-am

greșit? întrebă el, cu o șiretenie nedisimulată.

— Am să răspund și eu ca tine: Categoric, nu! Ba, mai mult, îți mulțumesc.

*

Când rămase singur, ridică receptorul și-l ceru pe maiorul Ciocârdel.

— Ascultă, Fănică, cum stăm cu investigațiile în cazul femeii depeșate?… Așa, deci ai epuizat lista persoanelor din anturajul familiei Berbecaru fără să obții vreun rezultat. Da' cu doamna Niculescu ai discutat?… Perfect, verifică și persoanele de pe această listă… Nu, nici nu mă îndoiesc că te ocupi de asta, te-am chemat pentru altceva… Lasă dragă, de ce să-i dau concursul altuia și nu unui prieten?… Știu eu că la prima ocazie, ai fi gata să cedezi prietenia mea, fără filodormă… da' nu se poate, chiar dacă tu nu mă vrei, eu te vreau… Uite despre ce-i vorba, mă interesează o persoană care a reclamat între 27 mai, ziua când am găsit primul colet și 5 iunie – că i s-a furat un portofel cu acte și 1800 lei… Da, tot despre cazul Gligorescu este vorba. Stai că n-am terminat. Există și o a doua ipoteză: să fi cerut un buletin nou de identitate pe motiv de pierdere, distrugere etc… Bineînțeles, tot în perioada 27 mai și 5 iunie… Nu, nu cred că este necesar să ne referim la întreaga țară, ne rezumăm numai la Capitală. Și încă ceva… Nu, cu asta jur că am terminat. Spune-i băiatului care se va ocupa

cu treaba asta că persoana căutată este un bărbat în vârstă de peste 40 de ani și, după toate probabilitățile, are o profesie în care nu se folosesc mâinile; deci un intelectual… Perfect, când ai ceva, anunță-mă… la revedere.

După ce termină convorbirea se uită la ceas și, văzând că este trecut de ora două și jumătate, vru să se ducă la masă, dar se răzgândi. Simionescu putea să apară din moment în moment și era nerăbdător să cunoască rezultatul percheziției.

Pentru a-și ameți foamea, mai comandă o cafea la bufet.

Capitolul XXX
Lănțișorul de aur

Tocmai terminase de băut cafeaua, când apăru Simionescu bine dispus.

— Sigur, șefu' cu cafeluța și amploiatul, adică eu… cu transpirația.

— Să-ți comand și ție o cafea?

— Nu, șefu'! mai întâi mergem să mâncăm… cafeaua după!

— Unde-i martora? întrebă Apostolescu.

— Am lăsat-o să se odihnească… în arestul preventiv…

— Ești nebun! Arestezi un om fără mandat?

— Mă jignești, șefu'! Mă știi pe mine în stare să comit o ilegalitate? protestă Simionescu, zâmbind misterios. Ai uitat că nea Lupu era cu mine? Să fiu al dracu' dacă am deschis gura, singur a semnat ordinul de reținere pe 72 de ore. Ei, șefu', nu mai fi atât de neliniștit, totu' e în ordine! Hai să mâncăm, și-ți spun ce-am făcut – mai adăugă Simionescu și, luându-l pe Apostolescu de braț, ieșiră din birou.

*

— Acum ar merge o cafea – propuse Simionescu, trei sferturi de oră mai târziu, când se înapoiară de la masă.

— Lasă, nu mai bea atâta cafea că-ți face rău…

— Cum, șefu', îi tragi toată ziua la cafelușe… și mie-mi face rău? Asta-i culmea nedreptății!

— Ascultă, victimă a societății, dacă ești băiat cuminte și ascultător, când plecăm, te invit în oraș la o cafea și un coniac bun. De acord?

— Când plătește șefu', mai e vorbă? Gata oricând!

— Hai, ia-o din loc și adu-o pe coana Aglaia aici! ceru Apostolescu pe un ton imperativ, deși se afla într-o dispoziție incomparabil mai bună decât cea cu care plecase să mănânce în compania lui Simionescu.

— Vă rog să luați loc, doamnă Negulescu – o invită Apostolescu, după ce sora medicală intră în biroul său.

Așteptă până ce femeia luă loc pe scaunul oferit, apoi,

etalând pe birou un lănțișor de aur, de care atârna un mărțișor reprezentând o rândunică cu o inimioară în cioc, întrebă:

— De unde aveți acest obiect?

— L-am cumpărat mai de mult de la un bijutier – răspunse interogata cu siguranță.

— Vă rog să precizați, când anume l-ați cumpărat?

— Acum vreo trei ani.

— Vă rog să-mi spuneți numele și adresa bijutierului – ceru Apostolescu.

— Nu înțeleg rostul acestor întrebări și scopul aducerii mele aici! se încinse interlocutoarea. Dacă credeți că l-am furat, dovediți-o!

Apostolescu o privi câteva clipe liniștit, apoi începu să vorbească:

— Trebuie să vă fac o precizare, pe care colegul meu a omis-o când v-a adus aici. Procurorul, care a asistat la percheziția efectuată la domiciliul dumneavoastră, a ordonat să vă reținem trei zile în arest pentru cercetări. În cazul că refuzați să lămuriți proveniența acestui lănțișor, vom uza de mandatul pe care-l avem și vă vom trimite la arest. Astfel veți avea posibilitatea să meditați cum este mai bine pentru dumneavoastră, să ne dați sau nu explicațiile pe care le cerem. Iar dacă vom constata că cele trei zile de meditație nu v-au adus sfatul cel bun, vom cere procurorului să vă mai acorde un răgaz

pentru gândire.

Precizarea lui Apostolescu păru să-și facă efectul scontat. Aroganța cu care intrase în birou se transformă într-o vizibilă solicitudine.

— Bine, domnule ofițer, dar ce aveți cu mine? Este interzisă păstrarea unui obiect de aur? În fond, un fleac de câteva sute de lei…!

— Nu, doamnă, sunteți liberă să posedați orice doriți, chiar și bijuteriile coroanei britanice – bineînțeles dacă Scotland Yard-ul nu ne solicită sprijinul în această direcție! Singura abatere de la acest principiu apare atunci când obiectul respectiv prezintă o anumită semnificație. În această situație se află acest lănțișor – zise Apostolescu, arătându-l cu degetul – și nu aveți altă alternativă decât să-i explicați proveniența. Vă ascult.

— Bine, dar nu-mi mai amintesc… L-am cumpărat pe stradă, de la un necunoscut – zise ea, brusc inspirată.

— Dacă este necunoscut, de unde ați știut că este bijutier? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Am impresia că nu avem decât o singură alternativă, să vă lăsăm un răgaz de meditare în arest! Când vă veți reaminti proveniența exactă a acestui obiect, să ne anunțați prin gardianul de serviciu.

Văzându-l pe Simionescu că se scoală de la biroul lui, cu vădita intenție de a executa ordinul celui care o

chestiona, se decise:

— Bine, am să vă spun, dar este o poveste penibilă… zise ea șovăind.

— Înlăturați-vă reticența, doamnă, în profesiunea noastră ascultăm zilnic astfel de povești!

— L-am găsit, domnule ofițer!

— În asta nu-i nimic penibil! zise Apostolescu, zâmbind nu fără ironie.

— Ba da, deoarece știu cui i-a aparținut! De aceea n-am vrut să vorbesc până acum… M-am temut că mă veți acuza de furt…

— Vă rog să continuați – ceru Apostolescu văzând că se oprește.

— L-am găsit la mine în curte, l-am luat…

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum vreo doi ani.

— Ne-ați spus că l-ați găsit și nu văd ce legătură are asta cu un furt. Precizați, vă rog.

— Nu, este un furt! accentuă ea, gata să izbucnească în lacrimi.

— Povestiți-ne totul, doamnă – ceru Apostolescu, parcă mai binevoitor.

— Așa cum vă spuneam, într-o dimineață, întorcându-mă din piață, am găsit acest lănțișor, pe cimentul curții noastre interioare, și l-am luat. În primul moment am vrut să mă interesez la vecinii mei cine l-a

pierdut, apoi am renunțat. M-am gândit că fiecare dintre ei va susține că-i aparține și n-am vrut să mă las păcălită. M-am decis să-l păstrez. Însă câteva ore mai târziu am văzut-o pe doamna Stănculeanu, care locuiește deasupra apartamentului meu, căutând ceva prin curte. Când m-am dus și am întrebat-o ce s-a întâmplat, mi-a spus că fata ei, care este studentă, a scuturat o față de masă și a aruncat probabil afară o amintire de familie: un lănțișor de aur. Tentația a fost prea mare și am tăcut pentru a-l păstra. De aceea n-am vrut să vă spun de unde-l am. M-a reclamat doamna Stănculeanu?

— Vă mulțumim pentru explicații, sunteți liberă să plecați – zise Apostolescu, fără să-i răspundă la întrebare. Deocamdată lănțișorul rămâne la noi, urmând să vă comunicăm ulterior ce-am hotărât.

*

— Crezi c-am încurcat-o, șefu'? întrebă Simionescu. După ce rămaseră singuri.

— Știu eu. Dane? În tot cazul, povestea-i destul de plauzibilă… zise gânditor Apostolescu.

Își aprinse o țigară și începu să tragă din ea, urmărind absent dâra de fum care urca spre plafon.

— Da, reluă el, după câteva minute – povestea e al naibii de verosimilă, de aceea am și eliberat-o… În definitiv ce, numai un câine e scurt de coadă?! Astfel de

mărțișoare – adăugă el, luându-l în mână și privindu-l cu atenție – sunt confecționate în zeci de mii de exemplare… Și apoi, dacă a încercat să ne ducă, putem verifica… Dane, ce-ar fi dacă am amâna cafeaua pe care intenționam s-o bem împreună astăzi?

— Am înțeles aluzia, da' să nu se uite că era vorba și de un coniac! ținu să precizeze Simionescu.

— În regulă. Hai să mergem! îl îndemnă nerăbdător Apostolescu.

*

Zece minute mai târziu. Mașina opri în fața spitalului Filantropia.

— Tu știi unde are cabinetul, așa că preiei conducerea expediției – zise Apostolescu. După ce coborâră din mașină.

— În sfârșit. Am ajuns și eu o dată șef! Ceea ce e și firesc… ținând seama de meritele mele deosebite! zise Simionescu pornind înainte, cu nasul ridicat la cea mai înaltă cotă pe care putea s-o dea cei 185 de centimetri ai chintalului pe care îl deplasa.

Apostolescu surâse o clipă după trufașul lui amic, apoi se grăbi să-l ajungă din urmă.

După ce urcară până la etajul doi și parcurseră un culoar lung cu uși pe ambele părți, Simionescu se opri în fața celei care avea numărul 208 și ciocăni ușor.

La invitația unei voci bărbătești, intrară și-l văzură pe

Șerban Marinescu, logodnicul studentei dispărute, stând la un birou și citind un tratat de specialitate.

Era atât de adâncit în lectura sa, încât nici nu avu curiozitatea să vadă pe cine invitase în cabinetul său.

După ce Simionescu închise ușa în spatele lor și privi amuzat către Apostolescu, își drese glasul, suficient de tare, pentru a aminti celui care stătea în dosul biroului că nu mai este singur.

Stratagema dădu rezultatul scontat. Doctorul Marinescu își ridică ochii din carte, mai întâi supărat de lipsa de manieră a intrusului, apoi, recunoscându-i pe cei doi anchetatori se ridică și, ocolind biroul, le ieși zorit în întâmpinare.

— Aveți vreo veste pentru mine? întrebă el, fără să-și disimuleze surpriza, în timp ce le strângea mâinile. Vă rog să luați loc – continuă el.

— Nu-i cazul, domnule doctor, suntem grăbiți – zise Apostolescu, refuzând să ia loc pe scaunele oferite. Tot ce dorim de la dumneavoastră este să ne spuneți dacă acest obiect vă este cunoscut?

Doctorul Marinescu privi lănțișorul din mâna lui Apostolescu și, pălind, exclamă:

— Dar bineînțeles! Este al Vioricăi! De unde îl aveți?… Ați găsit-o?

— Sunteți sigur de ceea ce spuneți? întrebă Apostolescu, omițând să răspundă la întrebare.

— Nu există nicio îndoială! Puteți controla… Într-o zi, jucându-mă cu Viorica, am tras-o de lănțișor și i-am rupt toarta… aceea cu cârlig. Pentru a nu o supăra, am dus lănțișorul la un bijutier să mi-l lipească.

Apostolescu se grăbi să controleze locul indicat și remarcă urma sudurii.

— Da, nu mai există niciun dubiu! se adresă Apostolescu colaboratorului său. Să mergem! Domnule doctor, numai pentru asta v-am deranjat și vă mulțumim…

— Dar ce s-a întâmplat? insistă doctorul.

— S-ar părea că am găsit o urmă a logodnicei dumneavoastră, dar, până nu suntem edificați, nu putem să vă spunem nimic – zise Apostolescu în timp ce-i strângea mâna.

*

— Ai văzut, șefu', că n-am greșit? Ce fler pot să am, dom'le… uluitor.

— Termină cu prostiile, Dane! i-o reteză Apostolescu îngândurat. E aproape opt seara – continua el, privindu-și ceasul –, oare nu-i prea târziu pentru a face și cea de a doua verificare?

— Nu… Cine se culcă vara la ora asta? protestă Simionescu, când ajunseră lângă mașina lor.

— Bine – se decise Apostolescu –, spune-i lui Vartunian unde mergem.

Câteva minute mai târziu, mașina intră pe strada Nicolae Titulescu și opri în fața unui imobil cu etaj.

Urcară pe scări până la etajul întâi și își stopară elanul în fața unei uși pe care era prinsă o carte de vizită care făcea cunoscut că locatarul apartamentului este „Niculae Stănculeanu – inginer".

Sunară și, după puțin timp, ușa fu deschisă de un bărbat de statură potrivită, cu tenul măsliniu și un păr negru și lung pieptănat în mod voit neglijent.

Ochii săi căprui se opriră cercetători asupra lui Apostolescu și îl întrebă ce dorește.

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Stănculeanu, dacă se poate?

— Eu sunt, cu ce vă pot fi de folos?

— Suntem de la Poliție – zise Apostolescu, arătându-i legitimația – și, dacă nu vă deranjăm prea mult, am prefera să discutăm în casă.

— Vă rog să mă scuzați… Bineînțeles, poftiți înăuntru – zise el, deschizând larg ușa.

După ce se instalară pe fotoliile care se aflau într-o încăpere mobilată ca birou, Apostolescu întrebă:

— Domnule Stănculeanu, vizita noastră are un singur obiectiv: să stabilim dacă în ultima vreme ați suferit vreo pagubă.

— Bineînțeles! se însufleți gazda. Mi s-a forțat o portieră a mașinii și mi s-au furat o haină de piele și un

aparat de radio cu tranzistori… S-au găsit?! întrebă el plin de speranță.

— Nu, nu la asta mă referam – zise Apostolescu pe un ton de regret. Ne interesează dacă ați pierdut un obiect de aur?

— Aur? Dacă aș fi avut așa ceva în casă, de mult l-aș fi vândut pentru a-mi mai cumpăra câteva piese de schimb pentru „Dacia" mea… din păcate, nu-i cazul! zise el râzând.

— Ați mai văzut undeva acest obiect? întrebă Apostolescu, arătându-i lănțișorul.

— Îmi pare rău că trebuie să vă deziluzionez, dar îl văd pentru prima oară.

— Nu vreți să vă consultați și cu fiica dumneavoastră? insistă Apostolescu.

— Fiica mea?! Poate ați greșit adresa… n-am nicio fiică. Tot ce mai intră în inventarul casei, în afară de soția mea și de mine – bineînțeles –, este domnul Dinu, un drăcușor de băiat de vreo zece ani, al cărui singur cusur este că citește prea multe romane polițiste… În ceea ce privește chestia asta – zise el, arătând spre lănțișor, vă asigur că n-a avut niciodată așa ceva… și nici nu cred că și-ar dori, doar e băiat!

— Vă rog să-mi iertați insistența, dar pentru noi este imperios să stabilim cui i-a aparținut acest lănțișor –, nu vreți să vă consultați și cu soția dumneavoastră?

— N-are niciun rost! Știți, este gripată și stă în pat… În sfârșit, dacă insistați, am s-o întreb – zise el nemulțumit și luând lănțișorul din mâna lui Apostolescu, ieși printr-o ușă.

Foarte curând reveni și, înmânând lănțișorul lui Apostolescu, spuse:

— Nu v-am spus eu! Habar n-are de el. Nici n-a văzut și nici n-a pierdut vreodată ceva similar.

După ce se scuzară pentru deranjul făcut, își luară la revedere de la gazdă.

— Șefu'. Mă duc s-o „umflu"? întrebă nerăbdător Simionescu, în timp ce coborau scările imobilului în care locuia și Aglaia Negulescu, asistenta doctorului Dârlogea.

— Nu. Dane. Sunt prea obosit pentru a mai fi în stare să conduc un interogatoriu. Lăsăm pe mâine, când, în drum spre birou, am să te rog să treci pe la ea și s-o aduci.

Capitolul XXXI
Audierea martorilor continuă

— Bună'neața. Șefu'! zise Simionescu, intrând radios în birou.

— 'neața, Dane. Ai adus-o?

— Da, șefu'. Pornim la treabă?

— Poftește-o înăuntru.

După ce Aglaia Negulescu fu introdusă în încăpere și luă loc pe scaun, Apostolescu putu constata că martora nu dormise prea mult în noaptea precedentă. Era trasă la față, avea cearcăne mari la ochi și părea speriată și nervoasă.

— Am verificat declarația dumneavoastră cu privire la proveniența lănțișorului de aur, și ea nu corespunde adevărului! De ce ați căutat să ne induceți în eroare?

— Am spus așa ca să mă lăsați în pace! N-am nicio legătură cu dispariția studentei… Am găsit lănțișorul pe stradă! răspunse ea cu o voce stridentă.

— De ce ați făcut o legătură între proveniența lănțișorului și dispariția studentei? se grăbi să întrebe Apostolescu.

— !!!

— Noi n-am făcut această asociere până acum! Dumneavoastră de ce o faceți?

Văzând că interlocutoarea nu se grăbește să-i răspundă, Apostolescu continuă:

— Asta dovedește că știți, mai bine ca oricine, că lănțișorul i-a aparținut studentei Viorica Panaitescu. E adevărat?

— Nu-i adevărat! L-am găsit pe stradă!… Da, ăsta este adevărul! protestă femeia.

— Recunoașteți că ați participat la avortul provocat

studentei Viorica Panaitescu? continuă implacabil Apostolescu.

— Nu, nu recunosc nimic! Eu am plecat în seara aceea la ora nouă… nu știu ce s-a întâmplat mai târziu!

— Credeți că doctorul Dârlogea ar fi putut să-i provoace singur avortul?

— Poate… De unde să știu eu?

— Dacă ați spus „poate", înseamnă că nu excludeți această eventualitate.

— În definitiv, de ce nu?… A mai făcut și altă dată chiuretaje singur…

— Dacă admiteți această posibilitate, înseamnă că, de fapt n-ați condus-o pe pacientă până la ieșire, cum ne-ați declarat nouă. Altfel trebuie să excludeți complet această ipoteză. Nu-i așa?

— Vă rog să mă lăsați în pace! M-ați zăpăcit cu întrebările dumneavoastră… Eu am condus-o până la ieșire și a plecat… Mai mult nu știu!

— Doctorul Antonescu când a venit? atacă Apostolescu, în timp ce-i supraveghea cu atenție reacțiile.

Sora Aglaia tresări surprinsă și speriată, apoi, făcând un efort de a se domina, spuse:

— Nu, nu înțeleg despre ce vorbiți…! De ce trebuia să vină doctorul Antonescu la noi?

— Pentru a putea înțelege despre ce vorbim, s-ar

părea că este necesar să mai meditați – zise inflexibil Apostolescu și, ridicând receptorul, ceru să i se trimită un gardian de la arest. Când vă hotărâți să ne spuneți adevărul, să ne anunțați – mai adăugă Apostolescu, în timp ce arestata și însoțitorul ei părăseau biroul.

*

— Deci, până în momentul de față, am stabilit – începu Apostolescu meditativ –, fără niciun echivoc, că Viorica Panaitescu a rămas la doctorul Dârlogea pentru operația de avortare. Avem mai multe surse care ne indică că fata a intrat în casa doctorului și niciuna cât de cât serioasă că a mai ieșit. Dacă la această situație mai adăugăm și faptul că am găsit unul dintre obiectele care i-au aparținut și la care o femeie nu poate renunța de bună voie, ce concluzie putem trage?

— Că n-a mai fost în stare să se opună pierderii bijuteriei, fiind moartă – completă Simionescu. Dar – se grăbi el să completeze –, n-ar fi exclus să-l fi cedat și de bună voie. Plecând de la ideea că n-avea suficienți bani la ea, putea să completeze suma pretinsă de doctor cu contravaloarea lănțișorului…

— Sunt de acord! Este foarte posibil, doar s-au mai văzut astfel de cazuri. Da' unde-i pacienta?

— N-o fi plecat din țară?

— Astea-s copilării, Dane. Fata pe care o căutăm noi e tot atât de vie cât poate fi o mumie egipteană.

— Unde-i corpul atunci? Doar nu-i un ac cu gămălie, să dispară așa, fără urme!

— Cei care au omorât-o i-au ascuns atât de bine corpul încât sunt siguri că nu-l putem găsi. De aici decurge și hotărârea cu care-și neagă isprava. Ei sunt convinși că, până nu descoperim corpul victimei, n-o să găsim niciun judecător dispus să-i condamne pentru omucidere.

— Și atunci ce facem?

— Trebuie să continuăm căutarea unei verigi slabe în acest lanț al tăcerii.

— N-ar fi bine să-l audiem și pe doctorul Antonescu? Ținând seama de vizitele pe care le făcea adesea doctorului Dârlogea, conform declarației doctorului Mircea Barbu, precum și de reacția pe care a avut-o Aglaia Negulescu când a fost întrebată despre participarea doctorului Antonescu la avort, n-ar fi justificată o discuție cu el?

— Ba da, Dane. Dar, până la el, aș vrea să mai audiez doi martori cu care n-am discutat până în prezent, cine știe, poate mai scoatem ceva.

*

Mașina celor doi detectivi intră pe strada Polizu și opri în fața locuinței doctorului Dârlogea.

Ușa fu deschisă de aceeași femeie scundă și dolofană care-i primise și la prima lor vizită în casa doctorului.

Când deschise ușa, fără să pară că i-a recunoscut, îi anunță grăbită:

— Tomnu toctor e dus la fie, rog frumos feniți alta tat…

— Nu-i nimic dacă domnul doctor este plecat la vie, noi cu dumneavoastră vrem să discutăm. Suntem de la poliție.

— Fai de mine, da nu făcut nimica rau – zise ea speriată.

— Nimeni nu spune că ați făcut ceva rău, dorim numai să vă întrebăm ceva – zise amuzat Apostolescu, în timp ce o urmau în sala de așteptare, unde se opriră și luară loc cu toții.

— Vă rog să vă uitați la aceste poze – zise Apostolescu, punând în fața ei șase fotografii –, ați mai văzut vreodată una dintre fetele astea?

Bătrânica începu să se uite la ele pe rând, și, când ajunse la a patra fotografie se opri și începu să o privească cu atenție.

— Diese Frăulein io cunosc – se decise ea, întinzându-i fotografia Vioricăi Panaitescu.

— De unde o cunoașteți?

— Im Winter fost și făcut afort la tomnu toctor.

— Când și-a făcut avort la domnul doctor?

— Iarna trecut… im Winter, io povtit la tânsa în casa.

— A venit singură sau era însoțită de cineva?

— Ja intrat singur… aber io fasut iubit te la tânsa rămas la strata.

— A rămas mult la domnul doctor sau a plecat repede?

— Ich no făsut când ia plecat.

— Dar că și-a făcut „afort” ați văzut?

— Asta făsut! Io dus la ia ceai de doi ori.

— De ce trebuia să-i duceți ceai? întrebă mirat Apostolescu.

— Deine Ahnung![11] Tomnu toctor spus la mine tai ceai totdeauna la vemei înainte afort și tupa afort.

— Când i-ați dat prima oară ceai, ce făcea „vemeia”?

— Tomnu toctor spunea la tânsa operatzion ușor, nicht vrica la tânsa.

— Era acolo și sora Aglaia?

— Jawohl!

— Ce făcea?

— Pregătit masu und instrument pentru operatzion.

— Și când ați dus cel de al doilea ceai, ce făcea fata?

— Când dus ceai, Frăulein culcat la Diwan.

— Altceva ați mai văzut?

— Ja. Văzut Mădehen mic au dem Tisch, în tavitzu…

— Ați văzut o fetiță mică pe masă, într-o tăviță? repetă Apostolescu pentru a vedea dacă a înțeles-o bine.

---

[11] Habar n-am!

— Ja, era un tetițu mic – confirmă ea, arătând între palme un interval de aproximativ 30 de centimetri.

— Și pe urmă ce s-a mai întâmplat?

— Mai târsiu, fenit la mine Nuța și cerut încă otat ceai.

— Cine este Nuța?

— Femeia care ajutat la curățenia câteodat.

— Adică Nuța este o femeie de serviciu care vă ajuta câteodată la curățenie.

— Ja.

— Și unde este acum?

— Io nu știu… ridică bătrânica din umeri.

— Ce a făcut Nuța cu ceaiul, l-a luat pentru ea?

— Nu, spus la mine: tomnu toctor cerut pentru Frăulein care făcut afort.

— Și ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Eu culcat sus în salon de la toamna…

— De obicei dormiți în altă parte?

— Ja, ich torm în cabinet de la tomnu toctor tacă nu ocupat cu afort.

— După ce v-ați culcat, s-a mai întâmplat ceva? își reluă Apostolescu chestionarea.

— Ja, peste una ora sculat la mine telefon și tomnul toctor cerut duce io gheața de la frigidere în cabinet și io dus gheața…

— Puteți să-mi spuneți cine era în cabinet când i-ați dus gheața?

— Io nu poate spune, nu lăsat inauntru. Aglaia luat la mine gheața și icuiat ușa.

— Pe domnul doctor Antonescu îl cunoașteți?

— Ja, prieten la tomnu toctor.

— În seara când i s-a făcut avort fetei din fotografie, doctorul Antonescu a fost pe la dumneavoastră?

— Ja, a fenit sofort cum plecat tomnii Siropean și Morăresc.

— Pe Nuța, femeia care vă ajuta la curățenie, știți unde am putea s-o găsim?

— Io nu știi. Când fost nevoie tomnu' toctor chemat tânsa la telefon.

— Cum vă numiți?

— Katy.

— Bine, noi vă mulțumim pentru tot ce ne-ați spus. Auf wiedersehen! spuse Apostolescu luându-și rămas bun de la bătrânică.

*

— Vezi, Dane. Ce înseamnă să ocolești unii martori numai pentru că nu par destul de interesanți? Dacă colegii noștri care au anchetat cazul prima oară ar fi discutat și cu Katy, dosarul Viorica Panaitescu n-ar mai fi avut ce căuta la noi – zise Apostolescu după ce ieșiră în stradă.

— Șefu', n-ar fi fost cazul s-o audiem și pe soția lui Dârlogea?

— Nu mai e cazul. Tot ce ne-ar fi putut interesa, ne-a spus Katy.

— Deci, putem trece pe la doctorul Antonescu?

— Exact. Hai să-l luăm și pe procurorul Lupu, cu noi.

Capitolul XXXII
Doctorul Antonescu

Le-a deschis chiar doctorul Antonescu, un bărbat înalt și bine legat, în vârstă de 45–50 de ani. Tenul lui măsliniu era și mai puternic reliefat de halatul alb pe care-l purta, iar fața sa, cu trăsături energice, nu trăda nicio surpriză atunci când procurorul Lupu își declină calitatea.

După ce trecură prin sala de așteptare și intrară în cabinetul medicului, fură poftiți să ia loc pe fotoliile ce se aflau în jurul unui birou.

— Cu ce vă pot fi de folos? se interesă el, după ce se instalară cu toții.

— Domnule doctor – începu Lupu –, suntem însărcinați cu anchetarea împrejurărilor în care a dispărut studenta Viorica Panaitescu. Întrucât această fată a fost și la dumneavoastră în ziua când a dispărut, vă rugăm să ne relatați tot ce știți despre ea.

— Am mai dat o declarație în acest sens, în urmă cu câteva luni, la poliție. Credeți că e necesar s-o repet?

— Da, vă rugăm.

— Mă rog – zise el făcând un gest de resemnare –, dacă doriți… Fata la care vă referiți, și ulterior am aflat la poliție că se numește Viorica Panaitescu, a venit la mine să-i fac o întrerupere de sarcină. Evident că am refuzat-o, mai întâi nu sunt de acord cu întreruperea unei sarcini – deoarece consider că violează și lezează o lege sfântă a naturii! –, apoi, chiar dacă aș fi vrut să-mi plec urechea la rugămințile ei, eu sunt internist, nu ginecolog.

Când i-am explicat că eu nu mă ocup de efectuarea avorturilor a început să se lamenteze și să-mi spună că se află într-o situație disperată, deoarece copilul ar urma să se nască chiar în perioada de examene, ceea ce ar duce la pierderea anului la facultate. Văzând că nu ajunge nicăieri cu insistențele ei, m-a rugat s-o recomand unui doctor care ar putea totuși să-i provoace avortul. Atunci am trimis-o la doctorul Dârlogea, un coleg de-al meu, care știam că cere niște onorarii exorbitante, incompatibile cu posibilitățile unei studente, așa că puteam fi sigur că-mi voi fi păstrat intacte principiile mele morale, scăpând în același timp de ea. Asta e tot ce pot să vă spun. Deosebit de faptul că de atunci n-am mai văzut-o!

— Înainte de discuția pe care ne-ați relatat-o nu a mai fost niciodată la dumneavoastră? întrebă Lupu.

— Nu, în seara aceea am văzut-o pentru prima oară.

— Când s-a prezentat la dumneavoastră, v-a spus că este trimisă de cineva?

— Nu, a intrat din proprie inițiativă, orientându-se după firma pe care o am în stradă.

— Când a venit la dumneavoastră, era singură sau însoțită de o colegă de-a ei? interveni pentru prima oară Apostolescu, până atunci ocupat cu deslușirea titlurilor pe care le aveau cărțile din biblioteca aflată în spatele doctorului.

— După cum v-am spus, era singură.

Apostolescu nu făcu niciun comentariu și își reluă interesanta sa ocupație, coborându-și privirea la raftul următor.

— Deci – reluă firul interogatoriului Lupu – ați trimis-o pe studentă la doctorul Dârlogea… Și după aceea ce s-a mai întâmplat?

— Altceva nu mai știu. Deoarece, după vreo zece minute, am coborât în stradă, mi-am luat mașina și am plecat la soția mea, unde am rămas toată noaptea. Ulterior, a doua sau a treia zi, nu-mi amintesc, s-a prezentat la mine un bărbat tânăr care, pretinzând că este logodnicul fetei, mi-a spus că aceasta n-a mai venit acasă. Am făcut tot ce se putea face; l-am trimis la doctorul Dârlogea. Dar foarte curând a revenit, spunându-mi că Dârlogea refuză să discute cu el.

Atunci, de față cu logodnicul fetei, i-am dat un telefon lui Dârlogea și l-am rugat să-mi spună ce s-a întâmplat cu pacienta pe care i-am trimis-o. Mi-a răspuns, ceea ce eu scontasem de fapt, că a trimis-o la plimbare, deoarece n-avea la ea decât 500 de lei, față de 3000 de lei cât pretindea el pentru un avort până în luna a treia fata fiind în luna a cincea sau a șasea.

— Nu locuiți împreună cu soția dumneavoastră? întrebă Apostolescu, fără să-și ia ochii de pe cărțile orânduite pe rastelul din spatele doctorului.

— Nu, ne-am despărțit la sfârșitul anului trecut. Soția mea și-a cumpărat un apartament și m-am dus să-l văd în noaptea când m-a vizitat studenta de care vă interesați.

— Ați rămas mult timp acolo? întrebă din nou Apostolescu, fără să-și întoarcă privirea de la cărți.

Simionescu era contrariat de impasibilitatea șefului său. După ce alergaseră atâtea zile pentru a dezlega enigmaticul caz, tocmai acum, când negura începuse să se disipeze, îl găsise bibliofilia.

— Până a doua zi, când am plecat direct la spital.

— Asta înseamnă că, cu această ocazie, v-ați și împăcat cu soția dumneavoastră. Nu?

— Într-adevăr, așa am crezut și eu. Ulterior a trebuit să constat că mă înșelasem. Ce să-i fac? Este o fată bună, dar mă omoară cu gelozia, prin nimic justificată.

Apostolescu, fără să-l fi privit, sesizase o modulație a vocii doctorului și insistă:

— De câte ori ați mai fost la soția dumneavoastră după vizita de care ne-ați vorbit?

— Nu înțeleg ce amestec au relațiile dintre mine și soția mea! Ați venit pentru a ancheta dispariția unui om sau pentru a vă amesteca în problemele a doi soți? protestă el, ridicând tonul.

— Nu sunteți obligat să răspundeți la această întrebare – confirmă procurorul Lupu, uitându-se dezorientat spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să dea o replică la întrebarea mută a procurorului, nu că ar fi vrut să-l lase în încurcătură, ci pur și simplu pentru că nu văzuse apelul din ochii acestuia; nu terminase încă de parcurs toate titlurile cărților din bibliotecă.

Simionescu intui în sfârșit ce urmărea Apostolescu și puse întrebarea clasică pentru stabilirea unui alibi:

— Domnule doctor, vă rog să-mi spuneți cum se numește și unde locuiește acum soția dumneavoastră?

— Se numește Mariana Săndulescu și locuiește în strada Povernei 29.

— N-ați fost căsătoriți? întrebă iar Apostolescu în timp ce Simionescu își nota adresa.

— Ba da, însă, fiind și ea medic, a ținut să-și păstreze numele de fată. Vreți să vă mai spun și ce conține

acțiunea de divorț? completă el făcând un gest de exasperare.

— Nu – răspunse Apostolescu pe un ton neutru –, mai degrabă aș vrea să știu la ce oră v-ați dus la soția dumneavoastră…

— V-am mai spus, câteva minute mai târziu după ce a plecat studenta spre doctorul Dârlogea! răspunse el enervat, lăsându-și palma dreaptă să cadă cu zgomot pe cristalul biroului.

— Îl vizitați des pe doctorul Dârlogea?

— Nu-l vizitam deloc, între noi nu erau relații profesionale, ci numai de vecinătate. Când ne întâlneam pe stradă, ne salutam. Atât!

— Asta înseamnă că nu ați fost niciodată la el în casă?

— Da, asta înseamnă! răspunse el cu iritare.

— În afară de discuția pe care ați avut-o, prin telefon, cu doctorul Dârlogea în prezența logodnicului fetei dispărute, ați mai avut și altă convorbire cu vecinul dumneavoastră? continuă să întrebe Apostolescu, pe un ton care lăsa impresia că, de fapt, nici nu-l interesa răspunsul interlocutorului.

— Nu-mi amintesc – răspunse doctorul prudent –, au trecut multe luni de atunci.

— De ce ascundeți adevărul? se decise Apostolescu să atace, coborându-și privirea de pe rafturile bibliotecii pe chipul omului din fața sa.

— Cum vă permiteți să mă faceți mincinos?! Drept cine mă luați?! strigă el indignat și, punându-și mâinile pe brațele fotoliului său, vru să se ridice.

Apostolescu își întinse palma și, printr-un get autoritar, îl invită să rămână pe loc.

— De ce ascundeți faptul că fata era o veche pacientă a dumneavoastră?

— Nu-i adevărat! În ziua aceea am văzut-o pentru prima oară!

— De ce nu recunoașteți că fata a venit la dumneavoastră însoțită de logodnicul ei? întrebă necruțător Apostolescu.

Simionescu avu satisfacția să constate că intuise bine tactica adoptată de Apostolescu și zâmbi discret: „Șefu' și-a dat seama că numai prin enervare poate scoate ceva de la el… abia acum începe distracția!"

— V-a spus fata!? ironiză el.

— Nu, logodnicul ei! precizează Apostolescu tăios.

Doctorul rămase un moment dezorientat, apoi spuse:

— El m-a rugat să nu-l amestec în treaba asta…

Apostolescu, părând că nu a auzit spusele doctorului, continuă sever:

— De ce ascundeți faptul că între dumneavoastră și doctorul Dârlogea există relații care depășesc, de departe, pe cele de vecinătate?

— Asta de unde rezultă?

— Din tonul amical avut în cele două convorbiri telefonice cu doctorul Dârlogea în fața domnului Marinescu, logodnicul fetei!

— Noi, medicii, nu trăim în cazarmă, ca dumneavoastră, și un ton amical nu exclude respectul pe care ni-l datorăm unul celuilalt!

Apostolescu nu reținu grosolănia și continuă:

— Oare ce motive aveți pentru a vă desolidariza de doctorul Dârlogea declarând că nu-l vizitați la el acasă?

— Niciunul! V-am spus adevărul. N-am fost niciodată la el în casă! spuse convins Antonescu.

— Și dacă avem martori prin care putem dovedi contrariul?

— Înseamnă că sunt martori mincinoși! replică el cinic. Tocmiți, din nu știu ce motive, de dumneavoastră…

— Vă rog să fiți cuviincios și să nu ne insultați! interveni procurorul Lupu, supărat.

— Dumneavoastră mă insultați pe mine prin aducerea unor acuzații tendențioase și absurde! răspunse indignat doctorul.

— Deci – zise Apostolescu, reluând tonul său neutru – dacă Viorica Panaitescu a fost la dumneavoastră pe la ora opt, opt și un sfert, înseamnă că ați plecat la doamna Mariana Săndulescu, soția dumneavoastră, pe la ora opt și jumătate. Nu?

— Întocmai! răspunse doctorul pe un ton mai calm.

— Atunci… zise Apostolescu, făcând o pauză –, cum se explică faptul că la ora nouă și jumătate l-ați vizitat pe doctorul Dârlogea?!

— Nu-i adevărat! Asta e o provocare! De ce tolerați insultarea unui intelectual, domnule procuror? se adresă el revoltat lui Lupu.

Lupu îl privi un moment tăcut, apoi spuse:

— Afirmațiile domnului căpitan sunt susținute prin martori. Eu, personal, vă sfătuiesc să nu vă îngreunați și mai mult situația insultând și respingând fapte indubitabile.

Deși spusele procurorului nu părură să-l impresioneze în mod deosebit, își recăpătă calmul și zise:

— S-ar putea să vă fi spus unele inexactități, datorită timpului care s-a scurs de la data care vă interesează pe dumneavoastră, dar ce importanță poate avea asta?

— Chiar nu realizați importanța pe care o acordăm multiplelor neadevăruri spuse de dumneavoastră? se arătă Apostolescu mirat.

— Nu, bineînțeles! Nu înțeleg, unde vreți să ajungeți? spuse el, privind întrebător când spre Lupu, când spre Apostolescu.

Apostolescu nu se grăbi să-i răspundă. Abia după ce-l contemplă, cu o curiozitate ironică, câteva momente,

se decise:

— Vă aducem acuzația de participare la uciderea studentei Viorica Panaitescu! rosti el sentențios.

— Glumiți, domnule! Hai, fiți serios! Asta-i cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată! zise el, izbucnind într-un hohot de râs, apoi continuă: cine știe pe unde vagabondează fata, cu vreun drăguț de-al ei, și mă acuzați pe mine că am ucis-o… Nu, că-i tare! adăugă el arătându-se bine dispus.

— Oare așa să fie…? întrebă Apostolescu, amuzat de mascarada pe care încerca s-o joace doctorul.

— Bineînțeles, numai așa poate să fie. Cu o observație, sunt de-a dreptul surprins de tăcerea domnului procuror. Cum poate fi un om acuzat de omor atât timp cât nu există o dovadă a uciderii presupusei victime?

Apostolescu, care știa foarte bine cât adevăr conțin spusele doctorului, nu ezită să răspundă:

— La timpul potrivit vom produce toate probele necesare, nu fiți îngrijorat! Acum, cu asentimentul domnului procuror, vom face o percheziție în apartamentul dumneavoastră…

— Nu sunt de acord! protestă cu hotărâre doctorul Antonescu.

— N-avem nevoie de asentimentul dumneavoastră atât timp cât suntem însoțiți de un procuror! replică impasibil Apostolescu. Sunteți de acord, domnule

procuror?

— De acord! răspunse Lupu, sec.

— Vă rog să rămâneți pe locul dumneavoastră, domnule doctor, până terminăm de controlat această încăpere, apoi ne veți însoți și în celelalte – dispuse Apostolescu.

Se ridică de pe fotoliul său și, urmat de Simionescu, începu să se plimbe prin cameră, mărginindu-se numai să privească obiectele din încăpere.

După aproape zece minute, în care timp nu se atinsese de nimic, ajuns la concluzia că privirea acuzatului ocolea în mod sistematic un colț al camerei și se decise să-l examineze mai îndeaproape.

Se apropie de locul respectiv și deschise scrinul de lemn de mahon cu incrustații de sidef, care se afla acolo. Dar, curând, ajunse la concluzia că acolo nu putea găsi nimic interesant. Apoi, gândind că ar putea exista vreo ascunzătoare în perete, trase scrinul la o parte și începu să ciocănească cu degetul în zid. Degeaba, nicăieri nu auzi sunetul caracteristic de gol.

Chiar în momentul când începuse să împingă scrinul la locul lui în colț, aruncă cu coada ochiului o privire spre doctor și avu impresia că l-a văzut parcă respirând ușurat. Ezită câteva fracțiuni de secundă și se decise să îndepărteze din nou scrinul de cei doi pereți. Apoi, când aprecie că are loc suficient, se lăsă într-un genunchi și

scoțând o lupă din buzunar începu să examineze rosturile dintre bucățile de parchet.

În sfârșit, se hotărî și întorcând capul spre Simionescu, care tocmai verifica la bibliotecă un raft cu cărți pentru a vedea dacă nu se ascunde ceva în dosul lor, spuse:

— Dane, dă-mi briceagul tău.

Capitolul XXXIII
Când Simionescu are mâinile ocupate…

Simionescu străbătu cei șase-șapte metri care îi separau și, după ce îi înmână briceagul, rămase pe loc pentru a-i supraveghea curios gesturile.

Continuând să stea îngenuncheat și cu spatele la biroul unde rămăseseră doctorul Antonescu și procurorul Lupu, începuse să ridice, cu ajutorul cuțitașului, bucățile de parchet din colțul unde se afla. După ce puse de-o parte 10–12 bucăți de parchet, apăru o gaură neagră și adâncă de 15–20 de centimetri, pe fundul căreia se odihnea o casetă metalică de mărimea unei cărămizi.

Apostolescu își ridică privirea triumfătoare spre Simionescu, apoi, vârându-și mâinile în ascunzătoare, scoase caseta afară și i-o dărui colaboratorului său, care porni cu ea spre procurorul Mihai Lupu și doctorul

Antonescu rămași pe fotoliile de lângă birou.

În clipa în care Apostolescu se ridică în picioare și începu să-și scuture pantalonii de praf, continuând să stea cu fața la perete, interveni neprevăzutul.

Mai întâi avu impresia că Simionescu s-a imobilizat în mijlocul camerei, deoarece nu-l auzise făcând decât trei pași din momentul în care îi înmânase caseta, urmă apoi certitudinea că în spatele lui nu mai respiră nimeni.

Întoarse capul peste umărul stâng pentru a vedea ce s-a întâmplat.

Antonescu, pe care îl lăsase în fotoliul său din dosul biroului, era acum în picioare, în fața unui sertar tras pe jumătate și îi ținea pe toți sub amenințarea unui Browning de calibrul 7,65.

Pistolul îl ținea cu mâna dreaptă, în timp ce cu mâna stângă pipăia ceva lângă garda trăgaciului.

Procurorul Lupu înlemnise în fotoliul său și, alb ca hârtia, privea ca hipnotizat gaura neagră și rotundă a țevii, care în acel moment i se părea mai mare decât cea a unui tunel de cale ferată.

Simionescu, la rândul lui, stătea în mijlocul încăperii, imobilizat de caseta pe care o ținea cu ambele mâini.

Pentru a realiza schimbările survenite în spatele lui nu-i trebui mai mult ca o fracțiune de secundă.

În clipa următoare, în liniștea care domnea în cameră, auzi un țăcănit metalic ușor și înțelesese că doctorul

reușise să lase jos piedica pistolului.

Era ultimul moment în care mai putea acționa, altfel…

Capul lui Apostolescu se întoarse din nou spre perete, continuă cursa spre umărul drept, când, mai înainte de a străbate 180 de grade, tot corpul lui începu să se rotească pe călcâie. În timpul pivotării, mâna dreaptă îi alunecă spre subsuoara stângă, lovi tocul de piele, înhăță crosa pistolului și, în timp ce-l scotea afară de sub haină, trase cu degetul gros cocoșul înapoi.

În acel moment, corpul lui Apostolescu terminase cursa de rotire în jurul său și ajunsese cu fața spre doctor. Se lăsă să cadă în genunchiul stâng, în timp ce mâna dreaptă zvâcni de sub haină… și „Waltherul" lui de 9 milimetri făcu să se scuture toate geamurile din încăpere.

O fracțiune de secundă domni din nou liniștea, apoi dulia de alamă a cartușului lovi undeva, în spatele lui Apostolescu peretele și de acolo rebondă[12] pe parchet, apoi, după ce sări de câteva ori, scoțând un sunet ca de clopoțel, se opri pe covor.

Încă nu se stinseră ultimele clinchete ale cămășii cartușului, și un corp greu, metalic, căzu pe cristalul care acoperea biroul și-l sparse în țăndări; era „Browning"-ul doctorului Antonescu.

---

[12] Cădere.

Acesta a fost, probabil, semnalul pe care-l aștepta Lupu pentru a-și deschide ochii. Mai întâi îl văzu pe doctorul Antonescu privindu-și surprins brațul drept, unde, la trei sau patru degete mai jos de încheietura cotului, apăruse un trandafir roșu care creștea vertiginos. Când întoarse capul înapoi, spre stânga, îl văzu pe Simionescu, care privea cu stupoare rana de la brațul doctorului. Căutându-l cu privirea pe Apostolescu, îl văzu coborând țeava pistolului spre parchet și, apoi, printr-un gest de prestidigitator, apăsând pe trăgaci, în timp ce degetul gros lăsa lent cocoșul în lăcașul lui; după aceea, impasibil, își strecură pistolul la loc, în tocul de la subsuoară.

— De ce…? Nu trebuia!… Mă doare… începu să se vaite doctorul, apucându-și brațul rănit cu mâna stângă. Nu pe dumneavoastră am vrut să vă împușc… Vă rog să mă credeți…

— O să discutăm mai târziu, acum trebuie să vă pansați rana – zise autoritar Apostolescu, apropiindu-se de el și ajutându-l să-și scoată dintr-un dulăpior cele necesare.

După ce-și dezinfectă singur rana și și-o pansă, Apostolescu îl ajută să-și lege fașa și-l așeză pe un scaun lângă perete, de unde putea să-l supravegheze mai bine.

Apoi trecu pe lângă biroul doctorului și, scoțând o batistă, înfășură în ea pistolul, care zăcea printre

cioburile cristalului, și și-l strecură în buzunarul pantalonului.

O dată terminate aceste treburi, se apropie de colaboratorii săi, care între timp deschiseseră caseta și erau foarte aprofundați în inventarierea conținutului ei. Simionescu terminase de numărat niște monede din metal galben, pe care le stivuise pe birou, și începuse să facă același lucru cu niște bancnote străine, în timp ce Lupu le înregistra de zor pe o coală de hârtie.

Apostolescu luă o monedă și, uitându-se la ea, văzu un cocoș, foarte prezentabil, care îl privea cu trufia celui care-și cunoaște bine posibilitățile… „Cuceritorul ăsta mă confundă cu vreo găinușă durdulie și înamorată…" – își spuse el, zâmbind, apoi, întrebă:

— Ce-ați găsit?

— 115 monezi de aur, 1500 de franci elvețieni și 400 de dolari U.S.A… Și acum să vedem ce-i aici – zise Lupu, dezlegând baierele unei pungi din catifea și răsturnându-i conținutul pe masă.

Simionescu nu-și putu reține un șuierat admirativ la vederea unui maldăr de bijuterii scânteietoare.

În fața lor se etalau trei brățări din aur masiv, șase broșe încrustate cu diamante și câteva zeci de inele cu pietre prețioase și verighete.

Apostolescu ridică câteva inele de pe masă și le privi cu un aer distrat, apoi le puse la loc, având grijă ca pe

unul dintre ele să-l îndepărteze puțin de celelalte. Numai Simionescu remarcase discriminarea făcută și ridică întrebător privirea către superiorul lui. Ochii lor se întâlniră numai pentru o fracțiune de secundă; nici nu era necesar mai mult. Simionescu sesizase că inelul indicat de Apostolescu nu trebuia sigilat în casetă.

În timp ce Apostolescu se îndreptă spre doctorul Antonescu, Simionescu îi spuse ceva procurorului Lupu, care aprobă printr-o scurtă înclinare a capului. Astfel, jumătate de minut mai târziu, inelul care atrăsese atenția lui Apostolescu se odihnea în buzunarul lui Simionescu.

— Domnule doctor – zise Apostolescu, când ajunse lângă el –, aveți permis pentru arma cu care ne-ați amenințat?

— N-am vrut să vă amenință pe dumneavoastră… Am vrut să mă sinucid!… De ce nu m-ați lăsat…?

— Trebuia să vă sinucideți înainte de a o ucide pe Viorica Panaitescu!

— Dar n-am niciun amestec în treaba asta… De ce nu vreți să înțelegeți…?

— Atunci de ce ați încercat să vă suprimați?

— Pentru că, în clipa când mi-am văzut descoperită ascunzătoarea, mi-am dat seama că sunt pasibil de închisoare…

— Nu mi-ați răspuns dacă aveți permis pentru

portarmă!

— Nu am – răspunse doctorul, plecând capul în piept.

— De unde aveți pistolul?

— L-am găsit într-un compartiment de tren, în urmă cu zece-cincisprezece ani, și am tot amânat să-l predau…

— Domnule procuror – zise Apostolescu, întorcându-se spre Lupu, care tocmai terminase sigilarea casetei cu valori –, propun reținerea domnului doctor Antonescu atât pentru tezaurizare ilegală de valută cât și pentru posedarea neautorizată a unei arme de foc.

— Vă rog să procedați în consecință, domnule căpitan! aprobă Lupu.

*

O jumătate de oră mai târziu, procurorul Lupu și cei doi detectivi stăteau de vorbă în biroul ultimilor.

— Șefu', chiar crezi că n-a urmărit să ne curețe? întrebă neîncrezător Simionescu.

— Mai mult ca sigur! Numai un nebun putea încerca să împuște trei reprezentanți ai justiției în exercițiul funcțiunii… Ce obținea în afara unui răgaz de câteva ore?…

— Are dreptate Apostolescu! confirmă Lupu. Atunci când a scos pistolul, și voi erați încă aplecați peste ascunzătoarea casetei cu monede, primul său gest a fost să-și ducă țeava la frunte și să apese pe trăgaci. Dându-

și seama că arma e înzăvorâtă, a coborât-o pentru a-i înlătura piedica, iar în clipa următoare a intervenit șeful dumitale.

— În fond, de ce crezi că a vrut să se sinucidă? reluă Simionescu. Oare atât de mult să-l fi speriat valuta pe care am descoperit-o la el?

— Nu mi se pare convingătoare versiunea pe care ne-a furnizat-o… Dacă nu-i de vină inelul pe care l-ai reținut – și care se potrivește al naibii de mult cu descrierea inelului purtat de Viorica Panaitescu! –, înseamnă că el mai are ceva ascuns sub parchet.

— N-o fi ce căutăm noi? întrebă plin de speranță Lupu.

— Nimic nu-i exclus! spuse căpitanul ridicând din umeri. În tot cazul, predând caseta lui Antonescu colegilor noștri de la „economic", putem fi siguri că experiența lor va exclude scăparea elementelor care ne-ar putea interesa. În ceea ce privește inelul – continuă el, întorcându-se spre Simionescu –, te rog să dai o fugă cu el atât la Șerban Marinescu, logodnicul fetei, cât și la Nelly Naumescu, colega ei de facultate. Mâine dimineață trebuie să știm încotro o pornim.

În momentul când se ridicară de pe scaune pentru a se despărți, procurorul Lupu făcu o precizare:

— A, să nu uiți, căpitane! Pentru doctorii Dârlogea și Antonescu am formulat deja niște acuzații pe care le

putem proba, deci reținerea lor în continuare nu ridică probleme. În ceea ce o privește pe cea de a treia persoană arestată, nu consider că împotriva Aglaei Negulescu există suficiente probe de incriminare. Ai grijă, o zi a trecut.

— Am înțeles – răspunse Apostolescu, în timp ce privea semnificativ spre Simionescu –, mai am două zile… și va trebui să-mi cer scuze pentru confuzia făcută!

Capitolul XXXIV
Autoturismul doctorului Antonescu

Trecuse o oră de la începerea programului, Simionescu încă nu venise, iar Apostolescu era nervos.

Avea certitudinea că, deși a pus mâna pe criminali, nu-i va putea acuza din lipsă de probe.

Singura lui consolare era că doi dintre criminali, probabil principalii, vor fi totuși condamnați pentru alte infracțiuni. „Da' ce-mi pasă mie de alte delicte, când nu reușesc să elucidez afacerea principală?!" își spuse el, sculându-se brusc de pe scaun și pornind să-și măsoare biroul cu pașii.

Când Simionescu intră în birou și își văzu șeful plimbându-se îngândurat cu mâinile împreunate la spate, înțelese că nu l-a găsit într-o dispoziție deosebit

de bună.

— Ai reușit să-i găsești? îl întâmpină Apostolescu, când dădu cu ochii de el.

Evident, nu se înșelase. Dacă voia să evite o mustruluială, nu trebuia să vorbească mai mult decât era necesar.

— Da. Atât pe logodnicul fetei, cât și pe colega ei…

— Și…? îl întrerupse arțăgos Apostolescu.

— Ambii au confirmat că este inelul pe care-l purta Viorica Panaitescu… raportă Simionescu, în timp ce urmărea cu satisfacție cum fruntea lui Apostolescu a început să se descrețească.

— Cu fosta soție a doctorului Antonescu ai luat legătura?

— Da, încă de aseară. După ce mi-a făcut portretul moral – de fapt, imoral! – al soțului ei, care a scos-o din casă pentru a-și aduce o fâță tânără, m-a asigurat că nu l-a mai văzut din ianuarie, când s-au despărțit.

— În regulă! Comandă două cafele, Dane, ceru el, așezându-se pe scaun.

Simionescu se conformă și îi urmă exemplul, având grijă să nu-i tulbure meditația.

— Ascultă, Dane… începu Apostolescu, zece minute mai târziu, în clipa când își făcură apariția: mai întâi o tăviță cu două cafele și apoi fata de la bufet… Reluăm interogatoriul doctorilor Dârlogea și Antonescu – își

continuă el fraza, când rămaseră singuri. Da, așa vom face… Deocamdată nu văd altă cale!

Câteva minute mai târziu, Dârlogea fu introdus în încăpere de către un gardian.

— De ce m-ați mai chemat – începu el, după ce luă loc pe un scaun –, nu vă ajunge că m-ați înfundat pe cel puțin un an?

Dacă Apostolescu se așteptase să vadă un om demoralizat, efect constatat la toți cei care erau reținuți în arest pentru cercetări, trebuia să recunoască că s-a înșelat. Moralul doctorului Dârlogea nu era câtuși de puțin afectat, din contră…

— Domnule doctor, principala mea misiune este s-o descopăr pe Viorica Panaitescu, vie sau moartă. Din acest motiv v-am chemat – precizăApostolescu calm.

— Descoperiți-o! Ce mă privește pe mine!

— Vă privește foarte mult, domnule doctor. Noi am putut stabili în ultimele zile că Viorica a rămas la dumneavoastră, în noaptea când v-a vizitat, și că i-ați provocat avortul…

— Nu-i adevărat! E o minciună…

— Cei patru martori, pe care i-ați invocat pentru a vă stabili un alibi, au revenit asupra declarațiilor lor recunoscând că au plecat și v-au lăsat cu Viorica Panaitescu – continuă Apostolescu, fără să țină seama de întrerupere.

— Da, e adevărat! Mi-am spus că dacă am câțiva martori, voi scăpa de necazurile pe care mi le puteați pricinui cu întrebările voastre agasante. Deși n-am nicio vină, am vrut să mă scutesc de o bătaie de cap inutilă. Există oare vreo lege prin care să mă puteți condamna pentru că am vrut să fiu lăsat în pace? întrebă el sfidător.

— Deci nu recunoașteți că i-ați provocat un avort Vioricăi Panaitescu?

— Nu, bineînțeles! Îmi mențin vechile declarații.

— Menajera dumneavoastră, Caty, susține contrariul…

— Ce-mi pasă mie ce susține o femeie bătrână și proastă…?

— Cum explicați faptul că la Aglaia Negulescu a fost găsit un lănțișor de aur care i-a aparținui Vioricăi Panaitescu?

— Nu înțeleg! Îl găsiți la ea și-mi cereți explicații mie? Oare sunteți om serios…?

— Ce-a căutat doctorul Antonescu la dumneavoastră după plecarea musafirilor?

— Nu-i adevărat! N-a fost la mine! Dacă susține contrariul, să vă spună el de ce a venit.

— Dane, cheamă gardianul să-l conducă pe domnul la arest.

În timp ce gardianul, care așteptase pe culoar, îl lua în primire, mai adăugă:

— Ce v-am spus data trecută rămâne valabil: când vă hotărâți să vorbiți, anunțați-mă.

Fără să-i răspundă, doctorul Dârlogea îl privi ironic și ieși cu însoțitorul său.

— Să ni-l trimită și pe doctorul Antonescu – ceru el, în timp ce-și aprindea o țigară.

— Luați loc, domnule doctor – îl invită Apostolescu, după ce intră în birou cel de-al doilea bănuit. Cum merge rana de la mână, vă mai supără?

— Așa și așa. Am avut noroc că mi-ați perforat numai țesutul muscular, dacă-mi atingeați osul, o încurcam – răspunse el în glumă.

— Domnule doctor – intră Apostolescu în subiect –, am constatat că alibiul pe care ni l-ați furnizat în legătură cu felul în care v-ați petrecut timpul în noaptea când a dispărut studenta Viorica Panaitescu nu corespunde realității…

— E clar – îl întrerupse doctorul – iubitoarea mea soție a ținut să-mi mai facă un „serviciu”! Ce v-am spus este adevărat, în noaptea aceea am fost și am rămas la ea… Dacă neagă asta, înseamnă – și, de fapt, nici nu mă surprinde! – că nu i-a trecut încă dorința de răzbunare… Am fost eu un prost că nu i-am sucit gâtul atunci când am prins-o cu ăla…

— Domnule doctor – îl întrerupse Apostolescu, pentru a nu lăsa discuția să alunece într-un domeniu

care nu-l interesa –, deosebit de declarația soției dumneavoastră, avem un martor care susține că v-a văzut în noaptea dispariției Vioricăi Panaitescu intrând la doctorul Dârlogea. De ce ne-ați ascuns această vizită?

— Eu am intrat la Dârlogea?! întrebă neîncrezător Antonescu. Nu-i adevărat! Ori mă luați la sigur, ori cel care spune că m-a văzut face o confuzie grosolană.

— Cum explicați prezența unui inel care i-a aparținut studentei Viorica Panaitescu în caseta pe care am descoperit-o la dumneavoastră?

— Tot ce ați găsit în caseta mea reprezintă obiecte și valori cumpărate cu cel puțin zece ani în urmă. Permiteți-mi ca, după atâția ani, să nu-mi mai amintesc proveniența lor – răspunse fără ezitare doctorul.

— Inelul la care mă refer a fost la mâna Vioricăi Panaitescu în ziua când a venit la dumneavoastră să-și facă chiuretajul; adică acum cinci luni. Nu consider că scurgerea acestor luni poate justifica, ca să zic așa, o amnezie. De aceea, vă rog să faceți un efort de memorie și să răspundeți la întrebare.

— Regret, domnule căpitan, dar am fost înțeles greșit. Eu n-am spus că sufăr de amnezie… din contră mă bucur de-o memorie foarte bună. De ani de zile n-am mai umblat la casetă, și dacă fata mai avea acum cinci luni inelul ei, atunci, în mod cert, este vorba de un alt obiect.

*

— Șefu' – comentă Simionescu, după ce doctorul Antonescu fu trimis la arest –, am impresia că, datorită candorii cu care ni se spulberă probele de către domnii doctori, proiectul nostru de a ne petrece împreună concediul la mare va fi înlocuit printr-o internare la spitalul de boli nervoase… În timp ce noi înnebunim, ei sunt bine mulțumesc! Oare' ce-or urmări…?

— La întrebarea asta e ușor de răspuns! Ambii vor să fie condamnați pentru delictele stabilite împotriva lor; culpele pentru posedarea unor instrumente de întrerupere a sarcinii sau pentru păstrarea neautorizată de valută atrag pedepse incomparabil mai mici decât cele pentru omucidere. Ai înțeles?

— Da, da, asta e deci… murmură Simionescu. Cu un avocat bun, după câteva luni îi vedem plimbându-se pe Calea Victoriei!

— În tot cazul, interogatoriile de astăzi n-au fost zadarnice…

— Ce optimist ești! spuse înciudat Simionescu.

— Nu chiar optimist, dar, oricum, încep să le întrevăd jocul… Mai exact să pricep indiferența cu care privesc învinuirea de ucidere a Vioricăi Panaitescu…

— E firesc! Se simt tari pe poziție deoarece n-am găsit corpul victimei…

— Și știi de ce sunt atât de siguri?… Pentru că-l

căutăm acolo unde n-are ce căuta!…

— Ce vrei să spui?! întrebă contrariat Simionescu.

— Nimic în afară de faptul că am să-ți amintesc două elemente: primul, Dârlogea are o vie la Valea Călugărească, și al doilea, Antonescu are o mașină. Ce zici, asta nu spune nimic?

— Drace! exclamă Simionescu luminat. Cum de nu ne-am gândit până acum la asta?…

— Spune-i lui Vartunian să pregătească mașina pentru drum, plecăm imediat!

*

După aproape o oră de goană pe o șosea aglomerată, mașina lui Vartunian se opri, prăfuită, în fața postului de poliție din Valea Călugărească.

Șeful postului, un locotenent tânăr, îl ascultă și apoi spuse:

— Pe domnul doctor Dârlogea îl văd foarte rar, mai mult toamna, după cules. În schimb, soția lui, de cum începe luna iulie și până la începutul lui decembrie, se tot învârte pe aici.

— Anul ăsta l-ați văzut pe Dârlogea prin localitate?

— Nu. Asta înseamnă că, chiar dacă a fost, a stat foarte puțin.

— Cine se ocupă de administrarea viei?

— A, un fost funcționar, acum pensionar, care face pe chelarul.

— Bine, vă rog să ne conduceți la via lui.

Mașina îi lăsă în fața unei poteci înguste, între două vii, și restul drumului îl parcurseră cu picioarele.

După câteva minute, drumul se lărgi și se opriră în fața unei porți, pe care o firmă din tablă atrăgea atenția că înăuntru e „câine rău". Și, într-adevăr, nu se apropiară bine de gard, și doi dulăi ciobănești își proptiră labele în el și începură să-l scuture furioși.

Locotenentul care îi însoțise trebui să fluiere și să bată în poartă aproape zece minute, până fu auzit de un bătrânel, trecut bine de șaizeci de ani, care ieși din casă și se apropie cu pași mici de ei.

Recunoscându-l pe ofițer, îl salută și îl întrebă ce dorește.

— Domnii sunt de la București și ar vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Vă rog să legați câinii pentru a putea intra înăuntru – ceru el.

Când intrară în curte, văzură în față o clădire arătoasă, cu o tindă de jur-împrejur, de unde ieșise și bătrânul care îi întâmpinase; pe dreapta o magazie din zid, unde trebuia să fie crama; iar pe stânga se întindea o vie pusă pe spaliere.

— Ce suprafață are terenul? întrebă Simionescu, în timp ce erau conduși spre casă.

— Aproape două hectare – răspunse bătrânelul.

— Când a fost ultima oară pe aici domnul Dârlogea?

se interesă Apostolescu, după ce luară loc într-o încăpere care, după mobilă, ținea loc atât de dormitor cât și de birou.

— Din toamna trecută nu l-am mai văzut.

— Sunteți sigur?

— Foarte sigur. De altfel, dacă crama e goală, nici nu avea ce să facă pe aici.

— Pe domnul Antonescu îl cunoașteți?

— Sigur că-l cunosc! E domnul acela înalt care îl aducea pe domnul doctor cu mașina să ia vin.

— Dânsul v-a vizitat anul acesta?

— Fără domnul doctor ce să caute?

— Dar doamna Dârlogea?

— Nici dânsa. Am vorbit la telefon acum o săptămână și mi-a spus să fac curățenie în casă deoarece în următoarele zile va veni la vie.

— Vă rog să vă gândiți bine și să-mi spuneți – ceru Apostolescu –, cine a fost aici de la București în intervalul cuprins între sfârșitul lunii februarie și începutul lunii martie?

Bătrânelul îl privi un moment, parcă fără să înțeleagă întrebarea, apoi spuse ridicând din umeri:

— Absolut nimeni nu a fost pe aici în perioada la care vă referiți, nici din București, nici din altă parte.

— Dumneavoastră ați stat aici în permanență?

— Chiar dacă am plecat, pentru cel mult o oră, prin

comună, soția și copiii mei au rămas acasă și nu se poate să nu fi remarcat un străin.

— Bine, să mergem – spuse Apostolescu ridicându-se de pe scaun și pornind spre ieșire.

La poartă se despărțiră de bătrânel și porniră către mașină.

— Domnule căpitan – începu timid locotenentul care îi însoțea –, pot să vă întreb despre ce-i vorba?

Apostolescu îi explică în câteva cuvinte bănuielile lor.

Locotenentul, după ce-l ascultase cu atenție, își scutură capul și spuse:

— Domnule căpitan, este imposibil să fi putut îngropa fata în vie, deoarece, de la 15 februarie și până la sfârșitul lunii martie, la noi a fost zăpadă de doi metri, prin care niciun tanc n-ar fi putut trece, darămite un autoturism…

— S-ar putea să ai dreptate. În tot cazul, te rog să cercetezi printre localnici dacă nu există cineva care l-a văzut totuși pe Dârlogea pe aici, la începutul lunii martie, și să mă anunți la Departament.

Drumul spre București fu efectuat într-o liniște deplină, pe care numai Vartunian o mai spărgea cu claxonul.

Capitolul XXXV
Autodricul

Când intrară în birou, Apostolescu găsi pe biroul lui un bilețel de la un coleg care îl ruga să-l caute.

Posomorât, trase telefonul la îndemână și formă interiorul indicat în bilețel.

— Cu locotenent-colonelul Calcăntraur, vă rog – ceru el.

Urmă o scurtă pauză, apoi reluă:

— Să trăiți, Apostolescu la telefon!… S-a făcut, vă aștept – zise el zâmbind. Apoi, cum închise telefonul, i se adresă lui Simionescu: comandă trei cafele, vine nea Grigore la noi.

Apostolescu zâmbi din nou, cu gândul la „nea Grigore", cum era cunoscut în întregul Departament, deoarece celălalt nume, de familie, era greu de pronunțat.

Locotenent-colonelul Calcăntraur fusese primul instructor pe care îl avusese Apostolescu când a intrat în Poliție, și avea toate motivele să-i fie recunoscător, atât pentru felul în care îl tratase cât și pentru munca pe care o depusese pentru a-i introduce în tainele criminalisticii. Calcăntraur intră în birou odată cu bufetiera care aducea cafelele.

Era un bărbat la 55–60 de ani și singura podoabă

capilară erau perciunii încărunțiți. Avea sprâncene stufoase și purta o pereche de ochelari cu rame groase și nenumărate dioptrii, care îi ascundeau ochii mici și șireți. Dacă n-ar fi fost trădat de o bărbie ascuțită și voluntară, ar fi fost luat cu ușurință drept un anonim, fără personalitate.

Unii dintre colegi, mai răutăcioși, susțineau că tocmai datorită figurii sale candide obținuse un număr impresionant de succese, deoarece răufăcătorii îl confundau cu un duhovnic și nu-i mai ascundeau nimic. Ba mai mult, aceiași răutăcioși susțineau că, pentru mai mult efect, își ține o rasă de călugăr la birou și o îmbracă ori de câte ori anchetează un delincvent.

Așteptă până ce plecă fata de la bufet și începu să-și miște mustața mare și stufoasă care-i acoperea complet partea superioară a gurii:

— Vedeți ce-nseamnă un nas de copoi bătrân, să știi să vii întotdeauna la momentul oportun… pentru a nu bea cafeaua rece… Ce fac băieții? continuă el, jovial, trăgându-și un scaun lângă biroul lui Apostolescu, unde poposiseră cele trei cești cu cafea. Ce-s mutrele astea de înmormântare? Când un anchetator se lasă doborât de deznădejde, înseamnă în fond că cedează în fața amoralității.

— Nu, nea Grigore! Nu se pune problema abandonării cursei… Partea cea mai enervantă e că știu

cine-s criminalii, dar nu pot să-i pun sub acuzare. Mai exact, deși am probe incriminatorii, nu le pot fructifica, deoarece – și aici apare culmea cercului vicios! – nu pot dovedi că există o victimă!

— Chiar faptul că ai ajuns la aceste concluzii dovedește că ai străpuns apărarea criminalului, sau criminalilor, încă un pic de perseverență și, ca întotdeauna, crima va fi pedepsită. Da' să știi, Nicule, că n-am venit la tine pentru a te încuraja – te cunosc eu bine, n-ai tu nevoie de așa ceva! –, ci pentru a-ți mulțumi în legătură cu valuta descoperită la doctorul Antonescu…

— Păi, cum vine asta? Dumneata cu recunoștința pentru serviciul pe care l-am făcut „economicului", și eu cu plata cafelelor!… Decât așa mulțumiri…

— Ia uită-te ce ingratitudine!, da' tu câtă cafea mi-ai băut, mă, când erai ca mânzu' ăsta? replică el, arătând cu mâna spre Simionescu, care asista la discuția celor doi prieteni râzând discret, cu gura până la urechi.

— Ascultă, Nicule – reluă Calcăntraur, după ce începură să-și soarbă cafelele –, n-am venit numai să-ți beau cafeaua, deși recunosc că la tine parcă e mai bună decât aiurea, ci să-ți dau o informație care n-ar fi exclus să prezinte importanță pentru cazul de care te ocupi. În timp ce făceam cercetări la doctorul Antonescu acasă pentru a stabili dacă nu mai are și alte ascunzători de

natura celei descoperite de tine, a fost căutat de foarte multe, persoane. Printre astea a fost și un tip care, după cum era îmbrăcat, nu părea să dispună de mijloacele necesare pentru a se trata la un medic particular. Bineînțeles că l-am luat puțin din scurt în legătură cu scopul vizitei lui și mi-a spus că e mecanic auto și se ocupă cu întreținerea mașinii doctorului de mult timp. În sfârșit, motivarea lui era destul de plauzibilă și, după ce i-am luat datele de identificare, l-am pus pe verde. Stai! Nu te impacienta, abia acum vine bomba! Când, întâmplător, m-am apropiat de fereastră, l-am văzut pe domnul mecanic în stradă, urcându-se într-o mașină… Ei bine, știi ce fel de mașină era?! N-ai de unde să știi, să-ți spun tot eu, era un autodric. Ce părere ai?

Apostolescu, care la început îl asculta amuzat, deoarece îi plăcea felul colorat în care povestea fostul lui șef, deveni brusc atent când auzi precizarea și, ridicându-se în picioare, spuse:

— Nea Grigore, iartă-mă! Ne terminăm altă dată cafelele. Dă-mi, te rog, adresa vizitatorului…

*

Autoturismul lui Vartunian viră pe lângă Institutul medico-legal și opri, pe dreapta, în fața întreprinderii de pompe funebre.

Cei doi detectivi intrară în unitate și cerură să vorbească cu responsabilul. Acesta, un bărbat între

două vârste, îi întrebă ce doresc și, după ce își declină calitatea, îi pofti în biroul lui: o încăpere mică, mobilată cu o măsuță și trei scaune, pe care fură poftiți să ia loc.

— Domnule Georgescu – începu Apostolescu –, deși o să vi se pară curios, am dori să ne dați câteva lămuriri în legătură cu activitatea dumneavoastră. Mai exact, ce trebuie să facă o familie în cazul că unul dintre membrii ei a decedat?

Responsabilul unității îl ascultă, apoi, luând o atitudine de compasiune, spuse:

— Îmi pare nespus de rău, sincerele mele condoleanțe… Asta-i viața: viii cu viii și morții cu m…

— Apreciez amabilitatea dumneavoastră – îl întrerupse Apostolescu, în timp ce Simionescu abia își stăpânea râsul. Am venit la dumneavoastră în interes de serviciu, după cum v-am mai spus, cu unicul scop de a mă documenta asupra formalităților care se fac pentru înhumarea unui mort. Deci vă rog să-mi spuneți ce trebuie făcut ca un mort să fie dus la cimitir și îngropat?

— E foarte simplu! Familia decedatului vine la noi cu certificatul de deces eliberat de primărie, după adeverința medicului curant, și cu actul de proprietate al unui loc de veci.

— Și dacă familia nu are loc de veci în proprietate?

— Nu-i nimic, familia se duce la primărie, de unde, după ce a plătit o anumită taxă, în funcție de venituri,

primește o autorizație de înmormântare. E foarte simplu. Nu?

— Deci să admitem că familia a îndeplinit toate formalitățile și vi se adresează dumneavoastră. Mai departe ce se întâmplă?

— Cerem familiei gabaritul aproximativ al mortului și în decurs de trei ore confecționăm sicriul și îl trimitem familiei odată cu celelalte recuzite… Apoi, într-un interval de 72 de ore de la stabilirea decesului, facem programarea ridicării mortului și, la ora stabilită, trimitem un autodric pentru a-l lua și depune la capela cimitirului. Și cu asta misiunea noastră a luat sfârșit.

— Dar dacă lipsesc adeverințele și dovezile pe care le-ați enumerat dumneavoastră, cum se poate înhuma un om decedat?

— Poftim!? exclamă surprins funcționarul, apoi, privindu-l neîncrezător pe Apostolescu, întrebă: Nu înțeleg, ce fel de deces este ăla în care nu se pot procura actele legale? glumiți, probabil…

— Vă rog să fiți atent, domnule Georgescu – începu grav Apostolescu, deși în sinea lui era amuzat de privirile bănuitoare pe care i le arunca interlocutorul său: Să admitem că am ucis un om – și este evident că în această situație nu pot să procur actele necesare! –, cum fac să mă scap de cadavru? Aș putea apela la o mașină de-a dumneavoastră? Bineînțeles, plecând de la

premisa că nu mă uit la bani?…

— Eu știu?… Stați un moment să mă consult cu ajutorul meu… știți, el e mai vechi în meseria asta. Vă rog să mă așteptați, revin imediat – zise el ieșind din birou.

— Ei, vezi că e posibil? se adresă Apostolescu, satisfăcut, lui Simionescu.

Simionescu nu mai avu când să răspundă.

Ușa fu deschisă cu violență și înăuntru pătrunseră doi subofițeri de poliție, roșii la față și suflând ca niște locomotive cu aburi, iar în spatele lor, la adăpost, funcționarul cu care discutaseră mai înainte.

Apostolescu, auzind cavalcada din spatele lui, își întoarse capul spre ușă tocmai când funcționarul explica cu vocea întretăiată, probabil datorită cursei pe care o făcuse pentru a-i căuta și a-i aduce pe cei doi oameni ai legii:

— Ei sunt… ăla mic și blond s-a dat drept ofițer de poliție… A spus că a omorât un om și că plătește oricât dacă-l scap de cadavru… Sunt doi criminali… Arestați-i imediat!

Unul dintre subofițeri începu să-și pipăie nervos centura, unde își avea locul pistolul, în timp ce celălalt mai făcu un pas și ceru imperios:

— Actele la control, vă rog!

Mai întâi surprins, apoi resemnat, Apostolescu duse

mâna la buzunarul de sus al hainei și scoase legitimația cu două degete.

Ca la un semnal, în clipa când subofițerul întinse mâna s-o ia, Simionescu izbucni în râs.

Era mai mult decât putea suporta, mai ales că el mai trecuse printr-o situație similară, cu două săptămâni înainte, când nimerise în arestul Poliției feroviare.

Apostolescu se întoarse spre el indignat, pentru a-l admonesta, dar… sfârși prin a-i urma exemplul.

Cei doi subofițeri îi priviră contrariați, în timp ce funcționarul, prevăzător, mai făcu un pas înapoi spre ușă.

Cel care luase legitimația le aruncă o ultimă privire, fioroasă, apoi deschise legitimația.

— Să trăiți, domnule căpitan! exclamă el surprins, luând poziție de drepți. Vă raportez că acest cetățean ne-a chemat, spunându-ne că la el în birou se află doi criminali periculoși… se scuză el.

— Nu-i nimic. A fost o confuzie – zise împăciuitor Apostolescu. Puteți să vă retrageți… Nu, nu, dumneata rămâi! Încă n-am terminat… zise el, când văzu că funcționarul vrea să se transforme în avangardă.

— Știți, eu n-am avut nimic împotriva dumneavoastră. Ați spus că sunteți polițiști, dar nu purtați uniformă… nici legitimația nu mi-ați arătat-o…

— Să lăsăm asta. În fond, v-ați făcut numai datoria și

nu pot decât să vă felicit pentru promptitudinea cu care ați sesizat autoritățile – zise cu franchețe Apostolescu. Vă rog să luați loc și să continuăm discuția. Iată despre ce-i vorba: există bănuiala că undeva, într-o casă, a fost ucis un om, iar corpul acestuia a fost transportat, probabil, cu o mașină de-a dumneavoastră la un cimitir unde a fost îngropat, să zicem clandestin. Lucrurile s-ar fi putut petrece așa cum presupuneam noi. Ce părere aveți?

— Este imposibil! Fără acte în regulă, nu l-am fi ridicat…

— Dar dacă șoferul ar fi fost cointeresat cu o sumă mare de bani?

— Degeaba! N-ar fi fost acceptat pe poarta nici unui cimitir.

— Nici chiar dacă obținea conivența paznicului de cimitir?

— Eu știu…? Poate… admise el gânditor. Dar, în tot cazul, asta putea s-o facă numai noaptea. Ziua sunt prea mulți oameni pe acolo (funcționari de la administrația cimitirului, preoți, gropari etc.) și ar fi fost imposibil să nu se remarce că mortul n-a trecut prin capelă.

— Deci noaptea ar fi fost posibilă o astfel de operație? întrebă Apostolescu, cu speranța că a găsit cheia misterului.

— Da, n-ar fi imposibil. Numai că vedeți…

autodricurile nu circulă noaptea…! Și apoi, admițând că o astfel de mașină a reușit să scape de sub supravegherea paznicului de noapte, ce-a făcut cu mortul după ce l-a introdus în cimitir? Unde l-a îngropat?

— …Într-o groapă făcută, în timpul zilei, pentru un decedat „legal”!… Au mai adâncit groapa, să spunem, cu încă jumătate de metru, au băgat mortul acolo și au pus o palmă de pământ peste el. A doua zi, se face înhumarea răposatului cu forme legale peste corpul primului mort – și gata! În groapă sunt doi morți! Ce părere aveți?

— Este imposibil! În primul rând, gropile sunt săpate numai în ziua când sunt folosite, apoi nu era posibil ca excedentul de pământ să nu fi atras atenția familiei decedatului și preotului care a oficiat înmormântarea!

— Dar dacă ar fi băgat mortul într-un cavou? insistă Apostolescu.

— Admițând că criminalii și complicele lor, paznicul cimitirului, au avut chei potrivite, n-ar fi fost chiar imposibil. Ar fi ridicat lespedea unei urne și ar fi vârât mortul înăuntru – zise el gânditor. Dar nu se poate! Nu pot să cred că ar putea un paznic de cimitir, să se bage într-o astfel de combinație… oricât ar fi de avid după bani!

— Am înțeles, domnule Georgescu, suntem edificați.

Mai am o rugăminte la dumneavoastră. Să ne spuneți, cum putem sta de vorbă cu șoferul Radu Stătescu?

— Dacă a venit din cursă, e foarte simplu! Așteptați un moment să mă uit – zise el, părăsind încăperea.

— Deci nu-i imposibil să fi găsit drumul cel bun – zise încrezător Apostolescu.

— Să sperăm… începu Simionescu, dar fu întrerupt de intrarea domnului Georgescu.

Era însoțit de un bărbat de aproximativ 35 de ani, înalt, cu o față rotundă, luminată de doi ochi căprui, inteligenți. La invitația lui Apostolescu, luă loc pe scaun, proptindu-și începutul de burtică în plină dezvoltare de masa la care stăteau anchetatorii.

— Îl cunoașteți pe doctorul Antonescu? începu Apostolescu, în timp ce funcționarul cu care se întreținuse până atunci primi încuviințarea să se retragă.

— Da – răspunse Radu Stătescu.

— De mult timp?

— De vreo doi ani, de când mă ocup de întreținerea mașinii dânsului.

— În afara întreținerii mașinii, ce alte legături mai sunt între dumneavoastră? întrebă Apostolescu, scrutându-i fața cu atenție.

— Niciuna! Ce alte legături pot exista între noi?! Eu sunt șofer, iar dânsul e medic!

— N-a apelat niciodată la dumneavoastră pentru a-i transporta ceva cu autodricul.

— Doamne ferește! zise el, închinându-se de câteva ori. Ce nevoie ar fi avut de o mașină în care se transportă morții, când o are pe a dânsului?!

— Te rog să-ți amintești – începu sever Apostolescu –, ce ai transportat pentru doctorul Antonescu în primele zile ale lunii martie.

— Nimic! De altfel, toată luna martie și câteva zile din februarie, autodricul meu a stat pe butuci, în reparație capitală…

— Și dumneavoastră ce-ați făcut în acest timp? Ați lucrat pe altă mașină?

— De unde altă mașină, când avem numai una… aceea pe care o conduc eu?

— Dacă n-ați avut nicio mașină la dispoziția unității, cum ați asigurat deservirea populației?

— Domnul Georgescu a aranjat cu șeful unității de pompe funebre din sectorul V ca mașina lor să asigure și transporturile noastre!

Câteva minute mai târziu – primind și confirmarea șefului de unitate că mașina a fost, într-adevăr, imobilizată în perioada în care s-ar fi putut transporta corpul Viorică Panaitescu –, cei doi detectivi părăsiră unitatea cu niște mutre atât de plouate, încât cine i-ar fi văzut de unde au ieșit n-ar fi putut decât să-i

compătimească pentru greaua pierdere suferită.

Capitolul XXXVI
Volatilizarea

Când cei doi anchetatori reveniră la birou, era ora două după-amiaza.

— Știi – începu Apostolescu înfuriat –, îmi este imposibil să pricep ce au putut să facă cu cadavrul fetei. M-am transpus de zeci de ori în situația unui criminal care vrea să scape de corpul victimei… Da', degeaba! Nu sunt în stare să găsesc soluția!… Nu-mi rămâne decât să mă duc la șef și să-l rog să-mi preia cazul… Altă cale nu văd…

— Șefu' – zise Simionescu, brusc inspirat –, dacă au aruncat corpul fetei într-un lac din jurul Capitalei, cu o greutate vârtoasă legată de gât? N-ar fi fost prea greu să facă treaba asta. Doar aveau mașina lui Antonescu la dispoziție.

Apostolescu ridică capul și îl privi un moment gânditor. Parcă cucerit de idee, apoi izbucni:

— Pe dracu! Nu ține! În afară de faptul că iarna lacurile sunt golite de apă, dar și ce mai rămâne pe fundul acestora îngheață tun.

Din nou, liniștea camerei nu mai fu întreruptă decât de pufăitul țigărilor.

— Ascultă – reluă Apostolescu, după vreun sfert de oră –, ce-ar fi dacă am sta de vorbă și cu Nuța, femeia de serviciu de care ne-a vorbit Katy, menajera doctorului Dârlogea?

— Katy a spus că nu știe unde stă! Doar am întrebat-o…

— Nu-i nimic! Dacă nu știe ea, trebuie să știe soția doctorului Dârlogea. Tot n-am discutat până acum cu ea… Hai!

*

Câteva minute mai târziu mașina opri în fața casei doctorului Dârlogea și ușa le fu deschisă, ca de obicei de bătrâna Katy.

Avură însă ghinion. Doamna Dârlogea plecase, cu cel mult o oră mai înainte, la vie la Valea Călugărească. Pentru că tot făcuseră drumul până acolo, intrară în casă, cu scopul de a mai cere unele relații menajerei în legătură cu Nuța.

Dar, după o jumătate de oră, ajunseră la concluzia că trebuie să renunțe. Katy nu știa mai mult decât le spusese la ultima audiere.

— Unde locuia Nuța când lucra la domnul doctor în casă? mai făcu Apostolescu o ultimă încercare.

— În camerutza de lângă caralofeir – răspunse ea.

— Ia să mergem s-o mai vedem odată – propuse Apostolescu, în speranța că ar putea găsi acolo ceva care

să-l ajute la depistarea adresei femeii de serviciu.

Nu trebuiră să piardă mult timp pentru a constata că în cămăruță nu era nimic care ar fi putut servi la dibuirea femeii căutate. Singura lor speranță era într-o discuție cu doamna Dârlogea, dar pentru asta trebuiau să mai facă un drum până la Valea Călugărească.

— Parcă-i un făcut – zise Simionescu amărât, pe când ieșeau pe culoar – unde mergem numai pe alături călcăm! Până și femeia asta, care în fond nici nu știm ce ne-ar putea spune, a ținut să ne pună bețe în roate, volatilizându-se…

— Stai! exclamă Apostolescu, în clipa când ieși din camera de serviciu pe culoar și văzu în fața sa ușa care ducea la calorifer. Am găsit! continuă Apostolescu iritat. Viorica a fost volatilizată… nu mai există niciun dubiu!

Fără să mai dea vreo explicație, parcurseră repede culoarul și, intrând în biroul doctorului, se îndreptă spre telefon și formă un număr:

— Alo… Sărut mâna, Apostolescu la telefon… Iertați-mă că vă deranjez, dar trebuie să vorbesc cu soțul dumneavoastră… Îmi pare rău, e vorba de o problemă urgentă… Nu. Nu suferă amânare. Vă rog să-l treziți!… Da, eu sunt, Gelule… Nu, am nevoie de tine în strada Polizu, la doctorul Dârlogea… Calmează-te, nu-i vorba de o nouă percheziție… Da, îl trimit pe Vartunian cu mașina, până atunci îmbracă-te și coboară în stradă.

După ce închise telefonul, în timp ce se lăsă obosit să alunece într-un fotoliu, îi spuse lui Simionescu să trimită mașina după Maier.

Când Maier își făcu apariția, Apostolescu, fără să țină seama de indispoziția acestuia, se ridică din fotoliu și, îndreptându-se spre ușa ce dădea în culoarul anexelor imobilului, spuse:

— Vino cu mine!

Simionescu, care mergea în spatele lui Maier, îl văzu pe Apostolescu oprindu-se în fața primei uși de pe partea stângă și deschizând-o. Era sala cazanului de calorifer.

Apostolescu așteptă să vină și Simionescu înăuntru, apoi i se adresă lui Maier:

— Ce părere ai, s-ar putea arde un cadavru în focarul cazanului?

Maier mai întâi se uită surprins la Apostolescu, apoi lansă cu privirea o implorare mută către Simionescu, dar – ciudat! – se părea că și acesta ia în serios întrebarea.

Atunci, înfuriat – probabil și pentru somnul întrerupt –, se apropie de focar și, deschizând ușița metalică, spuse:

— Oare, în această încăpere, există vreun om suficient de serios pentru a-mi demonstra cum poate fi introdus corpul unui om matur printr-un orificiu de 14 pe 18

centimetri? Și, dacă această întrebare nu vă satisface, mai am una: Dacă fata pe care o căutăm avea înălțimea de 160 centimetri, cum a încăput într-o vatră a cărei lungime nu depășește 50 de centimetri? Aștept să-mi răspundeți! anunță Maier, trântind ușița metalică și întorcându-se spre el cu brațele încrucișate pe piept, într-o atitudine bătăioasă.

Apostolescu se uită la el și, clătinând capul amărât, răspunse laconic:

— Într-un mod odios, Gelule… În rate!

Orice s-ar fi putut spune despre Maier, dar că e o fire ușor impresionabilă… nici într-un caz! De data asta însă rămase blocat. Continuă să-l privească pe Apostolescu cu un aer de deplină stupiditate. Când își reveni, reuși să îngăime:

— E posibil așa ceva?

— Da, Gelule. Cred că la ora actuală este singura ipoteză aptă să dezlege misterul dispariției Vioricăi Panaitescu. Totuși este numai o ipoteză! Pentru a putea urma această pistă, am nevoie de o analiză științifică din care să rezulte posibilitatea materializării unei astfel de incinerări prin acest focar.

— Pentru expertiza pe care mi-o ceri, am nevoie de concursul inginerilor șefi de la crematoriu și de la Fabrica de cazane de calorifer. De asemenea, am nevoie de un răgaz de trei ore.

— Spre a reduce cât mai mult răgazul pe care l-ai cerut, am să-i dau ordin lui Vartunian să rămână cu mașina la dispoziția ta…

*

La ora șase seara, când reveniră la doctorul Dârlogea acasă, Maier era așezat pe scaun în biroul acestuia. Își scoase haina și, cu mânecile cămășii suflecate, scria de zor.

— Ești gata? întrebă Apostolescu.

Maier își ridică privirea spre el și, cu o figură dezgustată, dădu afirmativ din cap.

— Atunci vorbește! ceru Apostolescu grăbit.

— Nu-ți citesc tot raportul expertizei, deoarece conține douăsprezece pagini, dar, ascultă concluziile: „Cazanul de calorifer, care a constituit obiectul expertizei, poate degaja, prin combustibilul utilizat (cărbuni mărunțiți), o temperatură între 1100 și 1300 grade.

Ținând seama de faptul că pentru calcinarea sistemului osos, cea mai rezistentă componentă a corpului omenesc, sunt necesare 1000 de grade, se admite ca posibilă cremarea Vioricăi Panaitescu.

În ceea ce privește timpul necesar pentru realizarea cremării (distrugerea completă a corpului), luând în considerare atât puterea calorică a dispozitivului de ardere cât și greutatea victimei, se apreciază că au fost

necesare între trei și patru ore.

Menționăm că, arderea unui corp omenesc în dispozitivul expertizat este condiționată – datorită dimensiunilor ușiței de vizitare și vetrei – de decuparea (secționarea) prealabilă a acestuia.

Referitor la deșeurile rezultate după calcinarea cadavrului, acestea nu se pot deosebi de cele rezultate din arderea cărbunilor”.

— E clar? întrebă Maier, punând pe masă coala de hârtie din care citise. Mâine dimineață vei avea raportul dactilografiat și bun de pus la dosar.

— Dacă nu mă înșel – spuse gânditor Apostolescu –, cenușa din cutia care este în curte reprezintă deșeurile care au rezultat din utilizarea caloriferului iarna trecută…

— Nu-ți mai bate capul! îl întrerupse Maier. Uită-te aici! adăugă el, desfăcând o batistă.

În timp ce Apostolescu examina cu o lupă trei nasturi cazoni din metal, o coroană dentară din viplă și o bucată de tablă îndoită și cu centrul decupat, toate oxidate și înnegrite de foc.

Maier adăugă:

— Mi-am spus că n-am ce pierde dacă examinez și cenușa, de aceea am pus trei oameni să dea prin sita de mălai toată cenușa. Rezultatul acestei munci, de ocnași, e în fața ta.

— Da' tinicheaua asta ce-o mai fi? întrebă Simionescu, care privea peste umărul lui Apostolescu obiectele din batistă.

— M-am întrebat și eu – răspunse Maier – dar e atât de torsionată încât, până nu o îndreptăm, nu se poate spune nimic.

— Gelule, eu și cu Dan ne ducem să discutăm cu persoanele care ar putea identifica aceste obiecte – zise Apostolescu arătând spre batistă. Când termini, încuie apartamentul și sigilează-l. Și și îți mulțumesc mult pentru ce-ai făcut. La revedere.

Capitolul XXXVII
Aglaia începe să vorbească

Două ore mai târziu, Apostolescu intră împreună cu Simionescu în biroul lor.

Dispoziția lor suferise o transformare radicală: nu mai erau obosiți, indispuși sau nervoși.

Identificarea coroanei găsite în cenușă fu făcută în mod indubitabil, după fișa stomatologică a Vioricăi Panaitescu de la policlinica studențească. În ceea ce privește cei trei nasturi cazoni, Nelly Naumescu, colega ei, declară că Viorica purta la palton nasturi militari îmbrăcați cu stofă.

Numai bucata de tablă continua să-și păstreze

anonimatul.

— Și acum? întrebă Simionescu, după ce comandă cafelele.

— Începem cu veriga cea mai slabă a lanțului…

Când a fost adusă de la arest și introdusă în biroul anchetatorilor, părea abătută și mai puțin sigură pe ea.

— V-ați mai gândit la proveniența lănțișorului de aur, doamnă Negulescu? întrebă Apostolescu, după ce o invită să ia loc pe scaun.

— V-am spus, îl am de mult și nu-mi mai amintesc de unde.

— Oare cinci luni să însemne chiar atât de multă vreme încât să nu vă mai amintiți?

— Cum adică, cinci luni…? întrebă ea neliniștită.

— Vă place carnea arsă? spuse Apostolescu, degajat, fără să-i răspundă.

— !!!

— Să știți că eu mă refer… la cea de om! precizează el, cu asprime.

— Ce, ce v-vreți să spuneți? întrebă ea pălind.

— Nimic! Nimic altceva decât faptul că vă acuz de uciderea studentei Viorica Panaitescu și de distrugerea cadavrului prin foc! rosti Apostolescu cu asprime.

— Nu-i adevărat! N-am omorât-o eu! strigă ea, ascunzându-și fața în mâini și începând să plângă.

Apostolescu o lăsă să se liniștească, apoi reluă:

— Dacă v-ați hotărî să povestiți cum s-au petrecut lucrurile, acum în ultimul ceas, poate că v-ați ușura' situația…

— Vă spun tot! Eu n-am nicio vină! Ei au ucis-o…

— Povestiți totul de la început! o întrerupse Apostolescu.

Aglaia Negulescu, palidă și cu obrazul desfigurat și stropit din abundență de transpirație și lacrimi, începu să povestească:

— După ce domnul doctor s-a învoit cu studenta să-i facă chiuretajul, mi-a cerut să-i pregătesc instrumentele și a rugat pe domnii Siropeanu și Morărescu, cu care jucase table până atunci, să-l scuze, deoarece trebuia să facă o operație.

Puțin timp după plecarea musafirilor, a venit și domnul doctor Antonescu.

— Apreciați ora, vă rog – ceru Apostolescu.

— Cred că era ora nouă…

— Ce s-a întâmplat după sosirea medicului Antonescu?

— Am introdus-o pe pacientă în cabinet și, după ce am ajutat-o să se urce pe masă, domnul Antonescu a narcotizat-o cu kelen, iar domnul Dârlogea a trecut la dilatare cu hegarele. Curând a extras un fetus de circa cinci luni…

— Ce sex avea?

— Era o fetiță.

— Continuați, vă rog.

— Imediat după ce a extras și placenta, s-a pornit o hemoragie puternică. Domnul Dârlogea a început să facă tamponamente și, văzând că nu reușește să oprească sângele, am mutat-o pe canapea. Aici a continuat să-i facă masaje și injecții hemostatice, iar la urmă a telefonat lui Katy să-i aducă gheață de la frigider. Constatând că hemoragia nu cedează, a dat un telefon doctorului Florin Cristescu și l-a chemat la noi. După un sfert de oră a venit…

— Unde locuiește doctorul Cristescu?

— Aproape de domnul Dârlogea, pe strada Buzești, la numărul 29.

— Ce oră era când a venit domnul doctor Cristescu?

— Cred că unsprezece.

— Ce s-a întâmplat după venirea medicului Cristescu?

— Domnul Dârlogea l-a rugat să-l ajute, dar acesta, după ce a consultat pacienta, a spus că nu poate să facă nimic și singura soluție este s-o interneze de urgență într-un spital. Dar atât domnul Antonescu cât și domnul Dârlogea s-au opus, spunând că nu sunt de acord deoarece fiecare dintre ei au mai avut în trecut câte un caz de deces postavort și nu vor să ajungă la închisoare. Atunci domnul Cristescu s-a înfuriat și, spunându-le că

vor ucide fata, a plecat trântind ușa!

Și, într-adevăr, un sfert de oră mai târziu, studenta a murit – zise Aglaia Negulescu, ascunzându-și din nou fața în palme.

Apostolescu o lăsă din nou să se liniștească, apoi îi ceru să continue relatarea.

— Eu, simțind că nu mă mai țin picioarele, m-am așezat pe un scaun, în timp ce domnii doctori au început să șușotească… așa că n-am auzit nimic din ce-și spuneau. După aceea, domnul Antonescu a plecat acasă și domnul Dârlogea mi-a spus să mă duc să pornesc focul la calorifer.

Puțin timp după ce am intrat în cabinet, s-a înapoiat și domnul Antonescu, care a scos un satâr de sub haină, iar domnul Dârlogea mi-a spus să mă duc să aștept în biroul dânsului.

Vă jur că n-am știut ce vor să facă!… Abia după ce i-am auzit lovind cu satârul, am înțeles… spuse ea, începând din nou să plângă.

Apostolescu încercă să-și imagineze ce se petrecuse atunci în dosul ușii și, simțind că-l apucă greața, se grăbi să-și aprindă o țigară.

— După aproape o oră, au deschis ușa și mi-au cerut să-i ajut să care resturile fetei pe care le înfășurară în hainele cu care aceasta venise.

Văzând că refuz, mi-au spus să stau de pază la ușa

camerei caloriferului…

— De ce trebuia să stea cineva de pază acolo? Doar nu locuia nimeni pe culoarul anexelor?! întrebă Apostolescu mirat.

— Ba da. În seara când a murit studenta, Nuți rămăsese să doarmă în camera de serviciu, care-i vizavi de calorifer.

— Nuți și mai cum? se interesă Apostolescu.

— Petrescu… sau cam așa ceva.

— Bine, continuați.

— După cum vă spuneam, eu am stat de pază pe culoar, iar dânșii au cărat pachetele și le-au ars în calorifer.

— Cum ați intrat în posesia lănțișorului de aur?

— Mi l-a dat domnul Antonescu când au terminat cu arderea fetei și am început să spăl sângele din cabinet. Dânsul și-a oprit un inel cu două pietre și mie mi-a dat lănțișorul.

— Ce ați făcut cu hainele victimei?

— După cum v-am spus, au fost arse odată cu fata. Apoi, mai târziu, m-au trimis să arunc în calorifer și paltonul și cizmele de cauciuc care rămăseseră în vestibul.

— A durat mult incinerarea studentei?

— S-a terminat pe la trei dimineața.

— Ați stat tot timpul pe culoar?

— Nu, n-am putut să rezist și am fugit de câteva ori în cameră și am vomat.

— Deocamdată am terminat – zise Apostolescu, făcându-i semn lui Simionescu să cheme gardianul care aștepta afară.

— Șefu', îi luăm la rând și pe ceilalți?

— Nu! Prefer să-i iau în prealabil o declarație și doctorului Cristescu. Și, evident, nu pot să fac asta acum, la douăsprezece noaptea. Lăsăm pe mâine dimineața, când am să te rog să-l poftești aici.

Capitolul XXXVIII
Rezolvarea cazului V.P.

În jurul orei opt și jumătate, Simionescu își făcu apariția în birou și, în loc de bună ziua, anunță:

— L-am adus, șefu', e afară. Îl introduc?

Apostolescu confirmă bine dispus.

Doctorul Florin Cristescu era un bărbat de înălțime mijlocie și suplu. În contrast cu părul complet albit, nu părea să aibă mai mult de 40 de ani.

După ce se instală pe scaunul oferit, își fixă ochii de culoare deschisă pe chipul lui Apostolescu și se interesă pentru ce a fost invitat acolo.

Anchetatorul, remarcând timbrul plăcut al vocii, spuse:

— Suntem informați că ne puteți furniza unele lămuriri în legătură cu decesul studentei Viorica Panaitescu.

— Inexact! Habar n-am despre cine vorbiți – răspunse el, ridicând din umeri.

— Dar despre pacienta pe care ați găsit-o în casa doctorului Dârlogea, la sfârșitul lunii februarie, vă amintiți?

Doctorul Cristescu, fără să se grăbească, își scoase o țigară din port-țigaret și, după ce o aprinse cu o brichetă și trase cu aviditate un fum, se decise:

— Trebuie să vă mărturisesc că nu-mi amintesc prea bine. Și această lipsă de memorie, care se pare că vă contrariază, este motivată de un mic, foarte mic, articol din Codul penal, care se referă la obligativitatea păstrării secretului profesional. Ce părere aveți, așa-i că am dreptate? întrebă el zâmbind amuzat.

— Neîndoielnic, trebuie să recunosc că aveți perfecta dreptate! Într-adevăr, în Codul penal există articolul la care v-ați referit… Dar nu văd ce legătură faceți între acea prevedere și întrebarea mea! zise Apostolescu pe același ton.

— Am impresia că apare un nonsens. Deși sunteți de acord că legea nu-mi permite să vorbesc, insistați s-o fac! Recunosc că nu prea pricep cum vine asta…

— Fata aceea, pe care ați văzut-o la doctorul Dârlogea,

era pacienta dumneavoastră?

— Nu! Atunci am văzut-o pentru prima și ultima oară.

— Ei, vedeți că am dreptate? spuse zâmbind Apostolescu.

— Mărturisesc că nu prea văd unde-i dreptatea de care-mi vorbiți! răspunse el, privindu-l contrariat pe anchetator.

— E foarte simplu! Articolul pe care l-ați invocat se referă numai la acele situații în care, prin profesia de medic, ați divulga secrete care ar putea să aducă prejudicii unui pacient de-al dumneavoastră… Și cum în cazul în speță nu-i vorba de așa ceva… puteți vorbi liniștit. Mai ales – continuă Apostolescu – că în legea la care v-ați referit mai există un articol, care precizează că: „persoana care a luat cunoștință de o împrejurare de natură să servească la aflarea adevărului în procesul penal este obligat să depună în calitate în martor!”

— Mă dau bătut – zise doctorul Cristescu, ridicându-și în glumă mâinile deasupra capului –, deoarece se pare că cunoașteți legile mai bine ca mine. Vă ascult.

— Domnule doctor, vă rog să-mi relatați tot ce s-a întâmplat din momentul în care Dârlogea a făcut apel la dumneavoastră.

— În urmă cu câteva luni, Dârlogea mi-a dat telefon și m-a rugat să vin urgent la el. Mi-am dat seama că este

vorba de ceva grav și, după ce m-am îmbrăcat, am plecat. Când am ajuns acolo, cred că era ora unsprezece noaptea, m-a întâmpinat Dârlogea și mi-a spus că a făcut un avort în bune condiții, atât în ceea ce privește dilatația cât și extracția, dar că la scoaterea placentei s-a pornit o hemoragie pe care nu reușește să o oprească. După ce i-am cerut relații asupra tratamentului și medicamentelor administrate pentru oprirea hemoragiei, am trecut la consultarea pacientei.

— Mă iertați că vă întrerup. Spuneți-mi, când ați consultat-o se afla pe masa ginecologică?

— Nu, pe o canapea.

— Ce ați constatat?

— Mi-am dat seama că hemoragia a fost provocată de o ruptură a colului uterin, pe o lungime de 8–10 centimetri, și le-am explicat că singura soluție pentru salvarea pacientei este intervenția chirurgicală într-un spital.

— Cum au primit acest sfat?

— S-au opus amândoi, spunându-mi că nu pot apela la un spital, deoarece dau de bucluc. Le-am explicat că, dacă nu se decid repede, buclucul va fi, fără nicio îndoială, și mai mare. Văzând că nu-i pot convinge, m-am înfuriat și am plecat. Ce s-a mai întâmplat după aceea, nu știu. În tot cazul, din acea noapte, atât Dârlogea cât și Antonescu când mă vedeau pe stradă

întorceau capul pentru a nu mă saluta.

— După părerea dumneavoastră, pacienta ar fi putut supraviețui fără să fie internată într-un spital?

— Nu. N-avea nicio șansă. Era o ruptură prea mare… răspunse doctorul Cristescu clătinându-și capul și continuă: eu știu că de obicei dumneavoastră puneți întrebările, dar am să vă rog să faceți o excepție și să-mi spuneți ce s-a întâmplat până la urmă cu pacienta? A scăpat?

— Din contră, diagnosticul dumneavoastră a fost corect. Pacienta a decedat!

— Ce să-i faci, un accident nenorocit!

— Ați spus accident?! întrebă surprins Apostolescu.

— Evident. Cum altfel ar putea fi calificată cauza decesului?

— Să ne lămurim, domnule doctor – începu Apostolescu. Dacă referiți la cauza pornirii hemoragiei, într-adevăr, s-ar putea admite ideea accidentului. În ceea ce privește cauza decesului, în mod sigur, este cu totul altă poveste… poveste pe care o numesc crimă de omucidere!

— Cred că calificarea pe care vreți s-o dați este, cel puțin, ilogică – contestă doctorul Cristescu. Din câte știu eu, noțiunea de crimă presupune o premeditare și cred că este absurd să se creadă că Dârlogea a urmărit să-și ucidă pacienta…

— Având în vedere faptul că pacienta n-a murit în timpul operației, ci după o agonie de cel puțin două ore, timp în care Dârlogea și Antonescu au fost conștienți de pericolul ireversibil în care se afla – o dovadă fiind produsă chiar de sprijinul pe care vi l-au cerut în toiul nopții – și totuși n-au internat-o într-un spital, deși repet, au prevăzut deznodământul, înseamnă premeditare. Dacă adăugați la asta și felul inimaginabil de monstruos în care au profanat corpul pacientei pentru a face să dispară urmele fărădelegii lor, veți avea portretul moral al… al acestor sub-oameni.

— Nu înțeleg! Ce vreți să spuneți prin profanare monstruoasă? întrebă doctorul Cristescu intrigat.

După ce Apostolescu îi explică în câteva cuvinte procedeul utilizat de criminali pentru a face să dispară urmele faptei, de pe chipul doctorului Cristescu pierise, odată cu culoarea roză a obrazului, orice urmă de bună dispoziție și abia reuși să îngâne:

— Dumnezeule! Cum au putut să facă asta…? Era caldă când au tăiat-o!… Poate că încă trăia când… cu satârul!…

— Dane – zise Apostolescu, după ce doctorul Cristescu părăsi încăperea, lăsând o declarație scrisă asupra celor cunoscute de el – să trecem la faza finală a cazului. Vom începe cu interogarea lui Antonescu și terminăm cu Dârlogea.

*

Când Dârlogea ieși din biroul anchetatorilor, era trecut de ora patru după-amiază.

Deși la început cei doi negaseră cu îndărătnicie faptele, puși în fața probelor prezentate de Apostolescu, sfârșiră prin a recunoaște crima imputată. Bineînțeles, în ceea ce privește paternitatea ideii de a profana cadavrul victimei fiecare dintre ei se grăbi s-o cedeze celuilalt.

— Șefu' – începu Simionescu –, încheiem dosarul de trimitere în judecată?

— Scuză-mă, dar astăzi nu mai facem nimic. După atâta alergătură, meritățm și noi o după-amiază liberă! zise Apostolescu, ridicându-se în picioare și întinzându-și brațele pentru a se dezmorți.

Capitolul XXXIX
Înapoi la coletele macabre

A doua zi, Simionescu scria de zor la raportul de incriminare a lui Dârlogea, Antonescu și Aglaia Negulescu, iar Apostolescu examina piesele metalice găsite de Maier în cenușa caloriferului.

În timp ce Apostolescu examina bucățica de tablă îndoită, Simionescu, ridicându-și gânditor capul, probabil în căutarea unui cuvânt mai potrivit în text, îl

văzu și-i zise:

— Șefu', ce-ți mai chinuiești mintea?… Zarurile au fost aruncate și problema-i rezolvată!

— Ei, numai așa, de amorul artei… Îți mărturisesc că tinicheaua asta mă intrigă.

— O fi aruncat-o cineva de la etaj, și-a nimerit drept în cutia de cenușă. Nu-i deloc exclus…

— Ba cam este, un pic, exclus! Poartă urme de oxidare prin flacără… deci a trecut și ea prin vatra caloriferului.

— Admițând că s-a întâmplat așa, ce importanță poate să mai aibă acest amănunt?

— Eu nu spun că are importanță, ci că, din punct de vedere tehnic, mă intrigă… răspunse Apostolescu, în timp ce telefonul începu să zbârnâie.

Ridică receptorul și răspunse:

— Da, eu sunt… Aha! Și spui că m-ai tot căutat, dar nu m-ai găsit?… Vezi să nu-ți crească nasul, ca la știi tu cine… Bine. Hai, vino!

Câteva minute mai târziu, când se deschise ușa și își făcu apariția chelia și ochii albaștri ai maiorului Ciocârdel. Apostolescu tocmai începuse să îndrepte bucata de tablă cu ajutorul unui cuțit vânătoresc.

— Am onoarea să vă salut… începu Ciocârdel.

— Păcat că nu-ți putem împărtăși sentimentul – replică Apostolescu în glumă, în timp ce-l invita să ocupe un scaun. Zi, m-ai căutat de zor?…

— Parol! Da' n-a fost chip să te dibuiesc.

— Și de unde dragostea asta fierbinte?… Aha, m-am lămurit! Ai aflat că am elucidat un caz… și, conform tradiției, trebuie să dau un „cinci stele". E în regulă, ne vedem diseară la ora opt în față la „Lido".

— Fie, treacă de la mine… Am să vin. Nu mai insista!

— Și eu care aveam emoții că mă vei refuza…! zise Apostolescu, admirând distrat bucata de tablă pe care o îndreptase între timp.

— Cum ți-am spus, sunt de acord cu coniacul, dar nu pentru asta venisem. M-ai rugat să verific niște persoane care ar fi putut să aibă legătură cu Lina Gligorescu, femeia depeșată. Ei bine, după ce am cercetat ultimele persoane de pe lista pe care mi-a dat-o Simionescu, am alcătuit alta cu doamna Niculescu, așa cum mi-ai indicat tu. Această ultimă listă conținea cinci nume, din care am epuizat patru fără să fi obținut ceva concludent, și la ultimul m-am oprit…

— De ce? întrebă Apostolescu privindu-l mirat.

— Stai să vezi! continuă maiorul cu un calm imperturbabil. Deosebit de verificarea listelor, mi-ai cerut să identific un bărbat căruia i se furaseră 1800 de lei și un buletin de identitate…

— De ce le amesteci? îl întrerupse Apostolescu.

— Nu le amestec eu, s-au amestecat singure… Primind de la „evidență" numele păgubașului și fiind

destul de puțin comun, mi-am amintit că figura și în lista alcătuită cu doamna Niculescu. Și atunci, cum era și firesc, l-am radiat de pe lista de cercetare a băieților mei, presupunând că această coincidență nu te poate lăsa indiferent…

— Spune-mi, cine este? ceru Apostolescu nerăbdător.

Ciocârdel își scoase tacticos un carnețel și, după ce-l răsfoi, fără grabă, începu să citească:

— Niculae Dârlogea, de profesie medic, cu domici…

— Poftim! exclamă Apostolescu, în timp ce Simionescu scăpă stiloul din mână.

— Da' ce s-a întâmplat? întrebă intrigat Ciocârdel, când văzu efectul precizării sale.

Apostolescu și Simionescu erau stupefiați.

În clipa când Ciocârdel ceru din nou să i se explice de ce i-a uluit numele pe care îl citise, Apostolescu își lăsă ochii pe tabla găsită în lada cu cenușă și își dădu seama că este o cataramă.

Exact în secunda următoare, coroboră informația furnizată de Ciocârdel cu obiectul din tablă și-i strigă emoționat lui Simionescu:

— Dă-mi pantoful pe care l-am găsit în strada Doctor Marcovici!

Simionescu, deși nu mai pricepea nimic, se grăbi să execute ordinul.

Apostolescu, sub privirile pline de uimire ale

colegilor săi, începu să compare catarama pantofului cu cea găsită în cenușă.

— E aceeași! Deși garnitura din masă plastică a fost arsă în foc… osatura metalică e aceeași… murmură el gânditor. Dar care-i explicația…?

Își luă nervos o țigară, o aprinse și începu să se plimbe prin birou, în timp ce ceilalți doi colegi se abțineau să-l tulbure.

— Dane – zise el oprindu-se brusc –, știi că Lina Gligorescu mai avea un nume?

— …Da… numai așa se explică! Se mai numea și Nuți Petrescu!… Cere să ni-l trimită imediat pe Dârlogea de la arest.

În timp ce Simionescu lua legătura prin telefon cu arestul, Ciocârdel preferă să se facă nevăzut.

Deși Apostolescu, învățase să nu se mai lase surprins de mârșăvia faptelor comise de semeni, de astă dată era revoltat. Dacă presupunerea lui era corectă – și nu se putea să nu fie –, avea de-a face cu un monstru.

Numai această răvășire interioară ar fi putut explica duritatea cu care începu să-l interogheze pe Dârlogea imediat ce acuzatul lui lua loc pe scaun.

— Vă rog să-mi răspundeți, scurt și precis, cine este Nuți Petrescu?

— Era o femeie de serviciu care lucra la mine din când în când…

— De ce folosiți timpul trecut? A murit?

— Nu, adică nu știu… N-a mai fost de mult…

— Când a fost ultima oară la dumneavoastră?

— Eu știu…? Cred că prin ianuarie trecut.

— De unde o cunoașteți?

— De la… Nu-mi mai amintesc! În tot cazul, o cunosc mai de mult.

— Unde locuiește?

— Nu știu.

— Când aveați nevoie de serviciile ei, cum o anunțați?

— Nici cum. Ea venea la mine, din când în când, și mă întreba dacă n-am ceva de lucru.

— Menajera dumneavoastră, Katy, îmi spunea că, atunci când aveați nevoie de Nuți, telefonați la o familie unde ea obișnuia să se ducă des și rugați să fie anunțată. La ce familie făceați apel?

— Văd că știți să colaborați cu slugile… persiflă doctorul.

— Colaborez cu toți oamenii cinstiți – și îmi fac o onoare din asta! – pentru a putea extirpa buruienile otrăvite ale societății – replică aspru Apostolescu, apoi imediat: Aștept să-mi răspundeți la întrebare!

— Regret, dar nu vă pot satisface curiozitatea. Am uitat la ce telefon îi lăsam vorbă să vină la mine… Ce să fac – zise el, ridicând sfidător din umeri –, așa-i cu bătrânețea, mai uită omu'…

— Nu face nimic, dacă ați uitat, am să vă reîmprospătez eu memoria. Este vorba de familia Niculescu.

— Ah, cum am uitat! Într-adevăr, aveți dreptate, era vorba chiar de propria mea verișoară – recunoscu el ironic.

— Puteți să-mi explicați de ce era cunoscută la dumneavoastră sub numele de Petrescu, când în realitate se numea Gligorescu?

— Este o greșeală a mea. Credeam că e căsătorită cu Petrescu, chelnerul cu care trăia.

— De ce ați omorât-o? întrebă repede Apostolescu.

— Cine, eu?! Glumiți, probabil. Am aflat ce i s-a întâmplat din ziare.

— Domnule Dârlogea, vă fac cunoscut că, spre deosebire de cazul studentei Viorica Panaitescu, deținem toate datele necesare incriminării dumneavoastră și, indiferent de poziția pe care o veți adopta, veți fi judecat pentru ambele omoruri…

— Și cam ce dovezi aveți? întrebă el cu insolență.

— Ați fost văzut când ați abandonat în Gara de Nord pachetul cu torsul Linei Gligorescu.

— Dacă a existat un astfel de martor, de ce nu m-ați arestat până acum? zise el neîncrezător.

— Pentru a nu rămâne cu impresia că blufez, pot să vă precizez ținuta vestimentară, precum și faptul că ați

avut la dumneavoastră în acel moment și pachetul pe care l-ați aruncat în apa Dâmboviței. Ba mai mult, pot adăuga că, după ce ați ieșit din gară, vi s-a furat un portofel cu 1800 de lei. E adevărat?

— Ați prins hoțul? se scăpă acuzatul.

— Deci – continuă Apostolescu, fără să-i răspundă – nu aveți altă alternativă decât să mărturisiți totul.

— Bine. Sunt de acord să vă povestesc tot ce doriți, dar numai mâine… acum sunt prea obosit.

Apostolescu, care cunoștea mentalitatea criminalilor, știa că dacă îl lasă să se odihnească, nu va mai recunoaște nimic și va trebui să o ia iar de la început și, deși și el era frânt de oboseală, insistă.

— N-are rost să mai amânăm până mâine. Spuneți pe scurt tot ce s-a întâmplat și veți fi liber să vă odihniți.

— Bine, dar sunt un om bătrân… N-aveți dreptul să mă chinuiți.

— Oare femeile pe care le-ați ucis n-au fost chinuite?! izbucni Apostolescu.

— Lina și-a meritat moartea! Era o șantajistă ordinară!

— Continuați, ca să terminăm mai repede – îl îndemnă Apostolescu.

— Bine, iată ce s-a întâmplat – se decise el: în noaptea când a trebuit să distrug corpul studentei, Lina rămăsese să doarmă la mine, în camera de lângă calorifer. După aceea, câteva zile mai târziu, când a

venit la mine să mă șantajeze, mi-a povestit că, fiind trezită de zgomotul pe care-l făceam la calorifer și simțind mirosul de carne arsă, și-a dat seama ce s-a întâmplat și s-a decis să profite. Pentru a fi sigură de succesul șantajului ei, s-a strecurat pe culoar, probabil profitând de neatenția Aglaiei, și a găsit pe jos un pantof, care ne căzuse când o transportam pe studentă, și l-a ascuns.

Uitasem complet de existența ei, când, o zi după ce mi se făcuse percheziție în casă, a venit să mă șantajeze. Desigur că am încercat să-i resping acuzațiile, spunându-i că, probabil, a avut un coșmar. Atunci mi-a spus că are un pantof al fetei și, dacă nu înțeleg să ajut o femeie bătrână și săracă, își va face datoria și va duce pantoful la poliție.

N-am avut de ales și i-am dat 1000 de lei, urmând ca această sumă s-o primească lunar.

Luna următoare, când a venit după bani, mi-a spus că a fost bolnavă și n-a putut să muncească deloc. În concluzie, m-a rugat să-i dau renta și pentru luna următoare. Credeam că e o femeie cinstită și i-am dat banii ceruți. Dar, la sfârșitul lunii aprilie, a apărut din nou, cerându-mi iar bani. Mi-am dat seama că, de fapt, luna anterioară, ea nu făcuse altceva decât să obțină o dublare a rentei și i-am dat și acești bani.

Când însă, la sfârșitul lunii mai, a apărut din nou, de

data asta cu pretenția să-i dau 3000 de lei, m-am înfuriat și i-am spus că, după câte făcuse unchiul meu pentru ea, aducând-o în București și lăsând-o să locuiască gratuit într-o casă de-a lui, este o nerecunoscătoare nerușinată. Atunci ea, o slugă, și-a permis să mă facă ucigaș. Obrăznicia ei fără margini m-a scos din minți și mi-am murdărit mâna trăgând-i o palmă. Nu știu cum s-a făcut, dar a căzut peste radiatorul caloriferului și, lovindu-se la cap, a murit.

N-am mai avut încotro și am început să-o tai, cu intenția s-o ard ca și pe studentă. Când terminasem treaba pe jumătate, mi-am dat însă seama că sunt în plină vară și nu pot utiliza caloriferul fără să atrag atenția chiriașului de la etajul doi…

— Și atunci v-ați decis s-o desfigurați pentru a împiedica identificarea ei… completă Apostolescu.

— Exact! Asta am dorit și trebuie să recunoașteți că am reușit pe deplin – zise el cu satisfacție.

— De unde ați luat pătura în care ați ambalat resturile cadavrului?

— Aha! Știu că asta v-a dat multă bătaie de cap – zise el, râzând satisfăcut. Și doar era atât de simplu… În timpul războiului o țineam prinsă în cuie la fereastra dormitorului meu, pentru camuflaj, iar ulterior a fost utilizată pentru călcatul rufelor și, după aceea, drept cuvertură pe patul din camera de serviciu de lângă

calorifer. Ceea ce v-a derutat pe dumneavoastră au fost cele patru găuri, din bucata mare… Și dacă ați ști că numai întâmplător am tăiat pătura în locul respectiv… adăugă el râzând zgomotos.

— Cine v-a a ajutat la uciderea ei?

— Nimeni. În sâmbăta aceea când a venit la mine eram singur acasă.

— Ceilalți doi complici ai dumneavoastră, Antonescu și Aglaia, au știut de șantajul Linei Gligorescu?

— Nu. Am avut grijă să nu știe nimic… și așa erau ei destul de îngroziți de moartea studentei.

— Vă pare rău de ce-ați făcut? întrebă Apostolescu, cu dorința de a i se confirma o bănuială.

— Să-mi pară rău? Pentru ce? Pentru o slugă care-și permite să-și șantajeze stăpânul care-i dă de mâncare! glumiți, probabil, nu?

— Nu vă pare rău nici pentru cele petrecute studentei Viorica Panaitescu?

— Ea era oricum moartă, și deci fără nicio valoare, iar eu… Eu sunt o somitate medicală și era firesc să continui să activez în folosul umanității! zise el cu convingere.

— Dane – se adresă Apostolescu grăbit lui Simionescu –, să fie dus imediat la arest!

*

— Brr… Ce podoabă – zise Simionescu conturându-și

umerii, după ce rămaseră singuri. Dacă nu ne-am fi ocupat noi de cazul Viorică Panaitescu, precis cazul Gligorescu rămânea neelucidat…

— N-ai dreptate, Dane! Oricum am fi ajuns la el. Nu uita că figura pe lista lui Ciocârdel. E adevărat că ar mai fi trecut câteva luni, dar tot n-ar fi putut să ne scape.

— Mergem, șefu', să respirăm un pic de aer curat?

— Mergem, Dane! A, să nu uit! Dacă vii mâine dimineață mai devreme, fă o adresă și cere constituirea unei comisii de expertiză neurologică pentru stabilirea responsabilității lui Dârlogea.

— Crezi că…?

— Nu găsesc altă explicație!…